

Tam Saha

TFF'nin Aylık Futbol Dergisi

● Mayıs 2011

● Sayı: 79

**KUPA
ZAMANI**

Türkiye Futbol Federasyonu

Adına Sahibi:

Mahmut Özgener

Yayın Yönetmeni:

Zeki Çol

Sorumlu Yazışları Müdürü:

Mazlum Uluç

Yazışları:

Bağış Erten

İlker Uğur

Barış Tarık Mutlu

Nihat Özten

Türker Tozar

Gürsel Kuru

Aydın Güvenir

Görsel Tasarım:

Hasan Teoman

Fotoğraf Editörü:

Haydar Tanışan

Baskı:

Elma Basım

Halkalı Caddesi

No: 164 B-4 Blok

Sefaköy/İstanbul

Tel: (212) 697 30 30

Faks: (212) 697 70 70

Yazışma Adresi:

Türkiye Futbol

Federasyonu

Medya İletişim

Departmanı

İstinye Mahallesi

Darüşşafaka Caddesi

No: 45 Kat: 2

34460

Sarıyer/İstanbul

Telefon: (212) 362 22 22

Dahili: 22 70 / 22 71

e-mail: tamsaha@tff.org.tr

Web Sitesi:

<http://www.tff.org>

YEREL SÜRELİ YAYIN

Para ile satılmaz

Bu sayıya fotoğraf katkısı sağlayan foto muhabiri dostlarımız **Alaattin Kazancı, Doğan Çil ve Raşit Ateş'e** teşekkür ederiz.

Kupa sahibini buluyor

Spor Toto Süper Lig'de şampiyonluk yarışı tüm hızıyla sürüyor. Fenerbahçe ile Trabzonspor arasındaki çekişme sezonun sonuna kadar süreceğe benziyor. Futbolun iki numaralı organizasyonu Ziraat Türkiye Kupası'nda ise kazanan 11 Mayıs günü belli olacak. Kayseri'deki Kadir Has Stadı'nda oynanacak final maçında Beşiktaş ve İstanbul Büyükşehir Belediyespor'dan biri 49. Türkiye Kupası'nı kaldıracak. Ziraat Türkiye Kupası'nda büyük mücadele 1 Eylül günü oynanan 1. kademe maçlarıyla başladı. Büyükşehir Belediyespor Play-Off aşamasından, Beşiktaş ise gruplardan katıldıkları kupada rakiplerini geride bırakarak kupanın birer kulpuna yapıtı.

49. Ziraat Türkiye Kupası, 11 Mayıs günü Kayseri Kadir Has Stadı'nda oynanacak final maçıyla sahibini bulacak. Bir yanda 13 kez çıktığı finallerde 8 kez kupa kaldıran Beşiktaş var, diğer yanda ilk kez final tecrübesi yaşayacak olan İstanbul Büyükşehir Belediyespor. Siyah-beyazlılar 8 maçta 20 gol atarak finale yükselirken, Belediyespor 10 golle finale kadar geldi. İki takım arasındaki 9 resmi maçta ise Belediyespor'un 4-2'lik galibiyet üstünlüğü bulunuyor.

Şimdi iki takımın kupadaki yolculuklarına ve gösterdikleri performanslara bir göz atalım.

Beşiktaş'ın 20 golü var

Bugüne dek 8 kez Türkiye Kupası'nı müzesine götüren Beşiktaş, bu sezon da kurduğu özel kadroyla sadece kupada değil ligde ve Avrupa'da da büyük başarılar kovalamayı amaçlıyordu. Ancak siyah-beyazlı takımın hem ligdeki hem de Avrupa'daki işleri hiç de umduğu gibi gitmedi. Sezona Alman Teknik Direktör Bernd Schuster yönetiminde Guti, Quaresma, Hilbert gibi önemli oyuncu transferleriyle giren Beşiktaş, kötü sonuçlar üzerine sezonun 25. haftasının ardından Schuster'le yollarını ayırdı. Siyah-beyazlı takımın hedeften kopmadığı tek kulvar ise Ziraat Türkiye Kupası oldu. Bugün kupanın kulpundan tutan iki takımdan birisi olan Kartallar, aslında bu yola da kaza yaparak başlamıştı. Ziraat Türkiye Kupası'nda B Grubu'nda yer alan Beşiktaş'ın rakipleri Trabzonspor,

Beşiktaş mı?

İBB mi?

ZİRAAT
Türkiye Kupası

Manisaspor, Gaziantep Büyükşehir Belediyespor ve Konya Torku Şekerspor'du. İlk maçını 11 Kasım 2010 günü deplasmanda Gaziantep Büyükşehir Belediyespor'la oynayan Beşiktaş, Bank Asya 1. Lig temsilcisi rakibine 1-0 yenilmekten kurtulamadı. Beşiktaş'ın kupadaki ilginç maçlar serisi Spor Toto 2. Lig takımlarından Konya Torku Şekerspor karşısında da devam etti. Siyah-beyazlıların cezası nedeniyle Antalya'daki Mardan Stadı'nda oynanan

karşılaşmaya Schuster farklı bir kadro çıkarmıştı. Savunmada Furkan Şeker, forvette ise Ali Kuşuk, ilk on birde görmeye alıştığımız oyuncular değildi. Ancak siyah-beyazlı takım Gaziantep'te uğradığı şoktan ders almış ve işin ciddiyetini kavramış görünüyordu. Nitekim oyuna iyi başladılar ve 3-0 öne geçtiler. Ancak Konya Torku Şekerspor oyundan kopmadı ve 82. dakikada skoru 3-2'ye getirdi. Maç bir anda kritik bir noktaya gitmişti. Fakat Beşiktaş son 8 dakikada başka gole izin vermedi ve böylece gruptaki ikinci maçında ilk galibiyetini elde etmeyi başardı. Beşiktaş'ın gruptaki üçüncü maçı, güçlü Manisaspor'laydı. Manisa'daki maçta tam bir gol düellosu yaşandı. Önce Manisaspor Simpson'la öne geçti, sonra Beşiktaş Sivok ve Nobre ile 2-1'i buldu. Manisaspor Ömer Aysan'la skora denge getirirse de siyah-beyazlılar Guti'nin 82. dakikada penaltıdan attığı golle 3-2 kazandı. Beşiktaş için 26 Ocak günü Fiyapı İnönü Stadı'nda oynanan Trabzonspor maçı bir erken finale dönüşmüştü. Kim kazanırsa gruptan o çıkacaktı. Trabzonspor, hafta sonunda Fenerbahçe ile ligde oynayacağı zorlu maçı düşünmüş ve bu karşılaşmada yedek ağırlıklı bir kadroyla yer almıştı. Maça baskılı başlayan Beşiktaş, daha yarım saat dolmadan Almeida ve Quaresma'nın golleriyle 2-0 öne geçti. Ancak ikinci yarı siyah-beyazlılar açısından aynı rahatlıkta değildi. Devrenin hemen başında Alanzinho ile bir gol bulan Trabzonspor, son dakikaya kadar Beşiktaş'ı zorladı. Yine de kazanan Beşiktaş'tı ve 2-1'lik skor siyah-beyazlıları çeyrek finalist yapmıştı. Çeyrek final kuraları, Beşiktaş'la Gaziantep Büyükşehir Belediyespor'un yollarını bir kez daha keşitirdi. Ancak Beşiktaş'ın bu defa yeni bir sürprize izin verme niyeti yoktu. Fiyapı İnönü Stadı'ndaki maçta sahada Beşiktaş fırtınası, 90 dakikanın sonunda ise skor tabelasında 5-0'lık galibiyet vardı. Siyah-beyazlı takım, formaliteye dönüşen rövanşı da kolaylıkla 3-0 kazandı. Ancak yarı final, bir önceki tur kadar kolay olmayacaktı. Çünkü Beşiktaş'ın karşısında, sezonun ikinci yarısında müthiş bir performans ortaya koyan Gaziantepspor duruyordu.

6 Nisan günü Fiyapı İnönü Stadı'nda oynanan ilk maçın 60 dakikalık bölümünde sahanın hâkimi konuk Gaziantepspor'du. Cezası nedeniyle boş tribünler önünde oynayan Beşiktaş'ı kaleci Rüştü'nün müthiş kurtarışları ayakta tuttu bu 1 saatlik bölümde. Sonra Simao çıktı sahneye ve 64. dakikada Beşiktaş'ın kazandığı frikiği usta bir vuruşla ağlara gönderdi. Gaziantepspor'un coşkusu bir anda sifıra inmiş, Beşiktaş ise toparlanmıştı. Almeida ve Simao ile iki gol daha bulan Beşiktaş, umduğundan daha parlak bir skor ulaşıyor, 20 Nisan'daki rövanş için büyük bir avantaj yakalıyordu.

Kamil Ocak'taki rövanşta Gaziantepspor'un finalist olabilmesi için 4 farklı kazanması gerekiyordu. Daha 4. dakikada Olcan'la buldukları gol, akıllarda “acaba” işaretlerini dolaştırsa da Beşiktaş 32. dakikada kazandığı penaltıyı Simao ile gole çevirerek bir sürprize izin vermeyeceğini deklare etti. İkinci yarının başında Almeida ile gelen ikinci gol de Beşiktaş'ı iyice rahatlattı. Gaziantepspor Olcan'la bir gol daha buluyor ve maç 2-2 sona eriyordu ama bu skor Beşiktaş'ın finalistliğine halel getirmeyecekti. Finale gelen kadar oynadığı 8 maçta 6 galibiyet, 1 beraberlik ve 1 yenilgi alan Beşiktaş, attığı 20 golle kupanın en golcü takımı. Siyah-beyazlılar bu maçlarda kalelerinde 8 gol gördü. 20 golün oyunculara dağılımı ise oldukça ilginç. “Yerli” oyunculardan Mert Nobre'nin 2, Mehmet

Aurelio'nun da 1 golü bulunuyor. Diğer 17 gol ise yabancı oyuncular arasında paylaşılmış. Beşiktaş'ın kupadaki en golcü oyuncusu 4 gollü Hugo Almeida. Almeida'yı bir başka Portekizli Simao 3 golle izliyor. Quaresma, Bobo ve Guti'nin 2'ser, Sivok, Fernandes, Hilbert ve artık kadroda yer almayan Fink'in de kupada 1'er golü bulunuyor.

İBB can havliyle geldi

Spor Toto Süper Lig'de dördüncü sezonunu geçiren ve her yıl üzerine biraz daha koyarak yukarılara tırmanan İstanbul Büyükşehir Belediyespor, bu sezon başında da

performans bile tehlike sinyalleri vermişti Belediyespor için. 24 Ekim 2010 günü Olimpiyat Stadı'nda oynanan maçta Belediyespor Teknik Direktörü Abdullah Avcı, rakibin alt liglerden olması nedeniyle özellikle forvet hattında yıldızlarına yer vermemişti. Oyun uzun süre golsüz devam etti. Belediyespor, Tum ve İbrahim Akın'ın oyuna girmesinin ardından, 83. dakikada Cihan'ın attığı tek golle maçı 1-0 kazanıp gruplara girmeyi başardı. D Grubu'nda yer alan İBB'nin yeni rakipleri son lig şampiyonu Bursaspor ile Kasımpaşa, Karşıyaka ve Kırıkhanspor'du. Turuncu-mavili takım, Bursaspor'la birlikte grubun

turuncu-mavililerin yanındaydı. 89'da Gökhan Süzen'in kaleye ortalandığı top gol oluyor, Kırıkhanspor ise son dakikada bir kez daha direkten dönüyor ve Belediyespor neredeyse aslanın midesinden galibiyet çıkartıyordu. Zorluklar serisi, Olimpiyat Stadı'ndaki Karşıyaka maçında da devam etti. Ortada geçen maçta Karşıyaka bir kez direkten dönüyor, Belediyespor ise Tevfik Köse'nin penaltı golüyle 1-0 kazanarak rahat bir nefes alıyordu.

15 Ocak'taki Bursaspor-Bediyespor maçı grubun finali gibiydi. Kim kazanırsa o çıkacaktı çeyrek finale. Bursaspor, Beşiktaş maçından önce çıkan olaylar nedeniyle cezalı olduğu için maç boş tribünler önünde oynandı. Belediyespor yine son bölümlerde, bu kez Holmen'le bir gol buldu ve çeyrek finale yükseldi.

Turuncu-mavili takımın çeyrek finaldeki rakibi yakın bir tanıdıktı. Aynı gruptan çıkan Belediyespor ile Kasımpaşa, çeyrek finalde de birleriyle eşleşmişti. Çift maçlı eliminasyon sistemiyle oynanan çeyrek finalin ilk randevusu Olimpiyat Stadı'ndaydı. Koca stadın tribünlerinde 50 kişi var veya yoktu. Karşılıklı akınlardan gol sesi çıkmayınca 90 dakika golsüz sona erdi. İki takım kozlarını 3 Mart günü Recep Tayyip Erdoğan Stadı'nda paylaştı. Yenilecek bir golün çok şeyi değiştireceğini bilen takımlar son derece kontrollü bir oyun çıkarınca 90 dakika golsüz bitti ve maç uzatmaya gitti. Uzatmaların ilk 15 dakikalık bölümünden de gol çıkmadı. Bitime 10 dakika kala, bir süredir Kasımpaşa kalesine rahatsızlık veren Holmen, kaleci Murat'ı nihayet avlamayı başardı ve Belediyespor'u 1-0 öne geçirdi. Kasımpaşa son dakikada Varela'nın penaltısıyla karşılık verse de 1-1'lik skor Belediyespor'u yarı finalist yapmaya yetti.

Yarı finaldeki rakip Gençlerbirliği, ilk buluşma yeri ise Olimpiyat Stadı'ydı. 7 Nisan günü oynanan maçta sahanın hâkimi Gençlerbirliği'ydi ama Başkent ekibi onca gol pozisyonundan sadece birisini Mustafa Pektemek'le değerlendirebildi. Buna karşılık ilk yarının sonunda İbrahim Akın'la bir penaltı atışından yararlanamayan Belediyespor, ikinci yarıda kazandığı ikinci penaltıyı Holosko ile gole çevirerek maçı 1-1'lik beraberlikle tamamladı. İlk maçın manzarasına bakanlar için finale yakın takım Gençlerbirliği'ydi. Ancak 21 Nisan günü Ankara 19 Mayıs Stadı'nda bambaşka bir Belediyespor vardı. Abdullah Avcı'nın öğrencileri, Gençlerbirliği'ne ne olduğunu anlatmadan 25 dakika içinde 3 gol

atarak işi erkenden bitirdi ve final biletini cebine koyuverdi. Finale gelene kadar 9 maç oynayan Belediyespor, 5 galibiyetin 4'ünü 1-0'lık skorlarla ve genellikle son dakika gollerıyla elde etti, 1 kez yenildi, 3 kez berabere kaldı. Attığı 10 gole karşılık kalesinde 5 gol gördü. Attığı 10 golün altında 7 oyuncunun imzası var. İbrahim Akın, Tum ve Holmen 2'ser, Cihan, Gökhan Süzen, Tevfik ve Holosko da 1'er golle Belediyespor'u finale taşıdı.

Belediye daha çok kazandı

Kupadaki performanslarına baktığımızda Beşiktaş'ın daha verimli bir sezon geçirdiğini söylemek mümkün. Ancak iki takımın kendi arasında oynadığı maçlarda Belediyespor'un üstünlüğü var. İstanbul Büyükşehir Belediyespor 1990'da kurulmuş ve Süper Lig'de 2007-2008 sezonundan itibaren yer almış bir takım olduğu için iki takım arasındaki maç sayısı da fazla değil. Bugün Ziraat Türkiye Kupası'nın sahibi olabilmek için karşı karşıya gelecek iki takım arasında geçmişte 9 resmi maç oynandı. 8'i lig, 1'i de kupa organizasyonunda olmak üzere oynanan bu 9 maçta Belediyespor 4, Beşiktaş 2 galibiyet elde ederken, 2 maç da beraberlikle tamamlandı. İstanbul Büyükşehir Belediyespor'un galibiyet sayısında olduğu gibi gol sayısında da Beşiktaş'a üstünlüğü bulunuyor. Belediyespor'un 10 golüne karşılık Beşiktaş 9 maçta 8 gol kaydedebildi. İki takımın ilk randevusu 2007-08 sezonunda gerçekleşti. 28 Ekim 2007 günü sezonun 10. hafta maçında Beşiktaş ile Büyükşehir Belediyespor İnönü

Stadı'nda karşı karşıya geldi. Beşiktaş hafta içinde Şampiyonlar Ligi'nde İngiltere'nin Liverpool takımını 2-1 yenmenin moraliele şahadaydı. Ancak özellikle Delgado'nun top kayıpları siyah-beyazlı takımı zor durumlara düşürüyor, Tjikuzu'nun organize ettiği Belediyespor, Kartal'ın kalesine tehlikeli biçimde iniyordu. Bu maçtan Beşiktaş 1 puan çıkardıysa, bunu kaleci Hakan Arıkan'ın başarılı kurtarışlarına borçluydı dersek abatmış sayılmayız. Ancak hemen eklemek gerekir ki 67. dakikada Bobo'nun kafa vuruşunda topun üst direkten geri dönmesi de Beşiktaş'ın şanssızlığıydı. Aynı sezonun ikinci yarısındaki maç 23 Mart'ta Olimpiyat Stadı'nda oynandı. Beşiktaş art arda 5 maçını kazanmış ve haftaya lider girmişti. Koltuğunu korumak için bu maçı kazanmak zorundaydı çünkü Fenerbahçe galip gelmiş ve maç fazlasıyla öne geçmişti. Siyah-beyazlılar, İbrahim Akın'ın golüne Holosko ile cevap verse de Bobo'nun oyundan atılmasıyla zor durumda kalıyor, Belediyespor Necati Ateş'in 85. dakikadaki golüyle 2-1 kazanıyor ve rakibini liderlikten indiriyordu. Beşiktaş, 2008-2009 sezonunun

İki Takımın Maçları

5. haftasına da lider olarak girmişti. Rakibi ise Büyükşehir Belediyespor'du. Liderliği kaptırmak istemeyen Beşiktaş daha baştan işi sıkı tuttuğunu 4. dakikada Holosko'nun

attığı golle göstermişti. Ancak Belediyespor bu skor razı olacak gibi durmuyordu. Nitekim. 57. dakikada Adriano'nun golü maçın 1-1 bitmesini sağladı. Bu beraberlik, Beşiktaş'ın yine liderlik koltuğundan düşmesi anlamına geliyordu. Beşiktaş, Belediyespor'la rekabetinde ilk galibiyetini 2007-08 sezonunun ikinci yarısında oynanan maçta elde etti. 27 Şubat günü oynanan 22. hafta maçına İnönü Stadı sahne oldu. O hafta lider Sivasspor, Fenerbahçe'yle oynayacaktı ve Beşiktaş averajla da olsa koltuğa oturacak fırsatı yakalamıştı. Tabii bunun için Belediyespor'u yenmesi gerekiyordu. Maçta 79. dakikaya kadar gol sesi çıkmadı. Bu dakikada Tello ile öne geçen Beşiktaş'a Belediyespor 84'te Barbosa ile cevap verdi. Fakat Beşiktaş kafasına şampiyonluğu koymuştu bir kere. 85. dakikada Gökhan Zan'ın golüyle Beşiktaş maçı 2-1 kazanıyordu. Ertesi gün Fenerbahçe, Sivasspor'u 4-2 yenerek koltuğundan indirecek, Beşiktaş sezon sonunda şampiyonlukla kucaklaşacağı yarıшта liderliğe yüksелеcekti. İki takım arasındaki beşinci maç, geçtiğimiz sezonun ilk haftasında oynandı ve 1-1 sonuçlandı. Atatürk

Sezon	Statü	Tarih	Maç	Skor
2007-2008	Lig	28.10.2007	Beşiktaş-İBB	0-0
2007-2008	Lig	22.03.2008	İBB-Beşiktaş	2-1
2008-2009	Lig	27.09.2008	İBB-Beşiktaş	1-1
2008-2009	Lig	27.02.2009	Beşiktaş-İBB	2-1
2009-2010	Lig	07.08.2009	İBB-Beşiktaş	1-1
2009-2010	Kupa	16.01.2010	İBB-Beşiktaş	1-0
2009-2010	Lig	10.03.2010	Beşiktaş-İBB	2-0
2010-2011	Lig	21.08.2010	Beşiktaş-İBB	0-2
2010-2011	Lig	30.01.2011	İBB-Beşiktaş	2-1

Olimpiyat Stadı'ndaki karşılaşmada Fink'in 29'daki golüyle öne geçen Beşiktaş'a Belediyespor iki dakika sonra İbrahim Akın'la cevap verdi. Beşiktaş ile Belediyespor, Ziraat Türkiye Kupası'nda da bir kez karşı karşıya geldi. Geçtiğimiz sezonun Ziraat Türkiye Kupası'nda aynı grupta yer alan iki takım arasındaki maçtan Belediyespor, İskender'in golüyle 1-0 galip ayrıldı ve çeyrek final yolunu tuttu. Beşiktaş ise bu yenilgiyle kupaya gruplardan çıkmadan veda etti. Ligdeki ikinci yarı maçını ise Beşiktaş İnönü Stadı'nda 43'te Bobo ve 62'de bugün Belediyespor formasını giyen Holosko'nun gollerıyla 2-0 kazandı. İki finalistin bu sezon oynadığı lig maçlarında ise Belediyespor üstünlüğü vardı. 21 Ağustos'ta İnönü Stadı'nda oynanan ilk maçı İskender ve İbrahim Akın'ın gollerıyla 2-0 kazanan Belediyespor, 30 Ocak günü Atatürk Olimpiyat Stadı'nda oynanan ikinci maçtan da 35'te İbrahim Akın ve 90'da İskender'in gollerıyla 2-1 galip ayrıldı. Beşiktaş'ın 66. dakikadaki tek golünün altında ise Simao'nun imzası bulunuyordu.

Beşiktaş'ın 8 kupası var

Kupanın iki finalistinden Beşiktaş için “usta” , Belediyespor için ise “acemi” tanımlarını kullanırsak haksızlık yapmış sayılmayız. Çünkü Beşiktaş kupada bugüne kadar tam 13 kez final oynayıp 8 kez zafere ulaşırken, Belediyespor tarihinde ilk kez final maçına çıkacak. Belediyespor'un bugüne dek kupada ulaştığı en iyi derece çeyrek final. Geçtiğimiz sezon Beşiktaş'ın da yer aldığı gruptan çeyrek finale yükselen turuncu-mavili takım, Trabzonspor'a elenmişti. Beşiktaş ise 13 kez çıktığı finallerde ilk kupasını 1974-75 sezonunda finalde alt ettiği Trabzonspor karşısında kazandı. 1988-89'da Fenerbahçe'yi, ertesi sezon da Trabzonspor'u yenerek kupayı üçüncü kez müzesine taşıyan siyah-beyazlı takım. 1993-94 ve 1997-98 sezonlarında Galatasaray'ı finalde alt ederek kupayla yeniden buluşan Beşiktaş, 2005-06'da Fenerbahçe, ertesi sezon Kayseri Erciyesspor ve son olarak da 2008-09'da bir kez daha Fenerbahçe karşısında finalde gülen taraf oldu. Bakalım 11 Mayıs günü Kadir Has Stadı'nda oynanacak finalde Beşiktaş 9. kez kupayı kaldırmayı mı başaracak, yoksa Belediyespor ilk kez yükseldiği finalden mutlu sonla mı ayrılacak?

Spor Toto Süper Lig’den de iki takım bulunuyor. Kardemir Karabükspor 28.72 yaş ortalamasıyla 12. sırada kendine yer bulurken, 28.38 yaş ortalamasına sahip Beşiktaş ise 18. sırada.

Beş büyük lig içerisinde İspanya, İtalya, İngiltere liglerinden en az bir takım, yaş ortalaması en yüksek 20 takım listesinde kendine yer bulurken, yaş ortalaması en düşük 20 takım sıralamasında ise Baltık ülkelerinin egemenliğini görmek mümkün. En genç ilk on takımdan yedisi Letonya, Litvanya, Estonya ve Belarus liglerinden.

Millî futbolcu zengini Premier Lig

İngiltere, millî takımlarda forma giyen ya da daha önce millî takımlarda forma giymiş olan futbolcular açısından en zengin ülke. Premier Lig’de yer alan futbolcuların yüzde 61.1’i kariyerlerinin bir bölümünde ülkelerinin millî takım formlarını giymiş. İngiltere aynı zamanda bu kategoride yüzde 50 barajını aşan tek ülke. Haziran 2009’dan bu yana en az bir millî maçta forma giyen Premier Lig futbolcusu sayısı 269. Bundesliga, yüzde 49.6 ile Premier Lig’i takip ediyor. Bu kategorinin üçüncü sırasında yüzde 45.4’le İtalya bulunuyor. Spor Toto Süper Lig ise yüzde 37 ile 36 lig içerisinde beşinci sırada yer alıyor.

Millî takımda forma giymiş futbolcu açısından en fakir lig İrlanda. Ada ülkesinin liginde kariyerinin bir bölümünde millî takım forması giyen futbolcu yüzdesi 2. Bu durumun nedeni, çok sayıda İrlandalı futbolcunun kariyerinin Ada’nın diğer ülkeleri, İngiltere ve İskoçya’da sürdürmesi. İrlanda’dan sonra bu kategoride ikinci sırada yer alan ülke yüzde 8.1 ile Estonya. Baltık ülkesini yüzde 8.6 ile Hırvatistan takip ediyor. Birmingham City, Everton, Lens, Liverpool, Real Madrid, Dinamo Kiev, Manchester City, Metalist Harkiv, Spartak Nalçik, Stoke City, Tottenham Hotspur, Twente, Udinese ve Wolverhampton kadrosunda en az bir defa millî takım forması giymiş iki kaleci bulunduran takımlar. Kadrosunda en fazla millî takım oyuncusu bulunduran kulüp, 22 futbolcuyla Tottenham Hotspur. Tottenham’ı 21 futbolcu ile Manchester City, 20’şer oyuncuyla Arsenal ve Fulham takip ediyor. Süper Lig takımlarından Fenerbahçe ve Galatasaray 15’er futbolcu ile 18 ve 19. sırada yer alıyorlar. Bir dönem millî takım forması giymiş futbolcuların sayısı

açısından ise Milan, Paris Saint Germain ve Saturn Moskova ilk sırada bulunuyor. Her üç ekibin de kadrosunda daha önce millî takım forması giyen 10 futbolcu yer alıyor. Hırvatistan Millî Takımı’nda yer alan futbolcular sekiz farklı ülkedeki 24 kulüpte forma giyiyor. Sadece Tottenham’da Hırvat Millî Takımı’ndan dört oyuncu bulunuyor. Oysa millî takımda yer alan ve yerel ligde oynayan Hırvat futbolcu sayısı sadece üç.

Brezilyalı sayısı artıyor

Takımların kadrolarında en fazla yabancı oyuncu bulunduran ülke Yunanistan doğumlu oyuncular nedeniyle Kıbrıs Rum Kesimi. Bu ligde mücadele eden ekiplerin kadrolarındaki futbolcuların yüzde 72.3’ü yurtdışı doğumlu. Bu kategorinin ikinci sırasında yüzde 58.3 ile İngiltere yer alıyor. Ortalamanın yüzde 33.6 olduğu yabancı futbolcusu sayısı kategorisinde Türkiye yüzde 46.5 ile yedinci sırada bulunuyor (yabancı ve gurbetçi futbolcular da dâhil). Bu kategorinin düşük oranlı ülkesi yüzde 11.5 ile Sırbistan. Balkan ülkesini yüzde 12.2 ile İzlanda, yüzde 12.8 ile Estonya takip ediyor. Avrupa liglerinde forma giyen yabancı futbolcuların uyruklarına bakıldığında ilk sırada Brezilyalılar yer alıyor. Ayrıca 36 ligde forma giyen Brezilyalı sayısının 2009 yılına göre artarak 493’ten 577’ye çıktığı görülüyor. Kulüplerin kadrolarında bulunan yabancı futbolcu sayısının ortalaması 8.2. Ki bu rakamın 1.1’ini Brezilyalı futbolcular oluşturuyor. Brezilya’nın her yıl 1000’in üzerinde futbolcuyu dünya pazarına ihraç ettiğini düşünürsek, bunu doğal karşılamak gerekiyor. Yabancı futbolcu sayısının kadrolardaki yüzdesel oranı ise 33.6. Brezilyalıları, Fransız futbolcular takip ediyor. Ligue 1 dışında forma giyen futbolcu sayısı 261. Üçüncü sırada bir başka Lâtin Amerika ülkesi, Arjantin yer alıyor. Arjantinli futbolculardan eski kıtada forma giyenlerinin sayısı 233. Bir önceki sezona göre yurtdışında forma giyen futbolcu sayısının yüzde olarak en fazla arttığı ülke ise İspanya. 2009’da 60 İspanyol futbolcu ülke dışında futbol hayatını sürdürürken,

Kulüplere ilişkin ilginç istatistikler

→**En Yaşlı Takım:** Inter (İtalya) 29.61 yıl

→**En Genç Takım:** JFK Olimps Riga (Letonya) 19.02 yıl

→**En uzun Takım:** SV Mattersburg (Avusturya) ve FC Volin Lutsk (Ukrayna) 186.68 cm

→**En Kısa Takım:** Barcelona (İspanya) 177.38 cm

→**En Fazla Millî Takım Oyuncusuna Sahip Takım:** Tottenham Hotspur (İngiltere) 22

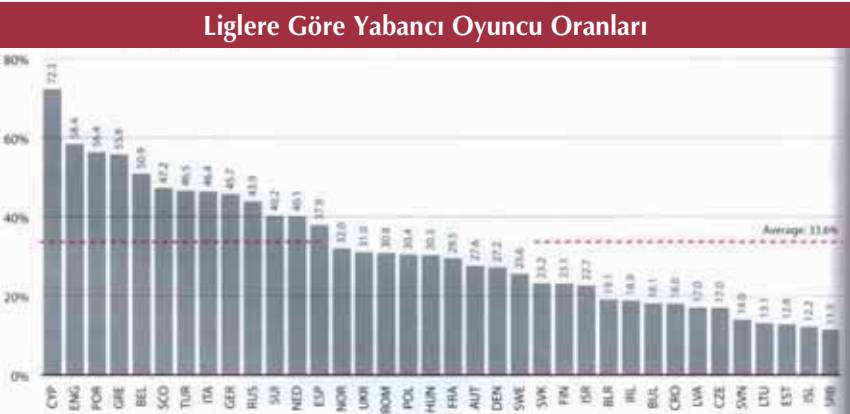
→**Kadrosunda En fazla Yabancı Futbolcu Bulunan Takım:** Olimpiakos Larnaka (Kıbrıs Rum Kesimi) %85

→**Kadrosu En İstikrarlı Takım:** Manchester United (İngiltere) 5.71 sezon

→**2010 Yılında Kadrosunu En Fazla Yenileyen Kulüp:** Olimpiakos Larnaka (Kıbrıs Rum Kesimi) %95

→**Diğer Kulüplere En Fazla Futbolcu Kiralayan Kulüp:** Udinese (İtalya) 14

→**En Fazla Futbolcu Kiralayan Kulüp:** Unirea Urziceni (Romanya) %38.1

2010’da bu sayı 100’e çıktı. Araştırmanın verilerine göre, Spor Toto Süper Lig’de forma giyen yabancı futbolcu sayısı 214. Bu rakamın, 46’sı Alman ve gurbetçi futbolculardan oluşurken, 26 Brezilyalı, 10 da Arjantinli ve Hırvat futbolcu ülkemizde top koşturuyor. Premier Lig’de ise toplam 320 yabancı futbolcu kariyerlerini sürdürüyor. Bu oyunculardan 49’u Fransız, 21’i İrlandalı, 18’i ise İskoç. Spor Toto Süper Lig’de yabancı futbolcuların (gurbetçi futbolcular da dâhil) oynama yüzdesinin en yüksek olduğu kulüp Kayserispor. Yabancı futbolcuların oynama yüzdesinin 87.5 olduğu Anadolu temsilcisini, yüzde 58.4 ile Eskişehirspor, yüzde 57.6 ile Beşiktaş, yüzde 56 ile de Gençlerbirliği takip ediyor.

İki oyuncudan biri ülke dışında forma giymiş

Profesyonel Futbolcular Gözlem Grubu’nun “Avrupa’daki Futbolcuların Demografisi” isimli raporundaki ilginç bir başka veri de takımların kadrolarında yer alan futbolculardan 11.2’sinin, kariyerlerinin herhangi bir döneminde uluslararası transfer gerçekleştiresi. Bu, kadroda yer alan futbolcuların yüzde 45.7’sinin en az bir kez yurtdışına transfer olduğunu gösteriyor. Takımların kadrolarında yer alan ve futbol oynadıkları ülke ya da ikinci bir ülke vatandaşlığına sahip oyuncusu sayısı ise 7.2. Ki bu sayının kadro içerisindeki yüzdelik karşılığı da 30.7. Araştırmada yer alan en önemli verilerden bir tanesi de kulüplerin geçen sezon yaptıkları oyuncu transferi sayısı. Kulüpler geçen yıl,

kadrolarının yüzde 37.8’inde değişikliğe gitmiş. 2010’da takımların yaptıkları ortalama futbolcu transferi sayısı 9.3. Bu rakam içerisinde kiralanan futbolcu sayısı ise 0.9. Türkiye ortalama 11.7 futbolcu transferiyle, oyuncu hareketinin en yoğun olduğu ülkelere biri durumunda. Kulüplerin yurtdışından ortalama 3.84 futbolcu transfer ettiği 2010 yılının transfer meraklısı ligleri Kıbrıs Rum Kesimi, Portekiz ve Romanya. Geçen sene boyunca ortalama 13.5 futbolcu transfer edilmiş Akdeniz ülkesinde. Portekiz, 13.3, Romanya ise 12.4 transfer ortalamasına sahip. Avrupa ortalamasının 9.3 olduğu bu kategoride en az futbolcu transferinin yaşandığı ülke ise 6.4 ile Danimarka. Geçen sezon yaptığı transferlerin yüzde 74.07’si ülke dışından olan Celtic, yurtdışından yapılan transferler bakımından öne çıkan takımlardan. Benfica ise transferlerinin yüzde 44’ünün kıta dışından gerçekleştirerek bu kategoride ilk sırada yer aldı. Benfica’yı La Liga ekiplerinden Almeria takip ediyor. İspanyol ekibinin transferlerinin yüzde 36.36’sı kıta dışından gerçekleşti. Mücadele ettiği ligden futbolcu transfer eden takımlar sıralamasında ilk sırada Manisaspor yer alıyor. Spor Toto Süper Lig’deki ekiplerden toplamda 15, 2010 yılında ise 8 futbolcuyu kadrosuna katan Ege ekibini, toplamda 13, 2010 yılında ise 3 futbolcuyu kadrosuna katan Fiorentina takip ediyor. Alt ve yabancı ligler dışındaki ligden yapılan transfer kategorisinde bir diğer Türk takımı, Bucaspor da ilk 20 içerisinde kendine yer bulmuş. İzmir ekibi, toplamda 11, 2010’da ise 8 futbolcuyu kadrosuna katmış. Rapora konu olan 36 ligde mücadele eden takımlar arasında en fazla transferi 20 futbolcu ile Rum Kesimi’nden AEP gerçekleştirdi. Portekiz’den Olhanense ve Portimonense 19’ar transferle kitanın en fazla transfer yapan takımları arasında yer alıyor.

Kenny Miller

Ben döviz bürosu değilim!

Rangers, Celtic ve yine Rangers forması giyen nadir oyuncuların birisi İskoç golcü. Kariyerinin en olgun döneminde Birmingham City, Fiorentina gibi kulüpler onu isterken, o pek çok kişinin beklemediği bir karara vardı ve Bursaspor'la anlaştı. Bu kararını yurtdışında futbol oynama arzusuna bağlarken, "Tercihinde para önemli bir faktör müydü?" sorumuza oldukça ilginç bir karşılık verdi.

Caner Eler

▼Seni tanıyoruz ama klasik sorumuzla başlayalım. Futbola nasıl başladın? Özel bir hikâyesi var mı?
▲Çok özel değil. Futbol oynamaya 8 yaşındayken başladım. Mahalleden arkadaşlarım Edinburg'da beni onların oynadığı takıma götürdü.
▼Hutchison Vale BC mi?
▲Evet, doğru bravo! Oradaki dört yıl önemliydi. Futbolumun kökleri oraya dayanır çünkü. Sonra oynamaya devam ettim ve 16 yaşına geldiğimde profesyonel olarak Hibernian'a geçtim. Sonrasını biliyorsunuz zaten.
▼16-20 yaş arası dahi korkusuzluğun ve gözüpeliğinle bilinmişsin.
▲(Gülüyor) Evet aslında o dönemde ayakta kalabilmeniz, o zorlu A takımında yer alıp kendinizi göstermeniz ve cendere misali sizi devamlı sıkıştıran profesyonel futbolda sert olmanız, isteğiniz ve

konsantrasyonunuz çok önemli. 18 yaşındayken Hibernian'da genç oyuncu olarak kendimi göstermeye çalıştığım dönemdi. O zaman da teknik direktörümüz Alex McLeish'ti. Antrenmanlar keyifli ama sert geçirdi. Hatta o da futbolu bırakmış olmasına rağmen çift kalelere katılır, özellikle gençlerle ilgilenirdi. Bir gün yine o maçlardan birinde ben hücumda top almak isterken stoper oydu. Sizi çok sert savunur ve devamlı zorluk yaratır, genç oyuncu olarak ligde görebileceğini tüm o acımasız sertliğe hazırlamak için biraz "pis" oynardı. Ben de o bu pozisyonda beni tutarken "kazara" dirsekle çenesine vurduğum. Ağzı kan içinde kaldı. Tabii ki mutlu değildi ve ben "Futbol hayatım orada bitti" diye düşünürken, McLeish "İyi, iyi bu, bunlar hep iyi işaret evlât, güçlü ve pes etmeyen olmalısın, bu dirsek iyi işaret" diye sırtımı sıvazlayıp direncim ve yılmazlığım için kutladı.

Sonra daha çok süre almaya başladım.

▼İlginç bir başlangıç öyküsü olmuş senin için...

▲Tabii ki dirsek bilerek değildi ancak gerçekten genç oyuncu olarak erken pes etmemek ve her saniye için çalışmak, onun değerini bilmek çok önemli. Zihin olarak güçlü kalmak zorundasın.

▼Bu sezonun ilk yarısında Rangers'ta fırtına gibiydin. İlk 6 maçta 10 gol attın. Hatta iki kez hat-trick yaptın. İlk yarıyı da 22 golle tamamladın. İskoç Lig'i'nde hâlâ gol kralısın. Sonrasında seni bir anda Türkiye'de gördük. Kontrat problemlerin de vardı ama nasıl karar verdin, nasıl gelişti bu serüven?

▲Yurtdışında oynamak hayallerimden biriydi. Fırsat geldiğinde bunu değerlendirmek istiyordum. Devre arası yaklaşırken farklı ülkelerden birkaç teklif gelmişti. Hepsi iyi opsiyonlardı. Rangers'la kontratım sezonun sonunda sona erecekti. Sözleşmeyi yenilemek için görüşme yapmaya da yanaşmıyordum. Aslında ben Rangers'la sözleşmemi uzatmak istiyordum ama sezon sonu belirsizlik içinde, o dönemde anlayamayıp saçma bir şekilde bavulumu toplayacağıma Ocak ayında gitmeye karar verdim. Bu kadar formdayken ve beni gerçekten isteyen kulüpler varken, kalıp sezonun ikinci yarısında belki de sakatlanıp bu şans bu yaşa gelmişken kaybedeceğime, doğru zamanın bu olduğunu düşündüm. Sonuçta hayatta önünüze bazı fırsatlar gelir, seçim yapmanız şarttır. Çünkü o fırsatlar, şanslar hayatta ikinci kez karşınıza çıkmayabilir. Ben de bu gelen fırsatı değerlendirmenin doğru olacağı fikrine vardım. Özellikle

sadece benim için değil, ailem için de.

▼Para da motivasyonlar arasında önemli diyebilir miyiz?

▲Para tabii ki motivasyonlardan biri ancak daha önce de söylediğim gibi bu hikâyede temeli o oluşturmuyor. Çünkü ben bir hayali, bir isteği gerçekleştirmek istedim. Ada dışında bir yerde hep oynamak istiyordum. Ben hayatım boyunca hep futbol oynamak istedim. Ve bu sefer yeni bir yerde, yeni bir meydan okuma olsun istedim. Yeni bir şeyler denemek istedim hayatımda. Tabii ki ailen ve kendin için maddi açıdan en iyiyi ararsın. Ancak ben en nihayetinde bir döviz bürosu değilim. Para insanı mutlu etmeyebilir. Zaten hayatta para için yaptığın seçimler insanı mutluluğa zor götürür. Beni her zaman mutlu eden futbol oynamaktır. Oynarken takım arkadaşlarıyla beraber o takımı başarıya taşımak özellikle... Bursaspor'da da bunu yapmaya çalışıyorum.

▼Bu sezona dair beklentilerin gerçekleşiyor mu?

▲Aslında bazı şanssızlıklar yaşamasak belki şampiyonluğa gidebilirdik ancak şimdi üçüncü olup Avrupa Lig'i'ne gitme şansımız var. Belki geçen sezondan daha düşük bir basamakta ligi tamamlayacağız. Ancak bu güçlü ligde sezon sonu hem de bu şartlarda gayet iyi bir sonuç olur. Umarım sezon sonunu böyle getiririz. Ben de attığım gollerle takıma yardımcı olabilirim.

▼Bursaspor'a transfer olurken sonuçta bambaşka bir kültüre geçiş yapma durumundaydın. Tamamen Ada kültürüyle büyüyüp yoğrulmuş biri olarak bu kadar farklı bir kültüre alışma sürecin nasıl devam ediyor?

Havası bile farklı Edinburg ve Glasgow'dan?

▲Gerçi hava olarak son günler Edinburg'u aratmıyor ancak genel olarak haklısın, oradaki sert soğuk burada daha ılık. Buraya gelişi üç ay oldu. Türkiye gerçekten de çok farklı kültürü ve alışkanlıkları olan bir ülke. Her şey farklı, yemekler, yollar, müzik, hava, daha bir çok şey sayabilirim tabii ki. Mesela yemek konusunda adaptasyon sürecim çok çabuk oldu diyebilirim, çünkü burada yemekler çok leziz. Müzik konusunda da Power FM çok yardımcı oldu. Tabii İngilizce müzik yayını yapan diğer radyoları da dinliyorum. Aslında her şeyin bu kadar farklı olacağını tam kestirmemişim gelirken, özellikle de ligde oynanan futbolun. Ancak başka bir yere gelip başarı için her şeye adapte olmaya çalışırsınız. Futbolla birlikte yemek, müzik, trafik gibi diğer her bileşene adapte olup, zorlukların üstesinden gelmeye çalışırsınız. Kabullemek zorundasınız. Kolay olan hiçbir şey zaten sonunda size o kadar da keyif veremeyebilir. Ama dediğim gibi benim için her şeyin önünde futbola adapte olmak önemli, iyi oynayabilmek, yararlı olabilmek, yan etkenler onunla beraber bir şekilde gelir zaten. Şimdilik bu macera gayet iyi gidiyor.

▼Genel performansını nasıl değerlendiriyorsun

▲Son maçlarda özellikle daha iyi olduğumuzu ve benim de daha fazla katkı verebileceğimi düşünüyorum. Fenerbahçe maçında ne kadar güçlü olduğumuzu gösterdik. Ancak beraberlik aldığımız birkaç maçta

Hibernian'da kendimi göstermeye çalıştığım dönemde, çift kaleye katılan ve stoper oynayıp sert savunma yapan teknik direktörümüzün çenesine kazara dirsek attım. Futbol hayatım bitti diye düşünürken, "Bunlar hep iyi işaret evlât" diyerek bana daha çok süre vermeye başladı.

Bursaspor'u seçerken, yeni bir yerde, yeni bir meydan okuma olsun istedim. Tabii ki maddi açıdan en iyiyi ararsın. Ancak ben en nihayetinde bir döviz bürosu değilim. Para insanı mutlu etmeyebilir. Zaten hayatta para için yaptığın seçimler insanı mutluluğa zor götürür.

Oyunun temposu, hızı burada düşük. Daha sabırlı pas yapıyor, ama daha çok savunma ve orta saha oyuncuları arasında. Bu da biraz canlılığı öldürüyor. Bazen TV'de maç izliyorum ve çok durağan olduğunu görebiliyorum. Biraz daha dikey oynamak gerekiyor.

Celtic-Rangers rekabetinin kökeni ve düşmanlık seviyesi çok derinlere iniyor. Lâkin biz futbolcular istisnalar hariç her zaman bu tartışmaların uzağında kalmaya çalışırız. Bizim için önemli olan o takımlarla iyi futbol oynamak, maçları ve kupaları kazanmaktır.

Eğer çok para kazanıp yedek oturmak mı, az para kazanıp sağlıklı ve formda olduğum sürece devamlı sahada olmak mı derserseniz ikincisini tercih ederim. Ben sonuçta kenarda ponpon kız ya da taraftar değil, futbolcuyum. Her şeyin karşılığını vermek ve futbol oynamak için ordayım.

Alex hayatımda gördüğüm en yüksek seviyedeki oyuncuların biri. Yaptığı her şeyi çok kolaymış gibi gösterip, işin ilginç takımı için her şeyi de kolaylaştırıyor. Onun dışında Cenk Tosun çok yetenekli, Trabzonspor forveti Burak Yılmaz ise çok etkileyici bir oyuncu.

sahadan galibiyetle ayrılacak durum farklı olabilir. Bence gösterdiğimiz performansın izdüşümü olan sonuçları aldığımızı söyleyemem. İyi futbolla kötü sonuçlar aldık. Umarım sezonun bundan sonrası, hem takım hem de benim adıma daha iyi gelişir.

▼Buradaki futbolun farklı olduğundan bahsettin. İskoçya ve İngiltere Premier Liglerinde oynamış bir golcü olarak şimdi Süper Lig’desin. Ligler arasındaki futbol farkını, sistem farkını, sertlik, taktik ya da teknik olarak nasıl görüyorsun?

▲Türkiye Ligi fiziksel olarak daha fazla öne çıkıyor. Aslında bu kadar kısa sürede tüm farkları görebilmem kolay değil tabii. Ben İskoçya’da Rangers’ta oynuyordum ve sonuç olarak tüm takımlar bizi durdurmak için fiziksel mücadeleyi ve sertliği öne çıkarıyordu. Kendileri oynamaktansa daha çok bizi durdurmaya çalışarak oynuyorlardı. Burada da aynı şey geçerli. Belki bazen biraz daha fazlası. Diğer unsur ise oyunun temposu, hızı burada düşük, daha yavaş. Daha sabırlı pas yapılıyor, ama daha çok savunma ve orta saha oyuncularında. Bu da biraz canlılığı öldürüyor. Bazen TV’de maç izliyorum ve çok durağan olduğunu görebiliyorum. Biraz daha dikey oynamak, mantalite olarak

konulardan biri gibi sanki.

▼Türkiye’de çocukların, genç futbolcu adaylarının eğitimi, yetiştirilmesi sırasında altyapı antrenörleri tarafından bazı yönlerden eksik ya da yanlış bir süreçten geçirildiği tartışma konusudur. İskoçya’da yetişirken aldığın eğitimle burada kısa sürede gördüklerini karşılaştırabilir misin?

▲Burada çok fazla altyapı sistemine ya da eğitim tarzına şahit olmadım ne yazık ki. Ancak İskoçya’da yetişirken, altyapı antrenörlerimiz oyunun her yönü konusunda ama özellikle de taktiksel zekâ, fiziksel gelişim, mental sağlık, top tekniği konularında ayrıntılı temeller eklemeye çalışırlardı. Açıkçası iyi temeller aldığımı söylemem lâzım. Hem Hibernian’da hem de diğer kulüplerde. 12-13 yaşlarında futbol temellerinin öğretilmesi önemliydi altyapıda. Barcelona bunun uç bir örneği mesela. Pas ve taktiksel uyum drilleri üzerine o kadar iyi çalışıyorlar ki, bu artık telepatik ve içgüdüsel bir hale gelmiş oluyor. İlk 11’de yer alan futbolculardan 9’u kendi altyapı sistemlerinden çıkardıkları isimler zaten. Lâkin dünyada her takımın böyle işlevsel bir sistem kurması da kolay değil. Bu şekilde oynayabilmesi de...

▼Celtic-Rangers rekabeti tüm dünyada olduğu Türkiye’den de ilgiyle takip edilen bir derbi. Mezhep ayrılığın dayanan kökenleriyle de farklı bir yerde duruyor. Bu iki takımda oynamak hiç kolay değilken sen iki kez değişiklik yaptın. Her iki kulübe de iyi tanıyorsun. Bu mezhep ve futbol kökenli rekabet için neler söyleyebilirsin?

▲İki kulüp de çok büyük rekabetin kökeni ve düşmanlık seviyesi çok derinlere iniyor. Lâkin biz futbolcular istisnalar hariç her zaman bu tartışmaların uzağında kalmaya çalışırız. Bizim için önemli olan o takımlarla iyi futbol

oynamak, maçları ve kupaları kazanmak. Futbolcular rekabetin mezhepsel ve diğer sosyal yanlarından uzak kalmaya çalışır. Sadece futbola ve kupalara odaklanırsın, çünkü sezonun sonu geldiğinde kupa bilançosunda problem varsa bizde de problem olur.

▼İki takımda da oynarken seyirciyle ya da başka türlü kötü bir olay yaşadın mı?

▲Bazen rekabet bağlamında kötü diyaloglar ya da ufak atışmalar olmuş olabilir ancak hiç ciddi, şiddetin olduğu ya da sert bir olay yaşamadım. İki takım taraftarları da çok özel taraftarlardır. İki kulüp arasında dolaylı da olsa transfer yapmış biri olarak zaman zaman tepki görmüş olabilirim. Sonuçta rekabetin boyutları çok büyük ancak soğukkanlılık hiçbir zaman kaybolmadı (gülüyor). Celtic’te oynadığım sezonda çok fazla şans bulduğumu söyleyemem. Rangers’a geldiğimde ise menajerimiz beni önceden tanıyan biriydi. Hem Rangers’ın hem de millî takımın teknik direktörü olarak daha fazla şans verdi. Bana çok büyük güven aşılayıp inandığını gösterdi ve kariyerimin en verimli dönemimi geçirmemde çok yardımcı oldu.

▼Walter Smith?

▲Evet ta kendisi. Böylece önce Rangers’ta başlayan, sonra Celtic’e giden bir futbolcu olarak Rangers’a geri dönüşümde taraftarlardan doğabilecek homurdanmaları onun bana yarattığı güvenli ortamın içerisinde başarılı olarak çabucak bertaraf etmeyi başardım. Muhteşem bir 2.5 yıl geçirme şansım oldu. Kariyerimin şimdiye kadar geçirdiğim kuşkusuz en iyi dönemiydi. Rangers seyircisiyle de farklı bir bağ oluştu tabii ki. İki kupayı da İskoçya’da iki kez kazanma şansımız oldu ve unutulmaz anılar yaşadım.

▼Celtic’te menajer Gordon Strachan ile problemler oldu mu? Özellikle onun rotasyon tarzıyla alakalı o dönemde konuşulan çeşitli hikâyeler vardı.

▲Çalıştığım hiçbir teknik adamla ilgili kötü konuşmam. Hepsinin kendine göre bir oyun felsefesi ve bakış açısı vardır. Futbolcu olarak bunu kabullenip sizden ne isteniyorsa elinizden geldiğince yerine

getirmelisiniz. Strachan da belli bir hücum rotasyonu ile oynuyordu ve buna göre kendinizi hep hazır tutmanız önemliydi. Benim için en önemli şey futbol oynayabilmek. Daha doğrusu o sahada yer alabilmek. Demin paradan konuşurken de aynı şeyi söylemeye çalıştım; ben hep oynamaya alışmış bir adamım. Eğer çok para kazanıp yedek oturmak mı, az para kazanıp sağlıklı ve formda olduğum sürece devamlı sahada olmak mı dersiniz ikincisini tercih ederim. Ben sonuçta kenarda ponpon kız ya da taraftar değil, futbolcuyum. Her şeyin karşılığını vermek ve futbol oynamak için ordayım. Ama eğer ki yeterli performans göstermiyorsam, formda değilsem, önemli olan takımın başarısı olacağı için başkasının oynaması gerekir. Bu böyledir. O yüzden her hazır olmak için her şeyi yaparım.

▼Kariyerinde Walter Smith, Alex McLeish, Gordon Strachan, Glenn Hoddle, millî takımda da Craig Levine gibi çok farklı isimlerle çalıştın, çalışıyorsun. Bize bir karşılaştırma yapabilir misin? Sende bıraktıkları izler neler?

▲Her teknik adamın kendine özgü tarzı, yönetim şekli, futbola bakış açısı, belli ekolden gelmenin benzerliklerine rağmen farkları mevcuttur. Bazı taktiksel olarak çok önemli bir yetkinliğe ve yönlendirmeye sahipken, diğeri inanç, motivasyon ve futbolculuyla birebir ilişki konusuna ehemmiyet verir. Mesela Walter Smith hem yönetim tarzı, yönetim şekli, futbola bakış açısı, belli ekolden gelmenin benzerliklerine rağmen farkları mevcuttur. Bazı taktiksel olarak çok önemli bir yetkinliğe ve yönlendirmeye sahipken, diğeri inanç, motivasyon ve futbolculuyla birebir ilişki konusuna ehemmiyet verir. Mesela Walter Smith hem yönetim tarzı, yönetim şekli, futbola bakış açısı, belli ekolden gelmenin benzerliklerine rağmen farkları mevcuttur. Bazı taktiksel olarak çok önemli bir yetkinliğe ve yönlendirmeye sahipken, diğeri inanç, motivasyon ve futbolculuyla birebir ilişki konusuna ehemmiyet verir. Mesela Walter Smith hem yönetim tarzı, yönetim şekli, futbola bakış açısı, belli ekolden gelmenin benzerliklerine rağmen farkları mevcuttur. Bazı taktiksel olarak çok önemli bir yetkinliğe ve yönlendirmeye sahipken, diğeri inanç, motivasyon ve futbolculuyla birebir ilişki konusuna ehemmiyet verir.

adam, henüz 40’lı yaşlarının başında olduğunu unutmamak lâzım. Yapacağı, başarabileceği daha çok şey var önünde.

▼10 küsur yıl öncesinde senin mevkiinin Türkiye’deki en önemli isimlerinden biriydi?

▲Evet evet, biliyorum, çok iyi olduğumu da duydum, hatta sonra stopere geçip orda da başarılı olup en nihayetinde teknik direktör olduğumu da (gülüyor)...

Ben stopere geçebileceğimi düşünmüyorum ama. Teknik direktörlük? Futbol hayatın bitince ne yapmayı planlıyorsun?

▲Evet kesinlikle, teknik direktörlük istediğim şey diyebilirim. Futbolcu olarak futbol çok seviyorum, bayılıyorum, teknik adam olarak da devam etmek istiyorum. Mümkün olan en uzun süre futbolun içinde kalmak doğru olurdu. Sonuçta futbolcu olarak çok değerli teknik adamlarla çalıştım, onlardan aldıklarımı harmanlayıp, kendi edindiklerimle, görüş açımıla destekleyip, bana özgü, benim stilimle ve tarzımla da sahaya ve saha dışına yansıtmaya çalışayacağım ilerde.

▼Tekrar Türkiye’ye gelişine dönersek, istisnalar hariç, İskoçya’dan çok fazla futbolcu ya da menajerin Ada dışına gittiğini,

kâhin değiliz.

▼İki sezon önce Kocaelispor’a Maurice Ross gelmişti. Greame Souness da bir dönem teknik direktörlük yapmıştı. Onlarla konuşun mu Türkiye hakkında?

▲Evet Maurice’i tanıyorum Rangers’tan. Souness ise zaten herkesin malûmu. Özel olarak konuşmadım kimseyle ama Türkiye ve futbol işleyişi hakkında önce

bazı hikâyeler duymuştum. Yani buraya gelmeden önce, “Sakin gitme Türkiye’ye, işin güvenli değil, paranı ödemezler, şunu yapmazlar, bunu yapmazlar” diye birçok telkin de geldi.

▼Gençlerbirliği ile problem yaşayan Michael Stewart hikâyesi gibi mi?

▲Evet evet. O hikaye onlardan biri. Çok iyi biliyorum olayı. Michael’ı da iyi tanıyorum. Ancak her transfer ya da her kulüp öyle olacak diye bir şey yok. Bursaspor’la öyle bir problem yaşamayacağımı biliyordum.

▼Gelmeden önce Türkiye hakkında fikirlerin nelerdi? Şimdi bir değişiklik oldu mu?

▲Daha önce de söylediğim gibi Avrupa’nın belli yerlerinde dünyanın diğer bazı yerleri için ön yargılar çok hissediliyor. Sonuçta zamanlama çok önemli. Doğru zamanda, doğru ülkeye, doğru kulübe ve ortama gelmek... Torres şimdi mesela Chelsea ile gol atamıyor. Bu, onun kötü olduğunu göstermez. Bu tamamen artık o kulübe gittiğinde oluşacak kimyanın kıvamı ve özellikle zamanla alakalı bir durum haline geliyor. Tecrübenizle ve kendi algılama gücünüzle sorunları ele almanız gerekir. Ama hiçbir zaman tam olarak ne olacağını kestiremezsiniz. Sonuçta hiçbirimiz

adam, henüz 40’lı yaşlarının başında olduğunu unutmamak lâzım. Yapacağı, başarabileceği daha çok şey var önünde.

▼10 küsur yıl öncesinde senin mevkiinin Türkiye’deki en önemli isimlerinden biriydi?

▲Evet evet, biliyorum, çok iyi olduğumu da duydum, hatta sonra stopere geçip orda da başarılı olup en nihayetinde teknik direktör olduğumu da (gülüyor)...

Ben stopere geçebileceğimi düşünmüyorum ama. Teknik direktörlük? Futbol hayatın bitince ne yapmayı planlıyorsun?

▲Evet kesinlikle, teknik direktörlük istediğim şey diyebilirim. Futbolcu olarak futbol çok seviyorum, bayılıyorum, teknik adam olarak da devam etmek istiyorum. Mümkün olan en uzun süre futbolun içinde kalmak doğru olurdu. Sonuçta futbolcu olarak çok değerli teknik adamlarla çalıştım, onlardan aldıklarımı harmanlayıp, kendi edindiklerimle, görüş açımıla destekleyip, bana özgü, benim stilimle ve tarzımla da sahaya ve saha dışına yansıtmaya çalışayacağım ilerde.

▼Tekrar Türkiye’ye gelişine dönersek, istisnalar hariç, İskoçya’dan çok fazla futbolcu ya da menajerin Ada dışına gittiğini,

söylemem lâzım. Tabii ki karakterinin daha uyduğu insanlar olabilir. Milan (Stepanov), Ivan (Ergiç) , Pablo (Batalla) hepsi harika. Onlar geçiş sürecini kolaylaştırdı. Ama takımdaki kimseyi ayırt etmek istemem. Herkes bana karşı çok iyi.

▼Takımda Jozy Altidore ve Sercan Yıldırım gibi genç golcüler var. Sen onların yanında bir tecrübe timsali olarak oynuyorsun. Onlarla diyalogun nasıl, nasihat veriyor musun arada?

▲Aslında takımda sistem olarak tek santrfor olarak daha çok oynadığımız için çok fazla partner rolünde oynama şansımız olmuyor saha içinde. Çok işbirliği yapamıyoruz. Az süreler beraber oynama şansımız oluyor. Ancak ikisi de çok yetenekli. Zaten Sercan’ı Şampiyonlar Ligi eşleşmesinden çok iyi tanıyordum. Çok iyi bir golcü, birçok takım onu Avrupa’da isteyebilir. Jozy de çok yetenekli bir isim. Geldiğinden beri sakatlıklarla biraz boğuştu, yeni yeni kendini buluyor. Çok daha fazla gelişeceklerine eminim.

▼17-21 yaş arası özellikle çok tehlikeli yaşlar olarak dikkat çeker. Üst yapıya geçebilen Arda Turan, Sercan Yıldırım gibi parlayan isimlerin de Türkiye’deki durumları tartışılır olup, problemler yaşayabiliyorlar ve yurtdışına transfer olmaları öneriliyor. Sen tecrübeli ve o safhaları atlatmış biri olarak bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?

▲Burada önemli konu, futbolun size çok genç yaşlarda çok fazla şey veriyor ve vaat ediyor olması. Oradaki tehlike bu. Bu kadar çabuk bir yerlere ulaşmak, çok kolay taşınabilen bir yük olmayabiliyor. 17, 18, 19 yaşlarında gençler, “Evet ben futbolcu oldum artık, paraya da ulaştım, tamam her şey” diye düşünabiliyor. Bu doğru değil. Erken ulaştığın yerde kalmak için çok çalışmaya devam etmeli ve devamlılığı sağlayabilmek için kendini zihinsel olarak hep geliştirmelisin. “Ben oldum” dememek en önemli konu. Geldiğin seviyenin hep ötesine geçmeye, çıtayı hep yukarı koymaya çalışmak zorundasın. O yaşlar tehlikeli yaşlar, kalbinle aklını aynı potada buluşturmak kolay olmuyor tabii ki.

▼Gece yaşamı, özel hayatına odaklanmalar, İstanbul gibi bir şehir çok etkili olabiliyor gençler üzerinde. Sen de Edinburgh’da geçirdin gençliğini, bu konuda ne söyleyebilirsiniz?

▲Dünyanın her yerinde aynı şey geçerli aslında. Gençliklerini yaşamaları da lâzım. Gençlerin gece çıkmasında bir problem yok. Bunu hangi zamanlarda ve ne kadar sık yaptıkları önemli. Yani maç zamanlarında ve çalışmalarını gereken günlerde limitleri aşmamaları önemli.

Doğru zamanlama önemli burada. Hatta o arada yaşamını dengelemesi önemli. Dikkatli olup, iyi arkadaşlıklar kurup, doğru insanları çevresinde barındırmalılar. Hayatlarını, kariyerlerini zedeleyecek ortamlardan uzak durmak için çevrelerindeki insanların rolü çok değerli.

▼Tüm zamanlarda en sevdiğin futbolcular, şu günlerde dünyada beğendiğin oyuncular kimler?

▲Gençken en sevdiğim futbolcuların başında Arsenalli Ian Wright gelirdi. Olağanüstü bir golcüydü. Benim idolümdü. Yine Alan Shearer, bana antrenörlük de yapmış olan Ally McCoist. Bu üçlü benim için çok önemli. Daha yakın zamanda ise Ronaldo. Gerçek Brezilyalı Ronaldo’dan bahsediyorum. Muazzam bir golcüydü. Günümüzde ise herkes gibi ben de bir Messi hayranıyım. Sanki dokunulmaz gibi. Yine diğer mevkilerden Xavi, Iniesta da harika oyuncular. Zaten Barcelona’yı izlemek mükemmel bir futbol keyfi. Müthiş bir telepatiyle paslaşıyorlar adeta. Onları takım olarak zaten bir bütün kabul etmek lâzım. Tek bir oyuncu gibi. Ama Messi çok farklı.

▼Futbol dünyasında bir kutuplaşma var. Mourinho’nun Inter’i ve şimdilerde Real Madrid’i, (özellikle Barcelona’ya karşı oynadığı tarz) ve Barcelona’nın topa sahip olmaya yönelik, akıcı futbolu... Sen hangi taraftasın?

▲Her teknik direktörün kendine göre bir futbola bakış açısı ve sistemi söz konusu. Belli ekoller söz konusu ancak ayrıntılar önemli. Mourinho kesinlikle çok yetenekli, çok önemli bir teknik adam. Porto ve Inter’le Şampiyonlar Ligi’ni kazandı. Kendine “Special One” diyen özel bir tarzı ve farklı bir kendini ifade ediş şekli var. Geçen yıl Barcelona’yı alt etmeyi başaran tek takım onunkiydi. Biz de Rangers’la Avrupa’da oynarken 4-5-1 şeklinde hücumda az adamlı çalışıyorduk bizden güçlü rakipleri. Maçları kazanmak, sonuç alabilmek için bu tip yöntemlere başvurmak durumundasın. Yoksa Barcelona gelip 5 golü 10 dakikada kalene atabilir. Savunma ve kontratak işbirliğini uygulamak önemli. Barcelona ise gelmiş geçmiş en güzel futbolu oynayan takımlardan biri, belki de en iyisi. Başka türlü bir futbol oynuyorlar. Milan’ın Sacchi zamanında oynadığı da bu kadar güzeldi mesela. Farklı mantaliteler her zaman iyidir. Saha içinde bu tip akıl oyunları ve hamleler, savunma ve hücum fark etmez felsefi açımlılar her zaman çıkış yolları yaratır. Sonuçta futbolun evrimi hâlâ sürüyor.

▼Türkiye’deki favori oyuncuların kimler?

▲Arda Turan’ı gelmeden önce biliyordum ancak oynama şansım olmadı ona karşı. Ama çok yetenekli olduğunu biliyorum. Gerçekten de etkileyici bir futbolcu. Ancak Türkiye’de izleyip de en etkilendiğim isim kuşkusuz Fenerbahçeli Alex. Hayatımda gördüğüm en yüksek seviyedeki oyunculardan biri. Yaptığı her şeyi çok kolaymış gibi gösterip, işin ilginç takımı için her şeyi de kolaylaştırıyor. Pas yeteneği, top sürüşü, oyunu okuması, yönlendirmesi, golcülük yeteneği hepsi dünya çapında. Belki fiziksel mücadeleden, baskından bazen yılıyor gibi ancak Avrupa onu iyi değerlendirmedeği, yönlendirmediği için pişman olmalı kesinlikle. Onun dışında Cenk Tosun çok yetenekli, Trabzonspor forveti Burak Yılmaz ise çok etkileyici bir oyuncu. Burak,

modern bir golcünün gerektirdiği tüm özelliklere sahip.

▼Boş zamanlarında neler yaparsın, müzik, sinema, kitap?

▲İskoçya’daki genel akımın tersine Hip-Hop ve R&B severim. Ailem burada, onlara vakit geçirmeyi seviyorum antrenman ve maçlar dışında. Zaten sezon boyunca çok da zaman olmuyor. Bazen dizi ve film izleriz beraberce. Ama ailemle beraber vakit geçirmek, dinlenmek ve uyku en çok yaptığım aktiviteler diyebilirim. İki çocuğum var. Üstelik yakın zamanda evlendim.

▼İskoçya Millî Takımı Euro 2008’e çok yaklaşmıştı ama olmadı. Özellikle o İtalya maçı unutulmayacak sanırım. Uzun zamandır büyük turnuvalardan uzaksınız. Genç yetenekler var kadroda, bir yeni jenerasyon geliyor, sen de arada kaptanlıklarını üstleniyorsun. Geleceği nasıl görüyorsun?

▲Teknik adam Craig Levine yönetiminde iyi bir jenerasyon var. Wilson, Barra, Adams gibi genç

yetenekler ve benim gibi, McFadden gibi daha tecrübelilerle iyi bir takım oluştu. Kalede McGregor çok yetenekli. Sadece o değil, diğer kalecimiz Brown da harika. Daha iyi bir takım olacağımızı düşünüyorum. Teknik direktörümüz de kesinlikle çok doğru bir adam.

▼Türk Millî Takımı için neler diyeceksin?

▲Avusturya maçını izleme şansım oldu. Özellikle yurtdışında doğup büyüyen futbolcuların kattığı farklı bakış açısıyla beraber o temelden daha da çok beslenerek bir takım oluşturulmuş durumda. Türkiye kendi ülkesindeki futbolcuları neden aynı şekilde yetiştiremediğini sanırım sorgulamalı. Çok fazla inceleme şansım olmadı, çok fikir ortaya koyamayacağım ancak o futbolculardan mutlaka her anlamda

ilham alınmalı. Lâkin zaten Türkiye güçlü bir futbol ülkesi. Daha da doğru temellere oturarak, daha da büyüyebilir. Çünkü potansiyel çok fazla.

▼Graeme Souness için ve doğal olarak burada geçirdiği zaman hakkında ne diyeceksin?

▲Souness bizim için bir efsane tabii ki. Hem futbolcu olarak hem de teknik direktör olarak çok özel bir yerde. Bayrak olayını da hatırlıyorum. İskoçya’da herkes bilir ve hatırlar o olayı. Gerçekten ilginç bir olaydı. Ancak Souness hep cesur ve farklı olmuştur. Onu efsane yapan konulardan biri de bu.

▼İskoçya’da snooker, golf, rugby gibi sporlar çok popüler. Sen futbol dışında herhangi bir spor dalıyla ilgileniyor musun?

▲Snooker ve golf. Diğer spor dallarını da çok fazla takip ediyorum. Ama en çok golf oynarım. Herhalde futbolcu olmasam golf oyuncusu olurdu. The Open’da oynamak harika olurdu. Ama gol atmanın keyfini de başka bir şeye değiştmem.

Küllerinden doğdu

Tolga Zengin

Türk futbolunun umut bağladığı önemli kalecilerden birisi o. Bir dönem Trabzonspor kalesini istikrarla korudu, A Millî Takım oyuncusu oldu. Oynadığı iki Galatasaray maçında yediği gollerle çıkışı sekteye uğrasa da yine bir Galatasaray maçıyla adeta yeniden doğdu. Şampiyonluk yarışının en kızıştığı dönemde omuzlarına yüklenen sorumluluğu başarıyla taşıyor ve hedef olarak sezon sonunda mutlu sona ulaşmaktan başka bir şey düşünmüyor.

Nuri Bekâr

▼Türk futbolunun son 15 yılına damgasını vuran Rüştü Reçber'in bundan 4 yıl önce "Benim varisim Tolga" dediği, fiziğiyle bir zamanların efsanesi Dassaev'e de benzetilen bir kalecisin. Ancak bu dört yıl içinde beklenen patlamayı henüz yapabildiğini söyleyemeyiz. Bunun nedenleri üzerinde mutlaka kafa yormuşundur. Bu konuda neler söyleyebilirsiniz?

▲Her şeyden önce Rüştü abinin benim için böyle şeyler söylemesi onur ve gurur verici. Ama tabii ki önemli olan insanın çalışıp kendini geliştirmesi. Bu 4 yıllık süreçte ciddi bir sakatlık geçirdim. Aslında oynadığım ve performansımın iyi olduğu dönemler de vardı ancak bazı dönemlerdeki kaleci tercihlerinden dolayı kenarda beklediğim bir dönem

oldu. Sonrasında küçük bir sakatlık daha geçirdim. Gerçi o sakatlık beni çok fazla etkilemedi ancak o sırada Onur oynamaya başladı ve gerçekten de iyi bir performans gösterince doğal olarak ben yedek beklemeye başladım.

▼Kaleci tercihleri nedeniyle oynayamadığınız dönemleri biraz açabilir misiniz?

▲Dizimden bir sakatlık geçirmeme rağmen 2007-2008 sezonunda oldukça başarılı bir performans göstermiştim. 24 maçta 18 gol yedim o sezon. Süper Lig'in en az gol yiyen kalecisiydim. Oynamadığım 10 maç ise sakatlık geçirdiğim 2.5 aylık döneme rastlıyordu. O performansım beğenilmiş olmalı ki, 2008 Avrupa Şampiyonası finallerinde Millî Takım kadrosunda yer aldım. O kadrodaki

tek Trabzonsporlu oyuncu bendim. Şampiyonadan döndükten sonra da oynamaya devam ettim. Çünkü yeni transfer edilen Tony Sylva'nın bir lisans problemi vardı ve zaten oynaması mümkün değildi. Benim oynadığım ilk 6 maçta takım 5 galibiyet, 1 beraberlik almıştı. Sonraki hafta Galatasaray'a 3-0 yenildik ve ondan sonra ben oynayamadım. Tabii bu bir tercih meselesi. Ben de teknik adamların bu tercihlerine saygı duyarım. O süreçten sonra fazla oynama şansı bulamadım ama şimdi görev bana düştü ve ben de elimden geleni yapmaya çalışıyorum.

▼Trabzon'da Trabzonspor'un altyapısından yetişen oyuncuların yaşadığı zorlukları hepimiz biliyoruz. Senin açımdan da bu tür zorluklar yaşandığını söyleyebilir miyiz?

▲Ne yazık ki Trabzon'da şehrin kendi oyuncularına karşı bir tahammülsüzlük olduğunu söyleyebilirim. Fakat bunu şehrin tümüne de mal etmemek gerekiyor. Bu tepkiler belli kesimlerden geliyor. Ama açık söylemek gerekirse bu tepkiler geçmişte daha fazlaydı. Artık hem sayımız fazla değil hem de taraftar biraz daha bilinçlendi bu konuda. 5-6 maç öncesine dönüp baktığımızda, takımda Trabzonlu oyuncu oynamıyordu. Altyapıdan gelen oyuncu yoktu. Aslında taraftarı da anlamak gerekiyor. Bu şehrin çocuğu olduğumuz için bize nazları daha fazla geçiyor. Biz her zaman daha fazla göz önünde oluyoruz ve omuzlarımıza daha fazla sorumluluk yükleniyor. Taraftarın böyle düşünmeye de hakkı var. Ancak

İspanyol futbolunun diğer yüzü

Son Avrupa Şampiyonu da onlar, son Dünya Kupası'nın sahibi de... Üstelik iki zaferin arasına bir de Barcelona ile Şampiyonlar Ligi şampiyonluğu sıkıştırdılar. Altyapı kategorilerinde 2002'den bu yana 6 Avrupa Şampiyonlukları daha bulunuyor. Gelin görün ki, bu kadar parlak saha içi tablosunun arkasında İspanya kulüplerinin borcu 4 milyar euroyu bulmuş durumda. Sıcak para bulmakta zorlanan İspanyol futbolu, ister istemez kapılarını yabancı sermayeye açmak mecburiyetinde kaldı ve daha şimdiden üç kulüp ülke sınırları dışından gelenlerin yönetimine geçti.

Dr. Cem Çetin

UEFA'nın en değerli ürünü olan Şampiyonlar Ligi'nde dört yarı finalist takımdan ikisi İspanyol. Biri Barcelona, diğeri Real Madrid. Rüya eşleşme olarak nitelendirilen bu yarı final randevusunun final niteliği taşıdığı ileri sürenler, "İspanyol derbisinden finalist çıkan taraf, 28 Mayıs'ta kupayı müzesine götürür" demekten kaçınmıyor. Son 4 yıldır hem kulüp hem de millî takımlar düzeyinde İspanyolların dünya futbolunda belirgin bir üstünlükleri var. 2008'de Avrupa Şampiyonluğu'na uzanan Matadorlar, 2009'da Barcelona ile Şampiyonlar Ligi'ni kazandıktan sonra 2010'da Güney Afrika'da Dünya Kupası'nı da müzelerine götürmeyi başardı. İspanyollar altyapılarda da oldukça başarılı. Farklı kategorilerde 2002'den bu yana 6 defa Avrupa Şampiyonu oldular. Sportif olarak son derece parlak günler geçiren İspanyol futbolu, ekonomik

yönden ise ciddi bir krizin içinde. Kulüplerin telaffuz edilen borcunun 4 milyar euroya ulaştığı ifade ediliyor. Bazı kulüpler futbolcularının maaşlarını ödeyemiyor. Sıcak para bulmakta zorlanan İspanyol futbolu, ister istemez kapılarını yabancı sermayeye açmak mecburiyetinde kaldı. Daha şimdiden üç kulüp ülke sınırları dışından gelenlerin yönetimine geçti.

Paralarımızı öde

Rayo Vallecano, İspanya 2. Ligi'nde mücadele eden bir kulüp. Ligin zirvesindeler ve mutlu sonun da çok uzağında değiller. Ancak Başkent kulübü, içinde bulunduğu ekonomik kriz nedeniyle birkaç aydır futbolcularının maaşlarını ödeyemiyor. Bu sıkıntıya rağmen kulübü terk eden futbolcu yok. Oyuncuların en büyük hedefi, Rayo Vallecano'yu La Liga'ya çıkarmak. Parasız pulsuz bu

hedeflerine ulaşırlarsa, muhtemelen İspanya'da kahraman ilân edilecekler. Sportif mücadelelerinin yanı sıra Jose Maria Movilla ve arkadaşları, maaşlarını alabilmek için de çeşitli yöntemler deniyor. Mart ayında Rayo Vallecano'lu futbolcular, kendi seyircileri önünde oynayacakları

bir maç öncesi, ilginç bir protesto gösterisinde bulunarak, sahaya üzerlerinde, "Paramızı öde Ruiz Mateos" yazılı tişörtlerle çıktı. Ne var ki olumlu bir gelişme yaşanmadı. Çünkü kulübün sahibi konumundaki Ruiz Mateos ailesine ait şirketler iflâsın eşiğinde. Ayrıca yargıyla da fazlasıyla başları derte Ruiz Mateos'ların. Bu iki nedenden dolayı kulüp işleriyle hiç ilgilenmiyorlar. Bu gerçeği herkes kabullenmiş durumda. Kulüp borcunun 35 milyon euroyu bulması da Rayo Vallecano'yu elden çıkarmayı düşünen Ruiz Mateos'lar için ciddi bir handikap. Ekonomik krizin bir sonucu olarak, İspanya'daki kulüpler sıcak para bulma konusunda ciddi sıkıntılar

yaşıyor. Ancak her kulüp Rayo Vallecano kadar şanssız değil! Sezon başından bu yana Matadorların ülkesinde üç kulüp, yabancı sermayenin kontrolüne geçti. Malaga'yı Katar Şeyhi Abdullah ben Nasır al Thani alırken, Santander, Bahreyn'de yaşayan Hintli işadamı Ahsan Ali Said'in, Real Zaragoza da Dubaili bir sermaye grubunun oldu. İspanyol futbolunu yakından takip edenler ortaya çıkan bu tabloyu, "Uzun yıllar İspanya'da inşaat ve emlak sektörü, ülke futbolunun finansörlüğünü yaptı. Ancak krizin bu sektörleri fazlasıyla etkilemesiyle buradan futbola akan para durdu. Bunun için kulüpler nakit bulmakta zorlanıyor"

sözleriyle yorumluyor. Söz konusu olumsuzluktan kurtulmayı başaran kulüp görüntüsündeki Malaga, Katarlı zengin sahipleri sayesinde kadrosuna Julio Baptista (AS Roma), Martin Demichelis (Bayern Münih),

Malaga, yabancı sermayeye kapı açan ilk İspanyol kulüplerinden biri. Kulübün yeni sahibi Katar Şeyhi Al Thani.

gösteren başka örnekler de mevcut. Bunlardan en dikkat çeken, sezon başında UEFA'nın, mali göstergeleri iyi olmadığı gerekçesiyle Mallorca'yı Avrupa Ligi'ne kabul etmemesi.

Ortakdağı bu tabloya rağmen İspanyollar gelecek için pek endişeli gözüküyor! Futbola yakınlığıyla bilinen Banco Santander'in Başkanının, "Futbol bir çok kriz gördü ancak hâlâ ayakta ve yaşıyor" sözleri, Matadorların ülkesinde iyimser havanın estiğini gösteren en önemli örnek. Mevcut durumu iyileştirmek için Lig Birliği'nin de çalışmaları devam ediyor. Bu konuda Başkan Jose Luis Astiazaran, "Yeni yasa üzerinde çalışıyoruz. Bu süreçte kulüplerin yeni gelir kalemlerine ihtiyacı olduğu bir gerçek. Ayrıca yüzde 80 civarındaki futbolcu maaşlarının da ilk planda yüzde 70'ere düşürülmesi gerekiyor" şeklinde konuşuyor. Bu arada Astiazaran çok önemli bir mesajı da vermeden geçmiyor: "Son birkaç yıldır İspanyol futbolunun başarıları ortada. Bu da kulüplerin izlediği politikayla yakından ilgili. Elbette bunun bir de maliyeti var. Belki bu süreçte, sahip olunan ekonomik imkânların üzerine çıkmış olabilir..." LFP Başkanı'nın bu son sözleri, futbol ekonomisi gerçeğini bütün çıplaklığıyla gözler önüne seriyor: "Sportif başarı istiyorsan, borçlanma pahasına para harcayacaksın!"

çeceği burnundaki sahibinin ne kadar samimi olduğunu elbette zaman gösterecek. Bu arada İspanyol futbolunun diğer iki yabancıları da Al Thani gibi olumlu sinyaller veriyor. İlk önce İngiliz takımı Blackburn Rovers'ı satın almak isteyen Hintli Ali Said, bu amacına ulaşamayınca, "İspanya'ya uzun süreliğine geliyorum" diyerek Santander'in imdadına yetişti. İlk icraatını da teknik direktörü değiştirerek yaptı Hintli işadamı. En ilginç alım satımın gerçekleştiği Real Zaragoza'da, kulübün yeni sahibi konumundaki Dubaililer 130 milyon euro borcu altına girdi. Zaragoza kentinin Belediye Başkanı Juan Alberto Belloco, kulübün bonkör yeni sahiplerinin yeni stat projesine destek verip vermeyeceklerini merakla bekliyor. Zor günler geçiren İspanyol kulüplerinin, toplam borcu 4 milyar euro civarında. Bu miktarın 700 milyon eurosu devlete olan vergi borcu. Diğer bir borç kalemi, kulüplerin bankalara olan kredileri. Ancak en önemli borç miktarını, kulüplerin kendi aralarındaki transfer ödemeleri oluşturuyor. Bu üçüncü kalemi en riskli borç kategorisi olarak gösteriliyor. Çünkü kulüpler, ekonomik krizden dolayı zor günler geçiren sponsor şirketlerden bekledikleri paraları alamıyor. Bu da kulüplerin futbolcularına yapacakları ödemelerin gecikmesine neden oluyor. Birkaç ay önce Hercules'in Hollandalı futbolcusu Drenthe, aylardır maaşını alamadığı gerekçesiyle maçlara çıkmayacağı tehdidinden bulunmuştu. Bu davranış İspanya Ligi'nde Hollandalınlıkla sınırlı kalmamıştı. 2011'in başında Oyuncular Birliği (AFE), futbolcuların maaşları ödenmediği sürece greve gidebileceklerini kamuoyuna duyurmuştu. Bu arada Lig Birliği'nin (LFP), kulüpler tarafından parası ödenmeyen futbolculara yaptığı ödemenin 30 milyon euroya yaklaştığı ifade ediliyor. İspanyol futbolunun içinde bulunduğu ekonomik krizi

La Liga'daki Kulüpler ve Bütçeleri

Kulüpler	Bütçeler (euro)
Real Madrid	440 milyon
Barcelona	420 milyon
Valencia	130 milyon
Atletico Madrid	120 milyon
Sevilla	100 milyon
Villarreal	67 milyon
Athletic Bilbao	60 milyon
Deportivo	55 milyon
Espanyol	50 milyon
Real Zaragoza	40 milyon
Racing Santander	35 milyon
Getafe	35 milyon
Hercules	30 milyon
Mallorca	30 milyon
Malaga	30 milyon
Osasuna	30 milyon
Real Sociedad	30 milyon
Sporting Gijon	26 milyon
Almeria	22 milyon
Levante	19 milyon

Es-Es'in Kuvayı Milliye ruhu!

Orhan Erpek

Bugün "Anadolu ihtilali" diye bahsettiğimiz başkaldırının meşale taşıyıcısı Eskişehirspor'dur. 1960'lı yılların ikinci yarısından itibaren sahneye çıkıp 2 kupa kazanan, şampiyonluğu kıl payı kaçırıp ligi üç kez ikinci sırada tamamlayan Eskişehirspor. Kırmızı Şimşeklerin yaptığı çıkışı sadece saha içinde oynanan futbolla açıklamak ise son derece eksik bir teşhis olur. Çünkü bu hareket aslında bir şehrin ayaklanması, İstanbul hegemonyasına başkaldırısıdır. Ve bu başkaldırının arkasında "bir olalım, iri olalım, diri olalım" diyen, yediden yetmişe kenetlenen bir kitle yer alır. Bu kitlenin lideri ise Amigo Orhan adıyla maruf Orhan Erpek'tir.

Mazlum **Uluç**

1961 Anayasasının ardından dünya klasikleri, siyasi eserler derken bu değişim rüzgârının içinde geliştik, düşüncelerimiz farklılaştı, bilinç ve kültür düzeyimiz yükseldi. İstanbul'un hegemonyasına son vermek, futbolun bayrağını Anadolu'ya taşımak hisleriyle dolarak bu işlere başladık.

Hep birlikte hareket edersek, büyük bir gücün doğacağını düşünerek kollarımızı sıvadık. Zengini, fakiri, kapitalisti, işçisi, sağcısı, solcusuyla tam bir kenetlenme oldu. Bizim kuşak Kuvayı Milliye ruhunun son kuşağıdır. Oradan da gelen ruhla, hepimiz Eskişehir için mücadele ettik. Bu sportif bir isyan, bir başkaldırı hareketiydi.

Bütün Eskişehir neyi var neyi yoksa verdi. Kuvayı Milliye ruhu diyorum ya... Bütün şehir tüm varlığıyla katkı sağladı. Parası olan parasıyla, gücü olan gücüyle. Kimisi camilerde dua ediyordu, hastalar da yatıkları yerde dualarıyla katkı yapıyordu. Bu düzeyde bir kitle hareketi o gün bugün yaşanmadı.

Deplasmanlara minimum 10 bin kişi giderdik. Bu hem iç turizmi hem de ekonomiyi canlandırıyor. Konser vermeye gelmiş ekipler gibi karşılanırdık. Toplu küfür ve şiddet yoktu. Organizasyon süperdi, tek ses, tek nefes bir tezahürat vardı. Dolayısıyla rakip takımların taraftarları da bizi hayranlıkla izlerdi.

Bugün bir Anadolu futbolundan ya da Trabzonspor'un, Bursaspor'un şampiyonluklarından bahsedebiliyorsak, bunu futbolun Anadolu'ya yayılması için büyük çaba harcayan dönemde Futbol Federasyonu Başkanı Orhan Şeref Apak'a borçluyuz. Ve tabii ki bu ihtilâlin fitilini ateşleyen takım olan Eskişehirspor'a. Elbette su akacak ve yolunu bulacak, Türkiye'nin sosyoekonomik gelişmesine paralel olarak Anadolu futbolu da hak ettiği yeri bir gün alacaktı ama bu gelişmeyi hızlandıran olay, Orhan Şeref Apak'ın her şehirde bir takım kurulumu kararıyla küçük güçleri birleştirme politikasıydı. O yıllardan önceki manzaraya baktığımızda, Türkiye'de futbol denildiğinde akla gelen üç şehir vardı. Birincisi, İmparatorluk Başkenti unvanıyla İstanbul, ikincisi ülkenin Batı'ya açılan penceresi İzmir ve Başkent olduktan sonra İstanbul'dan taşıdığı kurum ve kuruluşların arasına futbolu da katan Ankara. Anadolu'nun başka kentlerinde de futbol oynanıyordu elbette ama gözlerden ve gönüllerden uzak. Hatta "resmi organizasyon" denildiğinde bazen İzmir ve Ankara bile devreden çıkıyor, sadece İstanbul takımları vitrinde parılıyordu. Orhan Şeref Apak'ın bu kısır tabloyu değiştirip ülkenin tüm futbol kaynaklarını harekete geçirme düşüncesi, 1965'ten itibaren Anadolu'nun dört bucağında pıtrak gibi şehir kulüplerinin kurulmasını sağladı. İşte bunlardan biri ve yerine getirdiği fonksiyonla çok farklı bir

yere konulması gerekeni Eskişehirspor'du. 1965'te kurulan takım 1971 yılına kadar fırtına gibi esti ve Anadolu'da futbolun var olduğunu kanıtladı herkese. Tam üç sezon ligi ikinci sırada tamamladılar ve şampiyonlukları kıl payı kaçırdılar. Bir sezon Türkiye Kupası'nın yanı sıra Cumhurbaşkanlığı Kupası'nı da kazandılar. Dönemin en önemli teknik direktörlerinden Abdullah Geçici yönetiminde elde ettikleri başarılar sayesinde Türk Millî Takımı'na İsmail Arca, Fethi Hepar, Kamuran Yavuz, Abdurrahman Temel, Ender Konca, Ayhan Asut, Doğan Tepeçalı, Vahap Bayer, Burhan Tözer ve Metin Parlargoğlu'nu gönderdiler. İşte tam da bu nedenlerle, "Bugün bir Anadolu ihtilâlinde söz edilecekse, bu ihtilâlin meşale taşıyıcısı Eskişehirspor'dur" yargısına varmak hiç de abartılı olmaz. O dönemde Kırmızı Şimşekler ya da "Es-Es" diye anılan Eskişehirspor'un yaptığı çıkışı sadece saha içinde oynanan futbolla açıklamak ise son derece eksik bir teşhistir. Çünkü bu hareket aslında bir kentin ayaklanması, İstanbul hegemonyasına başkaldırısıdır. Ve bu başkaldırının arkasında "bir olalım, iri olalım, diri olalım" diyen, yediden yetmişe kenetlenen bir kitle yer alır. Bu kitlenin lideri ise Amigo Orhan adıyla maruf Orhan Erpek'tir. 1960'ların sonunu yaşayanların canlı olarak izlediği, sonraki nesillerin ise bir efsane olarak dinlediği Amigo Orhan. Orhan ağabey şimdilerde 75 yaşında. Son derece dinç ve sağlıklı. Futbol sahalarından elini

eteğini uzun yıllar önce çekse bile gerçek bir spor adamı. Günümüzün kavgalı, gürültülü, çıkar ilişkili, küfürlü tribün ortamından uzakta, sakin bir hayat sürüyor Eskişehir'de. Sanki koskoca bir şehri harekete geçiren ve bir kitle ihtilâlinin liderliğini yapan adam değilmiş gibi, son derece mütevazı ve bir o kadar da münzevi bir hayat onunki. Yıllardır içinde yaşadığımız şiddet, küfür, kavga ve çıkar zincirinde öfalmüş tribün dünyasından kafamızı çıkarıp bir soluk alacak sığınak gibi gördük Orhan ağabeyi. İstanbul'dan yola çıkıp, kısa sürede Eskişehir'e düştük ve tertemiz akan Porsuk çayının kenarındaki bir kafede yavaş yavaş ısınarak sohbeti koyulduk. Yavaş yavaş diyorum, çünkü Orhan ağabey geçmişten bahsetmeyi pek sevmiyor, kendinden söz etmekten ise hiç hazzetmiyor. Telefonla randevulaştığımızda, "Bir ön görüşme yapalım" demişti bana. Bunun anlamını masaya karşılıklı oturduğumuzda anlıyorum. Ne benim teybimi çalıştırmama izin veriyor önce, ne de foto muhabiri arkadaşım Haydar Tanışan'ın deklanşörüne basmasına. Bir süre sohbet edip karşısındaki adamları tartmak, samimiyetlerine güvenmek istiyor. Çünkü anlatacakları, kendi tabiriyle "derin mevzular" ve bugüne dek karşısına gelenler, meselenin bu yanılla çok da ilgilenmemiş. Orhan ağabey için önemli olan "bir şehrin ayaklanması..." Ondan bir şeyler dinlemek isteyenler ise işin bu yanına fazla kulak asmadan, "O maçta o tribünü nasıl bağırttın?", "Şu maçta ne oldu?" gibi sorularla geçmiş karşısına. Bu şüphelerle aynı masada karşılıklı sandalyeleri paylaştığımız Orhan ağabey, bir süre sonra bizim gerçekten de kendisini dinlemeye hazır olduğumuza kanaat getiriyor ve Anadolu ihtilâlinin doğuş hikâyesini anlatmaya başlıyor.

Bir spor şehri; Eskişehir

Amigo Orhan'ın anlatımıyla, Eskişehir, Anadolu'nun spora yatkın şehirlerinden birisidir. 1945'ten 1965 yılına kadar bir çok spor dalı Eskişehir'de faal durumdadır ve Türkiye ölçeğinde çok ileri düzeyde başarılar elde edilmiştir. Bu dallar futbol, atletizm, güreş, tenis, bisiklet, eskrim, hentbol olarak sıralanabilir. Hatta o dönemde spor salonları yoktur, hentbol, futbol sahalarında on bire on bir oynanmaktadır. İşte Orhan Erpek de sporla yoğrulan bu şehrin bir parçası olarak iyi bir izleyicidir ve içinde sportmenlik ruhu taşımaktadır. 1965'te Eskişehirspor

Yenen, yenilene takılır, hep birlikte güler, eğlenir insanlar. Deşarj olmak, küfretmek demek değildir ki. Esas deşarj olmak eğlenmek, güzel vakit geçirmektir. Kavga ederek deşarj olamazsınız. Önemli olan 90 dakika dünya telaşından kopup eğlenmektir. İçinden sevgiyi çıkartırsanız, geride spor kalmaz.”

Misafir baş tacıdır

Günümüzde taraftarlar şehirlerine gelen rakip taraftarlara düşman muamelesi yapıyor. Tribünlerin en kötü yerleri onlara ayrılıyor. Stada gelişlerinde de gidişlerinde de büyük zorluklar çıkartılıyor. Bu arada kavga-dövüş eksik olmuyor tabii. Orhan ağabeyin bu konuda de söyleyecek sözleri var:
“Bizim zamanımızda gelen taraftarları karşılar, onları misafir olarak görürdük. Anadolu kültüründe vardır bu misafirperverlik. Düşmanınin bile olsa misafir misafirdir. Onu evinizde ağırlar, en güzel yiyeceklerinizi önüne koyarsınız. Ama diyorum ya çıkar varsa, bu güzel duyguların hepsi gider.”

Bu arada o dönemde de her şeyin sütliman olmadığını altını çiziyor Orhan ağabey, üstelik iğneyi kendisine batırmaktan hiç imtina etmeden:
“Mesela bizim de bir Bursa vakamız olmuştu. Bursaspor’u yendik. Bizimkiler biraz şımarık davrandı, onlar da stadın dışından taş attı. Ama bu da münferit bir vakaydı.”
Eh, bugünkülerle kıyasladığımızda ve uzun bir sürecin içinde nazarlık bir tek vaka olarak baktığımızda, “O kadar kusur kadı kızında da olur” demek gerekiyor herhalde.

Tezahüratları beğenmiyorum

Yıllar boyunca bir stadın dört köşesinden aynı sesi, aynı tonda çıkartan bir adamın bugünkü tezahüratlar hakkında ne düşündüğünü de merak ediyorum. Bakın bu konuda neler söylüyor Orhan ağabey:
“Bugün stadyumlarda yapılan destek tezahüratlarını destek olarak kabul etmiyorum. Tam tersine ters tepkiye yol açıyor. Yıpratıcı, estetikten uzak, görüntüsü bozuk, coşku vermeyen, deforme edici tezahüratlar. Futbolun da kalitesini düşürüyor. Çok sert ve haşin tezahüratlar iki takım da yıpratıyor, onları da haşinleştiriyor. Oysa futbol sahaları bir karnaval yeridir. Daha çok eğlendirici, coşturucu, temposu düşen takımınızı kendine getirici, yorgunluk anlarında bir enjeksiyon yaparak onu yeniden güçlendirici, bu arada yapanın kendisini de eğlendirecek

tezahüratlar gerekiyor. Bakın, eğer maçta tatlı bir şekilde deşarj olursanız, kin, intikam gibi duygular da yok olur.”

Bugünkü imkânlar daha fazla

Orhan Erpek, Türkiye’de farklı bir amigoluk müessesinin başlangıcı. Ancak böyle bir müessesenin oluşmasından mutluluk duyduğu söylenemez. “O müessese çıkara dönüştü” diyor ve başlıyor anlatmaya:
“Benim Eskişehirspor’la hiç bir bağlantım yoktu. Eskişehirspor bana talimat veremezdi. Çünkü ben kulübü değil, halkı ve kenti temsil ediyordum. Her şey Eskişehir içindi. Eskişehirspor da bu için bir parçasıydı, kentın sembolüydü. Bu derinliği anlamak gerek. Böyle bir duyguyu günümüzde yaşamak çok zor. Ama inşallah ülke çapında aynı temiz duygular bir kez daha yaşanır.”

Peki, bugünlerde futbol takımıyla yeniden bir canlanma haline giren, tribünlerinin bir bölümündeki bandosuyla renkli görüntüler veren Eskişehirspor’un 1960’ların ikinci yarısındaki havasını tekrar yakalayabilmesi mümkün mü?
“Şu anda bu duygular tam kapasite kullanılamıyor ama potansiyel var ve her an harekete geçirilebilir. Bugün finans ayağı var ama işletme yok. Ekonomik potansiyel, nüfus, fabrikalar, kamu kuruluşları, üniversiteler var. Ama harekete geçirmek önemli. Biz kağnı arabasıyla cephane taşır gibi yaptık o işleri. Şimdi çok daha kolay. Bir yüzyıl atlamışız. Ama uygulama yok. Ve ne yazık ki iyiye değil, kötüye gidiliyor.”

Amaca ulaştık

Bir hedef uğruna aileden, işten ve adeta hayattan vazgeçiş hikâyesi Orhan Erpek’in yaşadıkları. Peki, onca emek karşılığını buldu mu? Bu soruya “Evet” cevabını veriyor Orhan ağabey ve anlatıyor:
“Bir kere böyle bir organizasyonu yaşamak başlı başına bir mutluluktur. Bu birlik ve beraberliği, bu sevgiyi, bu dayanışmayı günümüzde bulamazsınız. Günümüz dünyasında bunları hayal etmek bile çok zor.”
Bir de Eskişehir Atatürk Stadı’nın kapılarından birine adının verilmesi konusu var. Kapının

üzerine de o ünlü fotoğrafı konulmuş. Ancak bütün faaliyetini Eskişehir’in yüceltilmesi üzerine kurmuş ve çıkar beklentisinden uzak durmuş bir adam için isminin ön plana çıkartılması bile rahatsız edici.
“Ne diyorsunuz stadın kapılarından birisine isminizin verilmesi hususunda?” diye sorumuzda, verdiği karşılık şu oluyor:
“Benim için bunun bir önemi yok. Çünkü benim varlığımın bir önemi yok. Biz kendimiz için bir şey yapmadık ki. Kârımız ve kazancımız, düşüncelerimizi hayata geçirmektir. Onun dışında kapıda ismimin olması beni rahatsız ediyor. O dönemde iki kupa kazandık. Ama kupa almasak bile önemli değildi. Çünkü Eskişehir’de yanan ateş bütün Türkiye’yi tutuşturdu. Bütün şehirlerde insanlar takımlarına, kentlerine sahip çıktı. Hegemonya titredi, sarsıldı. Anadolu’nun ekonomik potansiyeli ve işletme becerisi arttıkça bu hegemonya yıkılacak.”

Gegiç’le el ele

Yugoslav Teknik Direktör Abdullah Gegiç’in de Anadolu ihtilâlindeki katkısı büyük. Orhan ağabeye Gegiç’le ilişkilerini soruyor ve şu cevabı alıyoruz:
“O da devrime dâhildi. Zaten aynı mahallede oturuyorduk ve iletişimimiz çok iyiydi. Şampiyonluğa oynadığımız dönemde Galatasaray’la çekişiyorduk, son haftalara lider girmiştik. Bizim kapitalistler şımardı, bitime 4 hafta kala şampiyonluk balosu vermeye kalkıştı. İstanbul’un bütün önemli spor yazarları davet edildi. Ben halk adına karşı çıktım sıvamayın’ dedim. Onların

şampiyonluk balosuna karşılık, ‘Statta garibanlar balosu yapacağım’ dedim. Gegiç de kapitalistlerin düzenlediği o baloya gitmedi. Zaten sonrasında şampiyonluğu kaybettik ve o balo da fiyasko oldu.”
Orhan Erpek’in statlardan çekiliş tarihi ise 1970’tir. Kulübün finansörü Yalçın Kılıçoğlu çok genç yaşta bir trafik kazasında vefat edince kulübün finans kanadı kırılır. Ailenin CEO’su Murat İnce de artık kulüp başkanı değildir doğal olarak. Dolayısıyla işletme ayağı da çöker kulübün. Bu arada şehir hareketinde de çözülmeler başlar. Orhan ağabeyin deyimiyle, “İstanbul’un kirliliği yavaş yavaş Eskişehir’e de girmiştir.” Bunun üzerine o da çekilir köşesine ve Eskişehir’de bir dönem kapanır. Ama o gün yanan ateş Türkiye’nin dört bir yanını sarmıştır artık. Önce Trabzonspor çıkar ortaya ve hegemonyayı sallamakla kalmaz, yerle bir eder. Ardından pek çok takımın şampiyonlukla kucaklaşmasına ramak kalması ve son olarak Bursaspor’un şampiyonluğu ise Anadolu ateşinin ne kadar güçlü yandığının kanıtıdır aslında. Ve bunları görmek Orhan ağabeyin mutluluğu için yeter de artar bile. Bir dönemin efsane futbol adamıyla iki saati bulan bir sohbeti kotarmanın mutluluğu da bize. Tedirgin başlayan, giderek ısınan ve nihayete erdiğinde yeni bir dostluğun başlangıcı olan röportajımızı tamamlayıp Orhan ağabeye veda ederek İstanbul’un yolu tutuyoruz. 11 Nisan günü, ikindinin akşama doğru koştuğu saatlerde Eskişehir’in dışında kar yağıyor. Bizimse içimizi 1960’ların ikinci yarısında bu şehirde yanan devrim ateşinin harı ve Orhan ağabeyin sohbetinden kalan sıcaklık ısıtıyor.

Çeçenlerin umudu Gullit

Futbol sadece bir oyun değil, aynı zamanda tanıtım aracı ve son birkaç aydır Çeçenler de imajları için futbolun büyüünden faydalanmak istiyor. İlk adım olarak Ruud Gullit'i bölgenin en popüler takımı olan Terek Grozny'nin başına teknik direktör olarak getirdiler. Daha sonra Dünya Şampiyonluğu yaşamış Brezilyalı futbolcuları Grozny'de ağırladılar. Şimdilerde ise inşaatını bitirdikleri modern stadın açılış törenine hazırlanıyorlar.

Dr. Cem Çetin

Futbolun kitlelere ulaşmadaki gücünü dikkate alanlar, tanınırlık ve imajları için yeşil sahadaki mücadeleye para yatırmaktan kaçınmıyor. Eğer Rus Roman Abramovich, İngiliz kulübü Chelsea'yi satın alıp, milyonlarca euro para harcamasaydı, sahip olduğu zenginliğine rağmen bugünkü popülerliğini yakalayabilirdi miydi? Benzer süreci 2-3 yıldır Şeyh Mansur, Manchester City ile yaşıyor. Örnekleri çoğaltmak mümkün. Sadece bireyler değil, şirketler ve ülkeler de tanıtımları için futbolu tercih ediyor. Birleşik Arap Emirlikleri'ne ait havayolu şirketi Emirates, müthiş bir rekabetin yaşandığı hava ulaşımı sektöründe marka bilinirlik yüzdesini futbola yaptığı yatırımla artırdı. 2022 Dünya Kupası'nı düzenleme hakkını kazanan Katar, ülke imajı için FIFA'nın en değerli ürününü seçti. Tüm bu yatırımlar elbette ucuz harcamalar değil, fazlasıyla bonkörlik gerektiriyor. Son birkaç

aydır Çeçenler de imajları için futbolun büyüünden faydalanmak istiyor. İlk adım olarak Ruud Gullit'i bölgenin en popüler takımı olan Terek Grozny'nin başına teknik direktör olarak getirdiler. Daha sonra Dünya Şampiyonluğu yaşamış Brezilyalı futbolcuları Grozny'de ağırladılar. Şimdilerde ise inşaatını bitirdikleri modern stadın açılış törenine hazırlanıyorlar.

Savaştan futbola

Son 15 yıllık süreçte Ruslarla bağımsızlıklarını isteyen Çeçenler arasında, ilki 1994-1996, diğeri 1999-2000 yıllarında olmak üzere iki büyük savaş yaşandı. Her savaş sonrası Çeçenler yeni bir başkanla tanıştı. 1997'de Aslan Mashadov, 2000'de ise Ahmet Kadirov gibi... Başkanlık Kadirov'a pek yaramadı; 2004 yılının 9 Mayıs günü bir suikast sonucu hayatını kaybetti. 2004-2007 yılları arasında Devlet Başkanlığı görevini Alov Alkhanov

yürüttü. 2007'de Devlet Başkanlığı görevinden istifa eden Alov Alkhanov, kısa bir süre sonra Rusya Federasyonu Adalet Bakanı yardımcısı oldu. Ve 3 yıllık bir aradan sonra Kadirov'lar yeniden iktidarı devraldı. Bu defa Başkanlık koltuğuna,

Rusya'nın onayıyla Kadirov'un oğlu Ramazan oturdu. Bu süreçte Rusya Başbakanı Vladimir Putin'in Kadirov'a verdiği destek büyük önem taşıyor. Her ne kadar bazı çevrelerce, izlediği anti-demokratik yönetim politikasıyla ağır bir dille eleştirilse de Ramazan'ın yönettiği Çeçenistan'ın, Kafkasya'nın her alanında hızla gelişen ülkesi durumuna geldiği bir gerçek. Oğul Kadirov sadece Çeçenlerin siyasi lideri değil, aynı zamanda özerk bölgenin en popüler kulübü olan Terek Grozny'nin de başkanı. Tam bir futbol aşığı 1976 doğumlu Ramazan. 1946'da kurulan Terek Grozny, Çeçenistan sınırları içindeki en popüler futbol kulübü. Rusya ile yaşanan savaş, futbol kulübünü de fazlasıyla etkilemiş. Savaş yıllarında kulüp, ligde mücadele etmediğinden pek çok oyuncu Grozny'den ayrılmış. Savaş sonrası kulübü ayağa kaldırmayı başaran isim ise Kader Alkhanov. Şimdilerde Alkhanov ülkenin spor bakanı ve

Terek Grozny'nin 4 başkan yardımcısından bir tanesi. Alkhanov o günleri, "İlk işim savaş sırasında kaçan futbolcuları buraya getirmek oldu. Çağrımıza olumlu cevap verenler arasında, savaş yıllarında yaralanalar da vardı! Bu şekilde 2000'li yılların başında yeni bir yapılanmaya gittik. Öncelikli hedefimiz Rusya Ligi'nde başarılı olup, Avrupa kupalarına katılmaktı. O zaman kimse bizi ciddiye almadı" şeklinde özetliyor. Kısa sürede Alkhanov'un Terek Grozny'si, Rusya'daki futbol otoritelerini fazlasıyla şaşırtıp, hedefine ulaştı; 2004'te kazanılan Rusya Kupası, Çeçenleri ülke sınırları dışına çıkardı ve UEFA Kupası'nın yolunu açtı. İlk turda Polonya'nın Lech Poznan takımını iki maçta da 1-0'lık skorlarla mağlup eden Terek Grozny, ikinci turda İsviçre'nin Basel takımına takıldı.

Gullit Çeçenistan'da

2004'ten bu yana Çeçen kulübü Avrupa özlemleriyle yaşıyor. Geride kalan sezon Terek Grozny, ligi düşme potasının hemen üstünde 13. sırada bitirdi. Özerk bölgede yaşanan olumlu gelişmeye paralel olarak Ramazan, Çeçenistan'ın önemli sembollerinden biri sayılan futbol kulübünün de başarılı olmasını çok istiyor. Ayrıca futbol, bölge sınırları içinde savaşın bittiğini ve herhangi bir sorunun

kalmadığı imajını oluşturmak için de iyi bir araç. İşte bu çerçevede Çeçenler en önemli adımı, Hollandalı Ruud Gullit'i teknik direktör olarak Terek Grozny'nin başına getirerek attı. Gullit'in Grozny'nin teklifini kabul edip, Çeçenistan'a gelmesinden sonra Spor Bakanı Alkhanov, uluslararası medyaya yaptığı açıklamada, "Eğer bugün Gullit buraya geliyorsa, bu topraklarda hayat normale dönmüştür" ifadesini kullandı. Hollandalı da Alkhanov'u destekleyen bir yaklaşım sergiledi: "Başkan savaş sonrası Grozny'de çekilen fotoğrafları gösterdi. Geçmişle şimdiki dönem arasında çok büyük fark var. Buradaki insanların yüzü yeniden gülüyor." Bu noktada ilginç olan ise, 1987 yılında kazandığı Altın Top ödülünü o zaman Nelson Mandela'ya vakfeden Gullit'in, yaklaşık 25 yıl sonra, bir takım çevrelerce şiddet yanlısı ve anti-demokratik olarak gösterilen Ramazan Kadirov'un teklifini kabul etmesi. Aslında Çeçenler Gullit'e teklif götürmeden önce İspanyol teknik direktör Victor Munoz ile anlaşmıştı. Hatta menajerlere

komisyonları bile ödenmişti. Ancak Çeçenler, "Avrupa hedefi gerçekleşmediği takdirde, Munoz aldığı paranın bir bölümünü iade eder" şeklinde bir maddeyi sözleşmeye koymaya çalışınca, İspanyolun Kafkasya macerası başlamadan son buldu. Bu gelişme üzerine menajerler, aldıkları komisyonu son kuruşuna kadar iade etti! Çeçenler Gullit'e yıllık 900 bin euro ödeyecek. Bu ücretin net bir toplam olup olmadığı bilinmiyor. Futbolla seslerini duyurmak isteyenlerin, kitlelerin yakından tanıdığı isimlere ödediği astronomik ücretler göz önüne getirildiğinde, bu 900 bin euronun gerçekçi bir toplam olduğu söylenebilir. Bazı çevrelere kulak verecek olursak, Gullit'in cebine girecek paranın miktarı 5 milyon euro. Ancak

komisyonları bile ödenmişti. Ancak Çeçenler, "Avrupa hedefi gerçekleşmediği takdirde, Munoz aldığı paranın bir bölümünü iade eder" şeklinde bir maddeyi sözleşmeye koymaya çalışınca, İspanyolun Kafkasya macerası başlamadan son buldu. Bu gelişme üzerine menajerler, aldıkları komisyonu son kuruşuna kadar iade etti! Çeçenler Gullit'e yıllık 900 bin euro ödeyecek. Bu ücretin net bir toplam olup olmadığı bilinmiyor. Futbolla seslerini duyurmak isteyenlerin, kitlelerin yakından tanıdığı isimlere ödediği astronomik ücretler göz önüne getirildiğinde, bu 900 bin euronun gerçekçi bir toplam olduğu söylenebilir. Bazı çevrelere kulak verecek olursak, Gullit'in cebine girecek paranın miktarı 5 milyon euro. Ancak

Hollandalı, "Bu teklifi para için kabul etmedim" diyor! Yeri gelmişken belirtmekte fayda var, Terek Grozny'nin bütçesi, Çeçen işadamlarından toplanan paralarla 40 milyon euro civarında.

Yeni stat açılıyor

Teknik direktör olarak Gullit'i seçen Çeçenler, kadrolarını güçlendirmek için popüler futbolculara da yöneldi ama ilk girişimler sonuçsuz kaldı. Örneklendirirsek; Terek Atletico Madrid'den Uruguaylı medyası Çeçen yöneticilerin iki sezon için Forlan'a 8 milyon euroluk teklif sunduğunu yazdı. Bir başka sonuçsuz transfer girişimi de Boussoufa ile yaşandı. Anderlecht'in Belçikalı yıldızı için 10 milyon euro bonservis ücretini gözden çıkartan Terekliiler, bu oyuncuyu son dakikada euro milyarderleri Süleyman Kerimov'un başkanı olduğu Dağıstan takımı Anzi'ye kaptırdı. Son olarak Kadirov, kısa bir süre önce futbola veda ettiğini açıklayan Ronaldo için kesenin ağzını açtı. Ancak Rusya için 8 milyon dolarlık rekor teklif, Sambacıyı aldığı kararından geri döndürmedi. Çeçenlerin yıldız futbolcu arayışlarının devam ettiği bir gerçek. Çünkü Gullit'in elindeki kadro, ihtiyaca cevap

golcü Diego Forlan'ı transfer etmek için çok çaba harcadı. Her ne kadar Uruguaylı futbolcunun menajeri bu gelişmeyi yalanlasa da Rus

Kadirov'un golü!

8 Mart tarihinde Çeçenistan'ın başkenti Grozny'de, 1994 ve 2002'de Dünya Şampiyonu olmuş oyuncuların kurulu Brezilya

karmasıyla (Cafu, Romario, Elber, Dunga, Rai, Bebeto) ile Başkan Ramazan Kadirov, Gullit, Oliver Kahn ve Lothar Matthaeus'un yer aldığı Terek gösteri maçında karşı karşıya geldi. Baba Kadirov'ın 2004 yılında öldürüldüğü Sultan Bilimkanov Stadı'nda, 10 bin kişinin herhangi bir ücret ödemediği 90 dakika, Sambacıların 6-4 galibiyetiyle sonuçlanırken, takım kaptanı sıfatıyla sahaya çıkan Çeçen Devlet Başkanı, ilk iki penaltıyı kaçırıp, üçüncüsünü gole çevirdi. Maçın devre arasında, Brezilyalı yöneticilerin şaka yoluyla, Kadirov'un iki penaltısını kurtaran kaleci Zetti'ye, "Sen ne yapıyorsun, deli misin, hayatın boyunca burada mı kalmak istiyorsun, bırak atсын" şeklinde telkinde buldukları ifade ediliyor!

verecek seviyede değil. Bu noktada iki önemli soru cevap bekliyor. Birincisi, Çeçenler Gullit'ten sonra ses getirecek flaş bir transfer gerçekleştirebilecek mi? İkincisi, Gullit, Terek'i Rusya Ligi'nden öncelikli hedef olan Avrupa Ligi'ne taşıyabilecek mi? Son olarak, Çeçenlerin futbola yatırımları devam ediyor. Grozny'de inşa ettikleri 35 bin kişilik modern stat, 9 Mayıs tarihinde hizmete girecek. Kadirov yönetimi için büyük önem taşıyan bu açılış, futbol dünyasının önemli isimlerinin katılması için Çeçenler büyük çaba harcıyor.

Türkiye'de futbolcular

Futbol altyapısını İsveç'te alan, yıldızı olduğu Hammarby takımıyla Avrupa kupalarına katılan ve Mustafa Denizli tarafından 2.5 sezon önce Beşiktaş'a getirilen bir kanat oyuncusu o. Beşiktaş'a gelirken yaşadıklarını, yedek kaldığı dönemi, Türkiye'deki futbolcuların hayat şartlarını çok çarpıcı ifadelerle ve büyük bir içtenlikle dile getiriyor. Eskişehirspor'daki çıkışını ise Bülent Uygun'un kendisine duyduğu güven ve sol kanatta görev vererek adeta yeniden keşfetmesiyle açıklıyor.

Erkan Zengin

▼Konya doğumlusun ama futbola İsveç'te başladığını biliyoruz. İstersen ailenin İsveç'e göç hikâyesinden başlayalım.
▲Dedem İsveç'e göç eden ilk Türklerden biri. Babamın askerlik nedeniyle Türkiye'ye geldiği dönemde Konya'nın Kulu ilçesinde doğmuşum ama 1 haftalıkken ailemle birlikte İsveç'e dönmüşüm. Dört kardeşiz. Bir ağabeyim, iki de kız kardeşim var. Bu arada ben de 5 yıllık evliyim.
▼Futbola ne zaman başladın?
▲Futbola başladığımda 8 yaşındaydım. O dönemde bütün arkadaşlarım Stockholm'de Türklerin yoğun olduğu bir

takımda oynuyordu ama babam beni Hammarby'ye götürdü. Hammarby'deki tek Türk oyuncu bendim. Benim İsveçlilerle birlikte futbol oynamamın daha doğru olacağını düşünmüş o zamanlar.

Babam hâlâ futbol oynuyor

▼Babamın futbola bir ilgisi var mıydı?
▲Babam İsveç'te Süryanilerin kurduğu Süryanska takımında futbol oynuyordu. Futbolu çok seven birisi ve bugün 49 yaşında olmasına rağmen hâlâ İsveç

5. Ligi'nde futbol oynamayı sürdürüyor. Oynadığı takımın kaptanlığını yapıyor. Ben de futbolcu olmamı büyük ölçüde babama borçluyum. Açıkçası problemlerim bir öğrencilik dönemim olmuştu. Derslere girmez, dışarıda futbol oynardım. Okul yönetimi de sık sık babamı çağırırdı. Babam sınıfta yanıma oturur, dersi dinlememi sağlardı. Düşünebiliyor musunuz, sınıfta öğretmen, diğer öğrenciler, ben ve babam var. Futbolu o kadar çok seviyordum ki, kendi antrenmanımın ardından babamın oynadığı takımın antrenmanına katılıyordum. Annemin

de desteğini unutamam. Antrenman tesisleri yarım saat mesafedeydi ve her gün babam beni antrenmanlara götürüp getirirdi; annem de sürekli eşofmanlarımı, formalarımı yıkardı. ▼Derslerden çok futbola ilgilendiğini söyledin ama bir yandan da İsveç'te mecburi eğitimi tamamlaman gerekiyordu değil mi?
▲Lise 1. sınıfa kadar okula gitmeyi sürdürdüm. 16 yaşına geldiğimde Hammarby'nin A takımına çıktım ve sonrasında kulüp eğitimimi üstlendim. Antrenman tesislerimize öğretmenler geliyor ve bize ders veriyordu. Lise eğitimimi de

Mazlum Uluç

kral gibi

Babam futbolcu ve futbolu çok seven birisi. Bugün 49 yaşında olmasına rağmen hâlâ futbol oynamayı sürdürüyor ve oynadığı takımın kaptanlığını yapıyor. Ben de futbolcu olmamı büyük ölçüde babama borçluyum.

Problemlerim bir öğrencilik dönemim olmuştu. Derslere girmez, dışarıda futbol oynardım. Okul yönetimi de sık sık babamı çağırırdı. Babam sınıfta yanıma oturur, dersi dinlememi sağlardı. Düşünebiliyor musunuz, sınıfta öğretmen, diğer öğrenciler, ben ve babam var.

16 yaşında Hammarby'nin A takımına yükseldim. Uzun toparla oynayan ve düz oyunculardan oluşan İsveç futbolunda benim farkım top tekniğimin yüksek olması ve çok kolay adam geçmemdi. Günde üç antrenman yaptığım için İsveçli oyuncuları oldukça geride bırakmıştım.

İsveç'te disiplinli olmayı öğrendim. Antrenman kaçırmamak gibi bir alışkanlık oluştu bende. Orada sorumluluğu oyuncuya veriyorlar. A takım oyuncusuyken bile kramponlarınızı kendiniz alırsınız, malzemelerinizi kendiniz taşırsınız.

Türkiye'de futbolcuları çok şımartıyorlar. Burada oyuncular kral gibi. Belediyespor'daki Holmen ve Gençlerbirliği'ndeki Harbuzi İsveç'ten arkadaşlarım. Türkiye'deki ilk günlerinde antrenmandan sonra tişörtlerini çıkardıklarında malzemeci koşu koşu gelip sırtlarını havluyla kurularınca şaşkına dönmüşler.

Standart Liege'le anlaşmak üzereyken gece yarısı bir telefon geldi. Karşımdaki kişi Mustafa Denizli olduğunu söylüyordu. Ama inanmadım. Sıkı bir Beşiktaş taraftarıydım, odam tamamen siyah-beyazdı ve "Koskoca Mustafa Hoca beni niye arasın?" diye düşündüm.

o şekilde tamamladım.

▼16 yaşında A takıma çıkman ilginç.

O yükselişi nasıl sağladın?

▲PAF takımıyla A takım arasında bir rezerv takım vardı ama ben o takımda hiç oynamadan direkt A takıma yükseldim. A takımın teknik direktörü beni çok beğenmişti ve direkt yükselmemi sağladı. O dönemde Türkiye Genç Milli Takımı'nda da oynuyordum. Selçuk İnan'lı, Burak Yılmaz'lı takıma 12 kez çağırılıp 8 maça çıkmıştım. İsveç'te popüler bir isim olmuştum yani. Uzun toparla oynayan ve düz oyunculardan oluşan İsveç futbolunda benim farkım top tekniğimin yüksek olması ve çok kolay adam geçmemdi. Bir de dediğim gibi, ben günde üç kez antrenman yaparken, okul hayatına daha fazla önem veren İsveçli oyuncuları otomatik olarak oldukça geride bırakmıştım.

▼Futbola başladığın dönemde idollerin var mıydı? O yıllarda Thern, Ingesson, Brolin gibi iyi oyunculara sahipti İsveç Milli Takımı.

▲Hiç İsveçli bir idolüm olmadı açıkçası. Ben gerçek bir Rivaldo hayranıydım. Onun meşhur bir çalımını vardırı. Topa vurur gibi yapar ve çeker. Onun sol ayağıyla yaptığı hareketi ben de sağ ayağımla yapıyorum. İnşallah Türkiye'de de o hareketin benim adımla anılmasını sağlayacağım.

▼Hammarby ile Intertoto Kupası'nı kazanmıştın. O takımda geçirdiğin yıllar sana neler kattı?

▲Öncelikle disiplinli olmayı orada öğrendim. Hiç bir zaman antrenman kaçırmamak gibi bir alışkanlık oluştu bende. İsveç'te buradaki gibi bir kamp düzeni yoktu. Burada 15-16 yaşındaki çocuklar bile kampta yatıp kalkıyor. Orada ise sorumluluğu oyuncuya veriyorlar. A takım oyuncusuyken bile kramponlarınızı kendiniz alırsınız, antrenman malzemelerini size verilen bir çuvala koyar, gidip giyinirsiniz. Antrenmandan sonra malzemelerinizi yine bu çuvala koyar, çamaşırhaneye bırakırsınız. Kramponlarınızı da kendiniz yıkayıp temizlersiniz.

Oyuncunun sırtını bile kuruyorlar

▼Türkiye'de durum nasıl peki?

▲Burada idman biterken eşofmanı çıkarıp sahaya atıyorsunuz, birileri gelip topluyor. Türkiye'de futbolcuları çok şımartıyorlar. Burada oyuncular kral gibi. Belediyespor'daki Holmen ve Gençlerbirliği'ndeki Harbuzi benim İsveç'ten arkadaşlarım. İlk geldikleri günlerde onlarla konuşmuşum. Gördüklerine inanmamışlar. Antrenmandan sonra tişörtlerini çıkardıklarında malzemeci koşu koşu gelip sırtlarını havluyla kurularınca şaşkına dönmüşler. Holmen şimdi de "Böyle bir yer yok, Türkiye tam futbol oynanacak ülke" diyor. Türkiye'de olmak

bütün futbolcular için çok özel bir şey. Burada oyuncu inanılmaz havaya giriyor, futbolculuğun özel bir durum olduğunu hissediyor. İnsanlar sizi yüksekte tutuyor. İsveç'te, Almanya'da ya da başka bir Avrupa ülkesinde böyle bir atmosfer bulmanız mümkün değil. Almanya'da hangi oyuncu olursunuz olur, insanlar sokakta size dönüp bakmaz bile. ▼Ancak Türkiye'deki bu atmosfer oyunculara zarar veriyor sanki. Özellikle genç oyuncuların ayakları yerden erken kesiliyor. ▲Bu oyuncunun kişiliğiyle ilgili bir şey. Eğer başlangıçta

bozulmuyorum.

▼Bülent Hoca senin hangi özelliklerini beğeniyor?

▲Bir kere bire birde karşımdaki adam kim olursa olsun geçiyorum. Bir kanat oyuncusu olarak arkamda oynayan arkadaşşıma destek veriyorum. Bu sorumluluğu sürekli hissediyorum. Rakip bekin çıkmasını önlemeye çalışıyorum. Tabii bu da beni gol bölgesinden biraz uzak tutuyor. Günümüzde bazı kanat oyuncuları geriye çok fazla gelmeden, sadece öne doğru oynuyor ve bu nedenle daha fazla gol atıyor. Ama ben o şekilde oynayamam, çünkü kendimi iyi hissetmem. Belki daha fazla gol atıp daha fazla asist yapabilirim ama o zaman benim bölgemden çok gol yeriz.

▼Bu sezon ilk on birin değişmezi oldun. Beşiktaş'ta Tello oynuyordu, Eskişehirspor'da ise o yedekte, sen on birdesin.

▲Aslında Beşiktaş'ta da ben oynayacaktım ama olmadı işte (gülüyor).

Sol kanat, kariyerimin dönüm noktası

▼Beşiktaş'ta seni hep sağ kanatta izledik, Eskişehirspor'da ise sol kanatta görev yapıyorsun ve çok daha verimlisin.

▲Geçmişte hiç sol kanatta oynamamıştım. Maç içinde zaman zaman sol kanada gittiğim oluyordu ama asıl yerim sağ kanattı. Eskişehirspor'da sol kanatta çok daha verimli olduğum ortaya çıktı. Sağ ayaklıyım ama sol kanatta topla çok daha rahat hareket ediyorum, daha iyi adam geçiyorum ve içeriye daha başarılı girişler yapabiliyorum. Açıkçası Bülent Hocanın bunu görmesi, futbol hayatımdaki bir dönüm noktasıdır. Daha önce ben sağda onuyordum, Sezer solda... Bülent Hoca, göreve geldiği ilk maç olan Belediyespor karşılaşması öncesinde bana, “Sol kanatta başla, 20 dakika orada oyna, karşındaki Marcin Kus’u geçersin” dedi. O maçta gerçekten de iyi oynadım ve 90 dakika sol çizgide kaldım. Maçı da kazandık ve ben o günden sonra sol çizgide oynamayı sürdürdüm.

▼Yurtdışından gelen oyuncular, Türkiye’de futbolun sert oynandığından şikayet ediyor. Sen de olduğu yerde çalım atan bir oyuncu olarak tekme yemeye müsaitsin. Ligimizin sertlik dozajı hakkında neler söylersin?

▲Hammarby’de oynadığım dönemde Avrupa’nın farklı liglerinden takımlarına karşı maçlara çıktım ama Süper Lig gibisini görmedim. Burada çok agresif bir futbol oynanıyor. Bazen

de çok dengesiz girişler oluyor. Hele bir de tekmeyi rakibinin ağzına sokup, elleriyle “Topa girdim” işareti yapmıyorlar mı, o beni öldürüyor işte (gülüyor). Türkiye’de futbol inanılmaz sert. Türk milleti zaten yeterince hırslı, yabancıların büyük bölümü de onlara ayak uyduruyor. Bence Türkiye Ligi’nde oynamak diğer liglerde oynamaktan çok daha zor. Burada oynayan her oyuncu gittiği her ligde oynar diye düşünüyorum. Mesela Mehmet Topal, Galatasaray’da her maçta oynayan bir oyuncu değildi ama bugün İspanya’nın üç büyük takımından birinde futbol oynuyor.

▼Gurbetçi oyuncuların Türkiye’ye alışmakta bazı zorluklar çektiğini biliyoruz. Sen de bu tip zorluklar yaşadın mı?

▲Başta söylediğim dil konusundaki sıkıntı dışında hiç bir zorluk çekmedim. Çünkü Türkiye’deki yaşantı, benim İsveç’te ailemden gördüğüm yaşantının aynısıydı. İsveç’te Türklerin bulunduğu bir ortamda, Türk kültürüyle büyüdüm. “Almancı” diye bir tabir vardır, mesela Mesut Özil gibi... Ama ben öyle yetişmedim. Dolayısıyla buraya geldiğimde hiçbir kültür çatışması yaşamadım. Bir de ben bu topraklarda doğdum.

▼Bugüne kadar çalıştığın teknik adamlar arasında sana en fazla katkı yapanı hangisiydi?

▲Beni U15 Millî Takımı için ilk bulan Erdal Keser’di. Sonrasında beni Mustafa Denizli keşfetti, Rıza Hoca ikinci bir fırsat verdi, Bülent Hoca ise beni Erkan Zengin yaptı.

▼Ligimizde beğendiğin yerli ve yabancı oyuncular hangileri?

▲Bu soruya herkes Alex cevabını veriyor, bu cevap zaten normal artık. Ben Türk oyunculardan Arda’yı çok beğeniyorum. Uğur İnceman ağabey de bana göre çok kaliteli bir futbolcu mesela. Oyunun iki yönünü de iyi oynayabiliyor. Cenk Tosun inanılmaz bir oyuncu. Gaziantep’te onlarla oynadığımız maçta iki gol attı, nasıl olduğunu anlayamadık. Tam bir golcü. Millî Takım’da çok iyi işler yapacağına inanıyorum. Bu ligde onun gibi bir forvet yok. Bize bir golü bir doksana, ikincisini diğer doksana attı. Gollerden sonra birbirimize bakarken, bizim Burhan, “Nasıl vurdu öyle ya?” diye soruyordu.

Holosko’nun sözünü unutamam

▼Türkiye’de unutamadığın bir maçın var mı?

▲Beşiktaş’ı 2-0 yendiğimiz maç unutulmaz. Bir kere sahada çok

rahattım. Toraman’ı, Fabian’ı her pozisyonda geçiyordum. Toraman ağabey bana öfkeleniyor, ben de onu kızdırıyordum. Maç içinde konuşuyoruz tabii ki. Yine onları çalımlarla geçtiğim bir pozisyondan sonra Holosko yanıma geldi, çat-pat Türkçesiyle, “Sen nasıl gitti burdan?” dedi. O sözden sonra ben iyice havaya girdim ve daha da iyi oynamaya yöneldim.

▼Aslında eski takımına karşı oynarken daha stresli olmaz mı insan?

▲Bende tam tersi bir duygu hâkimdi, çünkü hep, “Ben nasıl olur da Beşiktaş’ta oynayamam” diyordum. Yeteneklerime güveniyor ve o takımda oynayabileceğimi biliyordum. Bu nedenle o maçta çok rahat oynadım. Tabii bir de eski arkadaşlarımlın zaaflarını bilmek gibi bir avantajım vardı. Mesela Ekrem abiyle 100 pozisyonda karşı karşıya gelelim, hepsinde geçerim. İnanmazsanız telefon açıp kendisine de sorabiliriz (gülüyor).

▼Peki, hayatının unutamadığın olayı hangisi?

▲Oynamadan iki kupa kaldırmak (gülüyor). Evimde iki madalyam var. Birisi kupa, diğeri lig için. Kupanın madalyasını odama koydum, çünkü o maçlarda oynamış ve katkı yapmıştım. Ligin madalyasını ise misafir odasına kaldırdım.

▼Önce Türkiye Genç Millî Takımlarında oynarken sonrasında İsveç U21’in formasını giydin. Bu değişikliğin sebebi neydi?

▲Buraya geldiğimde 15 yaşındaydım. Türkiye’ye uçakla ve yalnız başıma geliyordum. Bir de uçak korkum vardı. O yaşlarda ailemden uzakta 2 hafta kamp yapmak da beni zorluyordu. Sonra uzun süre Türkiye’ye gelmedim. İsveç U21 Takımından teklif alınca da kabul ettim. İsveç’te A Millî Takım’a da çağırıldım. Hatta, “Gelmek istemiyor” diye bir de olay yaşandı. Takım o dönemde ABD’de kamp yapacaktı. Ama ben o kadar mesafeyi uçmayı göze alamadım. Bir de sakatlığım vardı ve bu nedenle gitmedim. İkinci davette ise hafta sonundaki maçta sakatlandığım için kadroya katılamadım. İsveçlilerin beni hâlâ takip ettiğini biliyorum. **▼Peki, hem Türkiye’den hem de İsveç’ten aynı anda teklif alırsan hangi takımı tercih edersin?**

▲Elbette Türkiye’yi seçerim, zaten bunu daha önce söyledim. Ama Türk Millî Takım’nda oynayabilmem için biraz daha

ekstra işler yapmam, goller atmam, Cenk gibi patlamam lâzım.

▼Bundan sonrası için hedeflerin neler?

▲İlk hedefim Millî Takım’da oynamak. Yaşım artık 25 oldu ve ilk hedefim bu. Bir de Eskişehirspor’la Avrupa kupalarına katılmak istiyorum. Çünkü Eskişehirspor 1970’lerden beri Avrupa’ya hasret kalan bir takım ve sahip olduğu potansiyelle bunu hak ediyor.

▼Bize biraz da özel hayatından ve hobilerinden söz eder misin?

▲Belki görüntüm farklı ama ben gezip tozmayı seven bir oyuncu değilim. Ailemle birlikte olmayı seviyorum. Gezmelerim de aileler arasında oluyor. Eskişehir’e yerleştim. İstanbul’da Ekrem ağabey, Gökhan Zan, Uğur ağabey, Bursaspor’da oynamasına rağmen Ali ağabey ve eşlerimizle birlikte yemeğe giderdik. Eskişehir’de de evli arkadaşlarımızla görüşüyoruz. Sezer ve ailesiyle çok yakınız.

1 yıla kadar hapis veya adli para cezası verilecek. Ayrıca bu fiilin müsabakanın seyirini ve güvenliğini bozması halinde, kişiye 1 yıldan 3 yıla kadar hapis cezası verilecek.

36 Spor alanlarında kasten yaralama suçunun veya mala zarar verme suçunun işlenmesi halinde şikâyet şartı aranmaksızın Türk Ceza Kanununun ilgili maddelerine göre ceza verilecek ve spor alanları ve bu alanlardaki eşya, mala zarar verme suçu bakımından kamu malı sayılacak.

37 Spor alanlarına ve bu alanlardaki eşyaya zarar verilmiş olması halinde, meydana gelen zararların tazmini hususunda zarar veren kişiler ve onların taraftarı olduğu spor kulübü, meydana gelen zararları müteselsilen (zincirleme) sorumlu olacak ve zararı gideren spor kulübü sorumlu taraftarlarına rücu edebilecektir.

38 Kişinin bu Kanun kapsamında veya atıfta bulunulan kanunlar kapsamında hüküm giymesi halinde ek olarak kişi hakkında seyirden yasaklama kararı verilecek. Seyirden yasaklamadan, kişinin müsabakaları ve antrenmanları izlemek amacıyla spor alanlarına girişinin yasaklanması anlaşılacak ve seyirden yasaklama, cezanın infazından veya ceza verilmesine yer olmadığı kararından sonra 1 yıl daha devam edecek.

39 Seyirden yasaklama kararı verilen kişinin adli siciline seyirden yasaklama kararı kaydedilecek.

40 Taraftar gruplarınca spor alanlarının dışında da işlenen kasten yaralama, hakaret içeren tezahürat ve mala zarar verme suçlarında da kişiler seyirden yasaklanacak.

41 Soruşturma başladığında seyirden yasaklama kendiliğinden ve derhal uygulanacak. Sonrasında da soruşturma evresinde Cumhuriyet savcısının, kovuşturma evresinde ise mahkemenin bu seyirden yasaklamının kaldırılmasına karar vermediği sürece seyirden yasaklama devam edecek.

42 Seyirden yasaklama kararları emniyet bünyesindeki bilgi bankasına kaydedilecek. Kaydedilen bu bilgiler kulüplerin ve federasyonların erişimine açık tutulacak ve yasaklanan kişilere ilişkin bilgiler ilgili spor kulüplerine ve yurtdışında yapılacak müsabaka öncesinde müsabakanın yapılacağı ülkenin yetkili mercilerine bildirilecek.

43 Alkol ya da uyuşturucu veya uyarıcı madde etkisinde olduğu açıkça anlaşılan kişi müsabakaya alınmayacak, bu maddelerin

etkisinde olduğu içeride tespit edilen kişiler ise dışarı çıkarılacak. Çıkmamakta ısrar etmesi halinde ise kişi zorla dışarı çıkarılacak ve 1 yıl süreyle seyirden yasaklanacak.

44 Seyirden yasaklanan kişi taraftarı olduğu takımın katıldığı spor müsabakalarının yapılacağı gün, yurtdışında bulunduğu takdirde müsabakanın başlangıç saatinde ve bundan 1 saat sonra bulunduğu yere en yakın genel kolluk birimine başvuracak. Karakola başvurmayan kişiye 25 günden az olmamak üzere adli para cezası verilecek.

45 Seyirden yasaklanan kişi, yasak süresince spor kulüplerinde, federasyonlarda ve taraftar derneklerinde yönetici olamayacak ve spor müsabakalarında hakem, temsilci veya gözlemci olarak görev yapamayacak.

46 Federasyonlar bu Kanun gereği ceza verilen kişilere ayrıca disiplin cezası verebilecek.

47 Spor müsabakalarında görev yapan hakem, gözlemci ve temsilciler bu görevleriyle bağlantılı olarak kendilerine karşı işlenen suçlar bakımından kamu görevlisi sayılacak.

48 Özel güvenlik görevlisi bulundurma yükümlülüğüne aykırı hareket eden spor kulüplerine, eksik görevlendirdikleri özel güvenlik görevlisi sayısı itibarıyla 100 Türk Lirası idari para cezası verilecek.

49 Elektronik kart, kamera ve benzeri teknik donanım ile bekletme ve kontrol odalarını

yapmayan en üst futbol ligi spor kulüplerine 100 bin Türk Lirası, en üst futbol liginin bir alt liginde bulunan spor kulüplerine 80 bin Türk Lirası ve basketbol, voleybol, hentbol dalları için ise spor tesisinin kullanım hakkına sahip bulunan spor kulübü, kurum ve kuruluşlara 20 bin Türk Lirası idari para cezası verilecek.

50 Elektronik bilet uygulamasına geçilmemiş profesyonel futbol müsabakalarına biletsiz veya kapasiteden fazla seyirci alınması halinde spor kulübüne 5 bin Türk Lirasından 50 bin Türk Lirasına kadar idari para cezası verilecek.

51 Spor alanında kendisine tahsis edilenden başka yere oturmakta ısrar eden seyirci zor kullanılarak dışarı çıkartılacak.

52 Sporda şiddeti teşvik edecek şekilde basın ve yayın yoluyla açıklamada bulunan kişilere, fiilleri suç oluşturmadığı takdirde 5 bin Türk Lirasından 50 bin Türk Lirasına kadar idari para cezası verilecek. Bu fiilin spor kulübü veya federasyon yöneticileri tarafından işlenmesi halinde verilecek ceza 5 katına kadar artırılabilecek. Bu fiili işleyen kişiler 3 ay süreyle seyirden yasaklanacak. Bu nedenle seyirden yasaklanan kişiler yöneticilik veya müsabakalarda görevli olma konusunda yasaklı olmayacak ve karakola başvuruda bulunma yükümlülükleri bulunmayacak.

53 Sporda şiddeti teşvik edecek şekilde basın ve yayın yoluyla yapılan açıklamaları haber verme ve eleştiri hakkının sınırlarını aşarak

yayımlayan basın ve yayın organı işleticisi gerçek veya tüzel kişiye 100 bin Türk Lirasından 500 bin Türk Lirasına kadar idari para cezası verilecek. Bu fiillerin tekrar tekrar yayımlanması halinde, haber verme hakkının sınırlarının aşılmış olduğu kabul edilecek.

54 Kanun kapsamına giren suçlardan dolayı yargılama yapmaya Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulunun ihtisas mahkemesi olarak görevlendireceği asliye veya ağır ceza mahkemeleri yetkili olacak.

55 Şike ve teşvik primi suçunun araştırılarak açığa çıkartılmasında Ceza Muhakemesi Kanununun 135. maddesinde belirtilen iletişimin tespiti, dinlenmesi ve kayda alınmasına ilişkin uygulamalar gerçekleştirilebilecek.

56 Kanun hükümlerine göre idari para cezasına ve diğer idari yaptırımlara karar vermeye Cumhuriyet savcısı yetkili olacak.

57 Elektronik kartlı bilet, kamera ve benzeri teknik donanım ile bekletme ve kontrol odalarını 1 yıl içinde yapmayan en üst futbol liginde yer alan kulüplere ve 3 yıl içinde yapmayan diğer kulüp veya kuruluşlara yukarıda 49. bentte ifade edilen idari para cezaları verilecek.

6222 sayılı Sporda Şiddet ve Düzensizliğin Önlenmesine Dair Kanun yukarıda belirtilen yenilikleri ile spor ceza mevzuatının devrimsel uygulamalarını da beraberinde getirecek.

Arkadaki kahramanlar

Teknik direktörün başarısızdaki payı nedir? Zaman zaman tartışılan bu konu hakkında rahatça kitap yazılabilir. Ancak böyle bir soru sadece asıl özne için sorulup geçilmemeli. Zira futbol tarihinin gizli özneleri olan yardımcı teknik adamların yokluğunda birçok cümlenin yüklemi eksik kalırdı.

Mustafa Akkaya

Premier Lig'in son şampiyonu Chelsea, içinde bulunduğumuz sezona da dolu dizgin girmişti. Kasım ayının ortasına gelindiğinde en yakın rakibe 4 puan fark atan takım yine zirvedeydi. Tam bu anda Carlo Ancelotti ile fikir uyuşmazlığı yaşayan yardımcı menajer Ray Wilkins'in kovulması işleri bir anda değiştirdi. Öyle ki, o "İlanetli" günden sonra oynanan altı lig maçı galibiyet geçmeden geçecek, takım sadece üç puan toplayarak şampiyonluk yolunda büyük yara alacaktı. Chelsea özelindeki bu örneğin benzerleri, başka takımlarda da rahatlıkla bulunabiliyor. Peki, bir ikinci adamın bu derece önem arz eden ne gibi özellikleri olabilir? En genel anlamıyla bir yardımcı menajerin asıl görevi, teknik adam ve oyuncular arasında köprü görevini üstlenmektir. Amaç ne olursa olsun, yaklaşık 25 insanın bulunduğu bir ortamı tek başına idare etmek hiç de kolay bir görev değil. Görüş farklılıklarının çok normal olabileceği bu grupta en az teknik adam kadar yardımcısı da futbolcuların güvenini kazanmalı. Çünkü çoğu oyuncu, içindeki sıkıntıyı direkt teknik adama aktaracak kadar açık sözlü değildir. Bu noktada devreye giren, gerektiğinde futbolcunun sırdaşı olabilecek kişi yardımcı teknik direktördür. Başka bir deyişle, kötü polisi oynamak durumunda

kalabilen "birinci adam"ın yanında onu tamamlayan bir "ikinci adam"ın varlığı, takım için gayet rahatlatıcı olabilir. İkinci olarak, özellikle işlerin iyi gitmediği anlarda teknik adam doğal olarak yeni fikirlerle ihtiyaç duyar. Başarı anında neyi doğru yaptığını çoğu kez bilmesine rağmen takım yokuş aşağı giderken nerede yanlış yaptığını bulamayabilir. Bu noktada vaziyet daha da kötüleşmeden analizler yapan ve alternatif görüşler üreten kişi de yardımcı teknik direktör olur. Ayrıca böyle anlarda takımın motivasyonunu ayakta tutmak da ona düşebilir. Çünkü tüm kamuoyu kötü gidişattan teknik direktörü veya futbolcuları sorumlu tutarken en az yıpranan, arka plandaki yardımcı teknik adamdır. Dolayısıyla havayı tekrar pozitif çevirebilecek kişi de odur.

İngiltere örneği

Bir teknik direktörün yardımcılığını yapmak, aynı zamanda gelecek için o koltuğa hazırlanmak gibi algılanabilir. Bu durum dünya genelinde böyle görülür, zira örnekleri hiç de az değil. Ne var ki İngiltere'de "asistan menajer" görevine adeta başlı başına kalıcı bir meslek olarak bakılıyor. Hatta birçok kulüpte teknik adamlar bir süre sonra değişirken, yardımcısı yerini koruyabiliyor.

Ray Wilkins

İngiliz takımlarındaki asistan menajer kültürü, belli özellikleriyle diğerlerinden ayrılıyor. Öncelikle birçoğunun, bulunduğu takımda uzun süreli futbolculuk kariyeri var. Kapılarını yabancı teknik direktörlere yeni yeni açan Premier Lig ekiplerinin muhafazakarlığı böylece bir nebze ayakta kalıyor. Bu şekilde yurtdışından bir teknik adam geldiğinde ortama alışması için aylarca beklemek gerekmiyor, çünkü yanında kulübün neredeyse tarihini ezberleyen birini buluyor. Arsene Wenger 1996 yazında Arsenal'e geldiğinde bir gazetenin manşeti "Arsene Who?" (Arsene Kim?) olmuştu. O güne kadarki elle tutulur başarıları Monaco ile birer lig ve kupa şampiyonluğu kazanmak olan, son olarak Avrupa'dan kilometrelerce ötedeki Japonya'da çalışmış, Ada kültürüne oldukça uzak bir tarza sahip 47 yaşındaki Fransız Arsenal gibi köklü bir kulübe imza atması kimseyi ilk anda tatmin edemezdi. Aynı şekilde Wenger de bu handikaplardan habersiz değildi. Onun alışma sürecini kolaylaştıran ve 15 yıllık bir istikrarın yolunu açan kişi ise kulübe oyuncu olarak 16 yılını vermiş ve son 12 yıldır genç takımın antrenörlüğünü üstlenmiş olan Pat Rice'tan başkası değildi. Wenger örneği İngiltere'de tek değil. 1998 yılında Liverpool'un teklifini kabul eden Gerard Houllier'nin yardımcı olarak aradığı ilk isim, Phil Thompson gibi Anfield'in havasını ciğerlerinde taşıyan biriydi. Aynı şekilde 2008 Eylül'ünde Luiz Felipe Scolari'yi takımın başına getiren Chelsea, Brezilyalıının yanına Ray Wilkins'i oturtuyordu. Şubat ayında gönderilen Scolari'nin ardından Hiddink'e eşlik eden isim de aynıydı. Sezon sonunda anlaşılan Ancelotti de yine Wilkins'in kalmasını istiyordu. Yani, en zor zamanlarda bile kulübede kalan hep

Wilkins olmuştu. Değişik kültürlerde bile istikrarı rahatça yakalayan Jose Mourinho da bu konudaki başarısını önemli ölçüde yardımcı teknik direktör seçimine borçlu. Ülke sınırlarının dışında ilk tecrübesi olan Chelsea'deki öncelikli icraatlarından biri, genç takım antrenörü Steve Clark'a asistanlık rolünü vermesiydi. Bu prensibini Inter'de de sürdürdü ve birçok görevde kulübe yıllarını vermiş olan Guiseppe Baresi'yi

Baresi

yanına oturttu. Real Madrid'e gittiğinde ise yardımcılık görevini, kulübün son yıllardaki en başarılı dönemine tanıklık etmiş olan Aitor Karanka'dan daha iyi üstlenecek birini bulamazdı. Kısacası kendi asistanlık günlerini çok iyi değerlendiren ve o görevin önemini iyi bilen Mourinho, bu noktadaki doğru tercihleri sayesinde neredeyse hiçbir ülkede uyum sorunu yaşamadan başarıya koştu. Mourinho demişken, bu sezon Porto ile başarıdan başarıya koşan Andre Villas Boas'a da bir parantez açmak lazım. 33 yaşındaki Portekizli; Porto, Chelsea ve Inter'de Mourinho'nun "beyin takımı"nın önemli

üyelerinden biri oldu. Özellikle rakip takımları inceleyip hazırladığı ayrıntılı raporlar, Mourinho'nun dehâsını besliyordu. Fakat Villas Boas, bu yazıda bahsettiğimiz diğer teknik adamların aksine "ikinci adam" rolünü hiç üstlenmedi. Hep daha geri plandaydı. Yine de Mourinho'nun yanında pişmiş olması, ayrı bir parantezi hak etmesini sağlıyor.

İhtiyar asistanlar

Yeni bir takımın başına geçen her teknik direktörün asistan seçimi aynı yönde olmuyor. Kimisi ortamı bilen birini ararken, bazıları da padişahın sağ kolu olan tecrübeli vezir misali kendinden yaşça büyük birini tercih ediyor. Bu noktada avantajlar olduğu kadar handikaplar da gözlenebilir. Örneğin yetenekli ama genç bir teknik adam, önemli maçlara çıkacak olan bir takımın başına geçtiğinde tecrübe eksikliği hissedebilir. Bu durumda onun ani veya yanlış kararlar almasını engellemesi adına yanında yaşça büyük bir asistanın var olması, işleri daha ölçülü hale getirebilir. Ancak eğer bu ikili arasındaki yaş ve kuşak farkı gereğinden fazlaysa, bu kez teknik adamın yenilikçi fikirler bulması ve onları tereddütsüz biçimde hayata geçirmesi zorlaşabilir.

Son dönemde tecrübeli asistan seçiminde belki de en dikkat çekici isim aslında bize pek uzak değil. Frank Rijkaard, 1998 yılında Hollanda Milli Takımı ile ilk teknik direktörlük deneyimine adım atarken yanında kendisinden 11 yaş büyük olan Johan Neeskens vardı. Barcelona'ya imza attığında bu kez bir başka Hollandalı olan Henk Ten Cate'yi yardımcı teknik direktörlüğe getirdi. Katalan kulübünün şimdilerde elmasa dönüşen ilk altın çağı, Rijkaard ve ondan sekiz yaş büyük olan asistanının işbirliği ile gerçekleşti. Ten Cate, Ajax'ın yolunu tutunca Rijkaard'ın aklına ilk gelen isimse, daha sonra Florya'ya da beraberinde götüreceği Neeskens'ten başkası değildi. Tarihte belki de en yüksek verim getirmiş teknik direktör-asistan işbirliği, Brian Clough ve ondan yedi

yaş büyük olan Peter Taylor arasındaydı. Taylor'ın yetenek keşfindeki ustalığı, Clough'ın insan yönetimi ve taktik zekâsı ile birleşince ortaya ışıl ışıl parlayan bir alayım çıkıyordu. Öyle ki, Derby County ve Nottingham Forest'ta bu ortaklık sayesinde kazanmadık kupa bırakmayan Clough, Taylor'ın ayrılmasından sonra Lig Kupası şampiyonluğundan öteye gidemedi. Sadece kulüp takımlarında değil, millî takımlarda da tecrübeli asistanlara şahit olduk. Bunun en güzel örneğini de 1994'te Brezilya'ya dünya şampiyonu yapan Carlos Alberto Parreira ile 12 yaş büyük "abisi" Mario Zagallo oluşturdu. Hatta aynı ikili, benzer başarıyı elde edemediği 2006 Dünya Kupası'nda da takımın başındaydı. 2010'da Maradona liderliğinde izlediğimiz Arjantin'de ise göze çarpan en büyük eksiklik, kulübeden sahaya yansıyan bir deneyimdi. Maradona göreve geldiğinde anlaşıldığı üzere eski şampiyonlardan Carlos Bilardo yardımcı teknik direktör olsaydı, belki de Arjantin'in kaderi çok daha farklı çizilecekti. Yaşından ziyade tecrübesinin yeterli olduğuna inanıp birinci adamlığa soyunan ve başarı bulamayan teknik adamlar da yok değil. Carlos Queiroz'un Manchester United'a kadar olan kariyeri, genç millî takımlar veya kıyıda kalmış kulüplerden ibaretti. Alex Ferguson'ın asistanı olarak göreve gelince kulübün yanında kendisi de kârlı çıktı. Performansı onu Real Madrid'e taşısa da tek başına yapamadı ve sezon sonu Ferguson'un yanına geri döndü. Oradaki dört sezonun ardından Portekiz Millî Takımı'nın başına geçse de yine birinci adam olmak ona yaramadı. Aynı şekilde Barcelona ve Chelsea gibi üst düzey kulüplerde başarılı biçimde asistanlık görevini yürüten Henk Ten Cate, Ajax ve Panathinaikos'ta umduğunu hiç bulamadı. Futbolculuk sonrası kariyerini Hiddink ve Rijkaard'ın yanında geçiren Neeskens de dört yıllık NEC Nijmegen macerasında istediğini elde edemedi yine ikinci adamlığa geri döndü.

Türkiye'de ikinci adam olmak

Ülkemizde yardımcı teknik direktörlüğe olan yaklaşım hakkında somut bir kriter çıkarmak pek mümkün değil. Yurtdışından gelen teknik direktörler İngiliz sisteminin aksine çoğunlukla kendi antrenörlerini getirirken, yerli olanlar ise genellikle kendileriyle birlikte futbol oynamış arkadaşlarını tercih ediyor. Ne var ki, son dönemlerde bu konuda uyumlu bir ikili gördüğümüzü söylemek kolay değil. Zira Türkiye'de yardımcı teknik direktöre verilen önemin yeterli olmadığını söyleyebiliriz. Böyle olunca onları sadece teknik direktör cezalı olduğunda kulübede, kovulduğunda geçici olarak takımın başında veya ara sıra basın toplantılarında görebiliyoruz. Aslına bakılırsa Türkiye'de yardımcı teknik adamlara kamuoyu tarafından verilen önemin yetersizliği, bir yandan onların işini kolaylaştırıyor. Zira yaptıkları işte zaten görev

tanımı gereği fazla olmayan baskı iyice azalmış oluyor. Ancak sıra dışı bir durum olur da asistanlar biraz göz önünde bulunursa işler hemen değişiyor. Örneğin Lucescu, Beşiktaş'ın başındayken bir basın toplantısında kendisi yerine yardımcısı Feyyaz Uçar'ın yer almasını uygun görmüştü. Ne var ki bu durum basın mensuplarının kendilerini anlamsızca önemsiz görmelerine yol açmış, Uçar da bir süre sonra toplantıyı yarıda keserek tepki vermişti. Ayrıca başka bir basın toplantısında, Johan Neeskens'e kendisinden daha genç bir teknik adamla çalışmanın nasıl bir duygu olduğunun sorulması bile, ülkemizde

yardımcı teknik direktörlüğe bakışın ne kadar eksik olduğunun göstergesi sayılabilir. Yine de futbol tarihimizin altın yıllarının meyve veren teknik direktör-asistan ortaklıkları sonucunda oluştuğunu söyleyebiliriz. Önce Jupp Derwall'ın Mustafa Denizli ile, ardından Sepp Piontek'in Fatih Terim ile olan mükemmel uyumu Türk futbolunda bir devrim başlattı. Bu iki filozof sayesinde yeni ufuklarla tanışan Denizli ve Terim ise devrimi ileri götürerek onu inkılaplarla süsledi. Kısaca yakın dönemdeki başarılarımızın temelini bu iki sağlam işbirliğine dayandırmak mümkün. Sonuç olarak; dünya tarihi neredeyse her zaman liderleri yazar. Onların tek olmadığını ve arkaalarında onlara yol gösteren ikinci bir aklın bulunduğunu ise nadiren okumuşuzdur. Futbol tarihi de haliyle bu dünya gerçeğinden nasibini aldı ve kulübede oturan "ikinci liderler"i çoğu kez es geçti. Halbuki gerektiğinde vitrindeki

Çizgideki duayen

Selçuk Kaya

Hakem ve yardımcı hakem kadrosunun yaşı en büyük üyesi. 43 yaşında ve 12 yıldır Süper Lig'de bayrak sallıyor. Bugüne kadar pek çok derbide ve bir kupa finalinde görev yaptı, 2003'te "yılın yardımcı hakemi" ödülünü aldı. Hakemler arasında "efsane" lakabıyla anılıyor. İnce ofsayt pozisyonlarında "topun sesini duyan adam" da o. Yıllarca askeri bandoda klarnet çaldığını öğrenince sesler konusundaki hassasiyetini anlamak mümkün. Ama o bu konuyu "gönlünü sahaya vermek"le açıklıyor.

Mazlum Uluç

düşündüm ve başvurumu yaptım. Tayinim Balıkesir’e çıktı, şimdi orada yaşıyorum.

İsimler değil, istikrar önemli

▼Başlangıçta bir idolünüz var mıydı?

▲Kimileri Collina’yı, bazıları Merk’i, Busacca’yı idol görüyor. Bence bu yanlış. Çünkü her hakemin inisi var, çıkışı var. İşte, Dünya Kupası’nda da hakemlerin yaptığı hataları gördük. Bence isimler değil de kavramlar örnek alınmalı. Hakemlikte örnek alınması gereken mefhum da istikrardır. En istikrarlı çizgide kim yürüyorsa, o idol olmalı. İsimlerin üzerinde durmamak gerek. Hakemlik öyle bir şey ki, kuralları bileceksiniz, o kurallara çok iyi yorum getireceksiniz, sosyal yaşantınız ve iş hayatınız düzenli olacak, antrenmanı seveceksiniz ve aksatmadan yapacaksınız, sağlıklı, dinç olacaksınız. Bunları topyekun bir araya getirirseniz istikrarlı bir hakem olabilirsiniz.

▼İyi bir yardımcı hakemin istikrar dışındaki ayırt edici özellikleri nelerdir?

▲Yardımcı hakemin birinci vazifesi hakemine yardımcı olmak, üzerindeki yükü azaltmaktır. Ne olduğunu anlayamadığı, idrak edemediği zor bir pozisyonda yardım götürebilmektir. Tabii bu da bir meleke işi. Benim avantajım hem geçmişte futbol oynamış hem de 3. Lig’de çok sayıda zor maça çıkmış olmak. Dolayısıyla hem pozisyonun ne olduğunu hem de hakemin o pozisyonda yardımcısından ne istediğini gayet iyi anlayabiliyorum. Bir orkestra şefinin orkestradaki her aletin sesini ayrı ayrı duyabilmesi ve çıkan yanlış bir sesi hissetmesi gibi ben de ofsayt pozisyonunda topun sesini duyabiliyorum. Hani biz Musa Çözen’in kameralarıyla yarışıyoruz ve bazen, “Hakeme bak, bu pozisyonda ofsaytı nasıl da yakalamış” diyorlar ya, ben önce

topa, sonra adama bakmadığım, topun sesini duyabildiğim için o pozisyondaki ofsaytı tespit edebiliyorum.

Reklam panoları işimizi zorlaştırıyor

▼Burası ilginç. Bazı hakemler topun sesinin duyulamayacağını söylüyor.

▲Duymak isteyen duyar. Siz gönlünüzü, ruhunuzu oraya verirsiniz duyarsınız. Ben kesinlikle duyuyorum. Ama burada yardımcı hakemin işini zorlaştıran başka bir olaydan söz edeyim. Saha kenarında sürekli dönen reklam panoları bazen topu görmemizi zorlaştırıyor. Kamerada rahatlıkla görülebilen topu yardımcı hakem göremeyebiliyor. Yardımcı hakemliğin bir başka zorluğu da oyuna müdahale ettiği pozisyonların tartışmaya açık olmaması. Hakem kararlarında, mesela penaltıda, elle oynamada, faullerde yorum farkları olabilir ama bir top taca veya auta ya çıkmıştır ya çıkmamıştır. Veya bir oyuncu ya ofsayttır ya da değildir. Bu da yardımcı hakemin işini zorlaştıran bir durum.

▼Bazen yardımcı hakem yüzde yüz emin olduğu bir konuda hakemi uyarır ancak hakem farklı bir karar verir. Böyle durumlarda konsantrasyonunuz bozulmaz mı?

▲Bence yardımcı hakem olayı o noktaya getirmemeli. Eğer iş o noktaya geliyorsa ortada bir problem var demektir. O zaman ortaya çıkan tablo hakem-yardımcı hakem işbirliğinde bir eksikliği gösterir. Seyircinin de futbolcunun da hakemlere güveni sarsılır. Yardımcı hakem, hakemin yönetim tarzını, onun ne istediğini bilmeli ve yardımını ona göre yapmalı.

Omzunuz çökerse işiniz biter

▼Yardımcı hakemliğin zorluklarından birisi de çizgide, tribünlerin hemen önünde maç yönetmek. Orada her türlü baskıya ve tribünlerden atılan yabancı maddelere açık bir pozisyondasınız. Bu zorluklarla baş edebilmek için neler yapmak gerekiyor?

▲Öncelikle cesaretli olacaksınız. Verdiğiniz kararın arkasında duracaksınız. Seyirciye öyle bir vücut dili vereceksiniz ki, sizi yıldıramayacaklarını anlayacaklar. Dik duracaksınız. Omuzlarınız çöktüğü anda iş bitmiştir. Alt liglerden edindiğim tecrübeyle geldiğim için bunlar beni etkilemiyor. Tribünden kocaman taşların atıldığı maçları da yaşadım ve gördüm ki, kimse ölmüyor! O nedenle doğru bildiğimi cesaretle

yapabiliyorum.

▼Hakemlerin bir başka sıkıntısı kulüpler tarafından “istenmeyen adam” ilân edilmek galiba. Kulüp sizin de içinde bulunduğunuz trionun yönettiği bir kaç maçı kaybederse, kararlarınızın doğru ya da yanlış olduğuna bakmadan sizi istenmeyen adam ilân edebiliyor.

▲Sizin vasitanızla başımdan geçen bir olaya açıklık getireyim. Bir kulüp, söylediğiniz gibi beni istenmeyen adam ilân etti. Bir gazeteci de o kulübün benim çıktığım maçlarda kaybettiği puanları liste halinde verdi. O gazeteci ağabeyimi aradım ve “Beni tanıyor musunuz?” dedim. “Hakemlikten tanıyorum” cevabını verdi. “Peki yazdıklarınızın doğru olduğuna inanıyor musunuz?” dedim, “Ben gazeteciyim, o maçlar da benim yazdığım gibi sonuçlandı” dedi. “Ben o maçlara gittim, bu doğru ama bir müsabakada iki yardımcı hakem var. Eğer o maçlarda sözü edilen yanlışları ben yaptıysam hakemliği bırakırım. Eğer tersi olursa siz gazeteciliği bırakır mısınız?” dedim, “Tamam” cevabını verdi. Sonra MHK beni çağırdı ve o maçlar tek tek incelendi. Sözü edilen hataların hiç biri benim görev yaptığım yarı sahada gerçekleşmemiş. O maçlarda gözlemcilerimden de hep yüksek notlar almışım. Ama ne yazık ki bir kere ne yazıldıysa öyle gidiyor, hiç kimse işin doğrusunun ne olduğunu araştırma zahmetine katlanmıyor.

▼Hiç, “Bırakıp gideyim” dediğiniz, sizi çok üzen, rahatsız eden bir dönem veya olay var mı kariyerinizde?

▲Ben en çok öküzün altında buzağı aranmasına kızıyorum. Hakemlere “Acaba?” bakışlarına üzülüyorum. Halbuki herkesin bir şerefi, namusu var, ailesi, iş yaşantısı var. İspatı olmayan konularda “çamur at izi kalsın” politikalarını çok çirkin buluyorum.

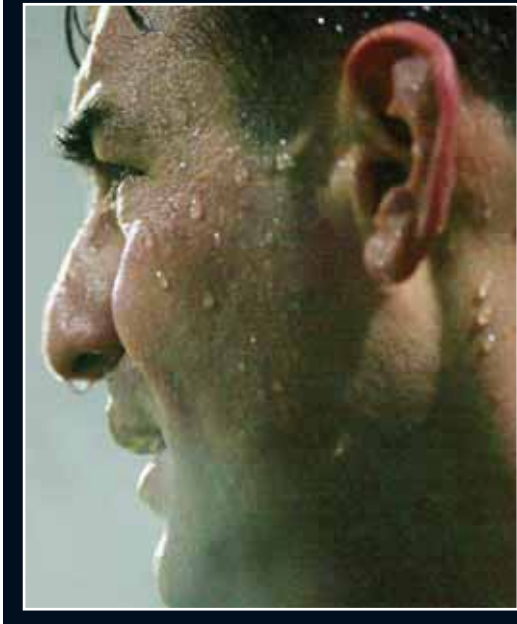
Uilenberg Türk hakemliğinin lobisi

▼Uilenberg’in Türk hakemliğine neler kattığını düşünüyorsunuz?

▲Yıllardan beri, “Türk hakemliği neden Avrupa’da yok” denilirdi. Uilenberg, Türk hakemliğinin Avrupa’daki lobisi. Bakın Cüneyt Çakır hangi noktalara geldi. Ardından Bülent Yıldırım, Hüseyin Göçek, Halis Özkahya geliyor. Bu grubun en büyük şansı Uilenberg’dir. Allah hepsinin yolunu açık etsin. Hepsini iiftiharla seyrediyoruz. Ben tüm ekiplerin başarısının devamını diliyorum ve bu arkadaşların, “Neden Avrupa’da Türk hakemi yok” diyenlere en güzel cevabı vereceklerine inanıyorum.

Antrenman yapmayı seviyorum ve kendimi şarj etmesini biliyorum. Önemli olan badireleri atlatabilmek. Bazen kendimi dağlara vururum, bazen yürürüm. İnsan kendisiyle dalga geçmeyi de kendini eleştirmeyi de bilmeli. Ben böyle bir insanım.

Bir orkestra şefinin orkestradaki her aletin sesini ayrı ayrı duyabilmesi ve çıkan yanlış bir sesi hissetmesi gibi ben de ofsayt pozisyonunda topun sesini duyabiliyorum. Duymak isteyen duyar. Gönlünüzü, ruhunuzu oraya verirsiniz duyarsınız.

▼Hakemliğin ve işinizin dışında nelerle ilgileniyorsunuz?

▲Mazbut bir hayat tarzım ve 16 yaşında bir kızım var. Küçük şeylerden mutlu olmasını biliyorum. Balıkesir’de mutlu bir hayat sürüyorum. Sık sık Eskişehir’deki ailemi ziyaret etmeye gidiyorum. Benim için lüks bir lokantada yemek yemekten, işçi arkadaşımın domates, soğan, ekmeğe yemek çok daha keyif vericidir. Balıkesir Kredi ve Yurtlar Kurumu’nda yönetici olarak görev yapıyorum ve oradaki öğrencilere evlerindeki rahatlığa yakın bir ortam hazırlamak için çalışıyorum. Bu da beni ayrıca mutlu ediyor.

Sakatlığım sayesinde pas vermeyi keşfettim!

Futbolseverler onu ilk olarak Trabzonspor'da tanımıştı. Ardından İstanbul Büyükşehir Belediyespor'da gördük kendisini. Ancak bir ara ortarlardan kayboldu. Bunun nedeni ise sakatlıklardan başka bir şey değildi. Ama o her şeye rağmen döndüğünde sahip olduğu yetenekleriyle adından söz ettirmeyi başardı. Pas yeteneğine bakılınca Xavi ve Iniesta'ya bile benzetebileceğimiz Ali Güzeldal, yaşadıklarını ve bir o kadar da eğlenceli iç dünyasını bizlerle paylaştı.

Ali Güzeldal

Trabzonspor'da Lazaroni göreve gelince beni istemedi. Murat Ocak transferinde takas olarak İBB'ye gönderildim. Başlangıçta gitmeyi hiç istememiştim. Hatta dönemin İBB Başkanı Nuri Albayrak bana, "Beckham'ı almaya kalksam bu kadar zorlanmazdım!" diye sitem etmişti.

İBB'nin ilk hazırlık dönemine katılmamıştım ve oldukça da kilo almıştım. İkinci hazırlık maçında ikinci yarıda oynayıp iki gol attım. O an kendi kendime, "Artık Trabzon'u unut, senin yerin bundan sonra burası" dedim ve böyle odaklanınca ilk sezonda 10 gol attım.

Çok bireysel oynayan ve çalım atmaya seven bir oyuncuydum. Ama geçirdiğim iki diz sakatlığından geri dönüşte, o çalımaları yapabileceğim ihtimalim azalmıştı. Ben de pas atmaya yöneldim ve pas yeteneğimi keşfettim böylece.

Aydın Güvenir

▼Öncelikle futbola nasıl başladığımı ve seni kimin keşfettiğini anlatır mısın?

▲Küçükken Bakırköyspor'un seçmelerine gitmiştim. Orada bir Şevki Hoca vardı. Bana küçükken çok yardımcı olmuştu sağ olsun. Zaten beni seçmelerde beğenip takıma alan kişi de oydu. Futbol hayatıma Bakırköyspor'un altyapısında başladım. İsterseniz seçilme anımı da anlatayım, o hikâye de bir hayli ilginç çünkü. Seçmeler sırasında her yaş grubuna ayrı ayrı yekek veriliyordu. Ancak bana yekek kalmamıştı. Bunun üzerine başka bir hoca, beklemem için Şevki Hoca'nın yanına gönderdi beni. Oyuna sonradan girdim, sadece tek bir pas attım ve Şevki Hoca hemen yanına çağırıp beni takıma aldığını söyledi. Futbolcudan çok iyi anlıyordu. Gaziantepsporlu Emre Güngör ile Kasımpaşalı Merthan Açıl'ı da o keşfetmişti. Benim de topa bir dokunuşumdan yetenekli olduğumu anlamıştı. ▼Bildüğümüz kadarıyla Samsun doğumlusun. İstanbul'a ve

Bakırköyspor'a seçmeler için mi gelmiştin?

▲Aslen Trabzonluyum. Babam Samsun'a göç etmiş ve 1986'da Samsun'da doğmuşum. Ben 2-3 yaşındayken de ailem İstanbul'a gelmiş. Küçüklüğüm Sefaköy'de geçti. O sırada babam da yurt dışında çalışıyordu. Telefonda konuştuğumuzda, "Seni karateye yazdırırım, sana karate kıyafeti getireyim" diyordu. Bense futbol oynamak istediğimi ve dönünce beni bir takıma yazdırmasını istedim babamdan. Babam Almanya'dan döndüğünde beni Galatasaray'ın seçmelerine götürcekti. Ama daha önce Bakırköyspor'un seçmelerine katılıp kazanan bir arkadaşım, bana da şansımı orada denememi söyleyince, babamın dönmelerini beklemeden Bakırköyspor'a gittim. ▼Bakırköyspor'daki futbol hayatının ilk yılları nasıl geçti, oradan Trabzonspor'a nasıl gittin?

▲Bakırköyspor'da son 3 yılı A takımında, toplam 8 sene oynadım. Yıldız takımdan direkt A takıma yükselttiler beni. 16 yaşında

profesyonel kontrata imza attım. Kural gereği altyapıdan yetişmiş bir oyuncunun kadroda bulunması gerekiyordu ve Bakırköyspor da beni seçmişti. A takımla 3. Lig'de üç sezon iyi performans gösterdim. Trabzonspor'un dışında Galatasaray da beni istiyordu. Hatta Ali Yavaş'la da görüşmüştük. Ancak Galatasaray'ın niyeti beni PAF takımında oynatmaktı. Bense 19 yaşındaydım ve profesyonel bir ligde oynuyordum. O nedenle beni A takımı için isteyen Trabzonspor'u tercih ettim. Zaten ailem ve akrabalarım da Trabzonlu olduğum için hepimiz Trabzonspor'u çok istiyorduk.

Bir Şenol istemezse, diğer Şenol ister...

▼Trabzonspor'a katıldıktan sonra neler yaşadın peki?

▲Amcam bana "Seni Trabzonspor forması altında görmeyi çok istiyorum, bundan başka da bir şey istemiyorum" derdi. Amcamın bu isteğini yerine getirmek de beni ayrıca çok mutlu etmişti. Transfer olduğum 2005-2006 sezonunun başında hocamız Şenol Güneş'ti. Ergin Keleş ve Ufukhan Bayraktar gibi oyuncular da altyapıdan A takıma yükselmişti. Sezon başında çok iyi bir kamp dönemi geçirdiğimi söyleyebilirim. Tabii ki bocalama da yaşadım. Kısa süre önce televizyondan izlediğim Fatih ve Gökdeniz gibi oyuncularla antrenmana çıkıyordum. Ancak

Barcelona mükemmel futbol oynuyor ve bana göre bunun en büyük nedeni de Xavi ile Iniesta. Onları izlerken "Tam pas atılacak pozisyon" diyorum kendi kendime ve o anda "tak" diye atıyorlar pası. İzleye izleye ben de bir şeyler kapmaya çalışıyorum.

Bana gerçekten çok inanıyor Abdullah Hoca. Aynı zamanda da çok da kızıyor ama. Çok daha fazlasını yapabileceğimi söylüyor ve hep daha fazlasını istiyor. Çünkü bazen yapabileceğim şeyleri yapamadığımı düşünüyorum. Ben de onu kırıyorum arada, farkındayım.

sonrasında ortama alıştım ve kamp boyunca çok istekli çalıştım. Onlar da bana alıştı zamanla. Özellikle Fatih abi bana çok iyi davrandı. Fakat sonra Şenol Hoca'nın bana takımda çok şans vermeyeceğini hissettim ve "Şans bulamayacaksam başka bir takımda oynamak istiyordum" dedim. Şenol Hoca'dan onay alınca Sakaryaspor'la görüşmeye gittim. Bu arada Akçaabat Sebatspor Başkanı Şenol Bulut da sık sık arıyor ve beni takımında görmek istediğini söylüyordu. Aramızda çok iyi bir iletişim vardı. Hatta Sakaryaspor'la görüşmeye giderken

"Alicğim, elimi açtım dua ediyorum, senin için hayırlısı olsun ama inşallah bize gelirsin" diye mesaj attı cep telefonuma. Sakaryaspor'la görüşmem olumsuz geçince, A.Sebatspor'a kiralık olarak imza attım. ▼Sebatspor'da kendini göstermeyi ve daha sezon bitmeden takıma geri dönmeyi başardın. Bu geri dönüşte ne gibi olayların etkisi vardı? ▲Sebatspor'da yaşıtım olan oyuncular vardı. Bu da takımın ortama daha da güzelleştiriyordu. Aile gibiydik. Aynısını şu an İBB'de de hissettiğimi söyleyebilirim. Biz Araklılıyız. Takımda da İbrahim Şahin, Mustafa Beşir gibi kendi köylüm olan arkadaşlar vardı. Onlarla çok sıkı fıkıydık. Takımdaki arkadaşlık mükemmeldi. Antrenmanlardan sonra 10 kişilik

ekiple bir yerlere gidip yemek yer, sohbet eder ve bundan büyük keyif alırdık. Sebatspor'da da ilk yarıda 15 maçta 5 gol atmaya başardım. Bu sırada Trabzonspor'da Vahid Halilhodzic göreve gelmişti. Devre arasında takıma dönmemi istedi ve böylece tekrar bordo-mavili formaya kavuştum. ▼Şenol Hoca şans vermezken, Halilhodzic el üstünde tuttu seni yani... ▲Şenol Hoca bana çok yetenekli futbolcu olduğumu ama eksiklerim bulunduğunu, bunların da zamanla düzellecek şeyler olduğunu söylemişti. Ama ben kendisinden

Demokrasinin beşiği

Manchester United'ın Amerikalı sahipleri Glazer'ların politikalarını protesto ederek FC United of Manchester'i kuran futbolseverler, 2005'ten beri kulübü kendileri yönetiyor. Üye olmanın yıllık maliyeti bir ManU maç biletinden bile çok daha ucuz. Tüm konular doğrudan demokrasiyle karara bağlanıyor ve her üyenin bir oy hakkı var. Takımın giyeceği formadan, hangi stadyumda oynayacağına kadar her şey oylanıyor. FC United Toplum Sorumlusu Robin Pye ve FC Sports Marketing'ten Adrian Stores, bir panel için geldikleri İstanbul'da TamSaha'nın sorularını cevapladı.

Dağhan Irak

Onları pek çok futbolsever ünlü yönetmen Ken Loach'un yönettiği, efsanevi futbolcu Eric Cantona'nın oynadığı "Hayata Çalım At/Looking for Eric" filmiyle tanıdı. Filmde Eric isimli postacının hayata bağlanması için güç birliği yapan FC United taraftarları, gerçek hayatta da kulüplerini hayatta tutabilmek için benzer bir dayanışma içerisindedir. Manchester United'ın Amerikalı sahipleri Glazer'ların politikalarını protesto ederek FC United of Manchester'i kuran futbolseverler, 2005'ten beri kulübü kendileri yönetiyor. Üye olmanın yıllık maliyetinin bir Manchester United maç biletinden bile çok daha ucuz olduğu FC United'da tüm konular doğrudan demokrasiyle karara bağlanıyor, her üyenin bir oy hakkı var. Takımın giyeceği formadan, hangi stadyumda oynayacağına kadar her şey oylanıyor. İngiltere futbol sisteminin yedinci kümesi olan Kuzey Premier Ligi'nde mücadele eden FC United, maç başına üç bin taraftar ortalamasıyla oynuyor. Bir yedinci küme takımı için hem fazlasıyla popülerler hem de Manchester şehrindeki etkileri bir hayli fazla. Kulüp, şehirdeki engellilerin hayatının kolaylaştırılmasında tutun da, farklı dinlere mensup gençlerin kaynaşmasına kadar pek çok sosyal konuda projeler yürütüyor. Bu projelerin birçoğunda büyük katkısı olan FC United Toplum Sorumlusu Robin Pye ve İngiltere'de pek çok kulüpte taraftar bazlı projeler yöneten FC Sports Marketing'ten Adrian Stores geçtiğimiz ay bir panel için Kadir Has Üniversitesi'ndeydi.

Robin ve Adrian, enteresan bir şekilde yolu hem FC United'dan, hem de Türkiye'den geçmiş iki isim. Robin, iki yıl Türkiye'de yaşamış ve İstanbul'daki günlerinde en büyük zevki Gordon Milne'in çalıştırdığı Beşiktaş'ın maçlarına gitmekmiş. Zaman içerisinde İstanbul'da yaşayan pek çok Britanyalı Robin'le beraber Beşiktaş maçlarını izlemeye ve maçlarda tezahürat yapmaya başlamış. Hatta Robin'in çok küçük yaştaki oğlunun öğrendiği ilk tezahürat "En büyük Beşiktaş, başka büyük yok" olmuş. Robin, Kadir Has Üniversitesi'nde yaptığı sunumda "Beşiktaş tribünlerinde çok büyük sıcaklık vardı. Her hafta maça gidip bunun bir parçası olabiliyordum. Manchester'a döndüğümde aynı şeyi Manchester United'la yapamadığımı fark ettim, çünkü her maça gitmeye gücüm yetmiyordu. Yıllar sonra FC United'la Beşiktaş'ta yaşadıklarımı tekrar buldum" diyor.

Adrian ise bir Türkiye vatandaşıyla evli ve Kaya adında Galatasaray taraftarı bir oğlu var. Adrian, "Manchester City, Kaya'ya ilk gittiği maçta indirim yaptı, özel forma hediye etti, evine armağanlar gönderdi. Maça ilk kez gelen bir çocuğu tavlama için ne gerekiyorsa fazlasını yaptı. Ama o hâlâ Cimbom'u tutuyor" diyor. Robin ve Adrian'la TamSaha için şöyleştik.

▼Her şey nasıl başladı?
Robin: Manchester'da bir restoranda on iki arkadaş oturuyordu. Fikir ortaya çıktı. O gün, o yemeğin sonunda kulübü kurmaya karar verdiler. Stadyumda bir pankart açtılar ve büyük destek topladılar. Benim kulübe katılmam ilk lig maçından önce oldu. Bahsettiğim yemek Mayıs'taydı, ilk maç ise Ağustos'ta oynandı ve bu arada epeyce yol alınmıştı.

▼Nasıl bir duyguydu? Bir kulübü tutuyorsunuz ve kendinizi bir anda başka bir kulübün içinde buluyorsunuz. Sonuçta FC United

Robin Pye

● Takım sahaya forma reklamsız kırmızı forma, beyaz şort ve siyah çoraplarla çıktığında, bunun mümkün olabilmesi için harcanan emeği düşündüm. Boğazıma bir şey düğümlendi. Bir bebeğin doğumunu izlemek gibiydi. Pek çok insan da böyle hissetmiştir.

Adrian Stores

● Kulüple çalışmaya başlayınca "90'da 90" denen konseptle tanıştım. Yani tribündeki taraftarın yüzde 90'ının 90 dakika tezahürat yapması. Herkesin bir hayali var, ama bunu gerçekleştirmek gerçekten insanın boğazına bir şeyleri düğümlüyor.

taraftarlarının çoğu hayat boyu Manchester United'ı tuttu. Çok saygı duyulan ve sevilen bir kulüp bu. Pek çok taraftar için eşlerinden ayrılmak gibi olmadı mı?
Robin: FC United fikri zaten birlikte çalışmaya alışkın insanlarca ortaya çıkarıldı. Manchester United'ın çok güçlü bir bağımsız taraftar derneği geleneği var. İngiltere'de kurulan bağımsız taraftar derneklerinin en güçlülerinden biri Manchester'daydı ve kulübün Rupert Murdoch'a satışını engellemeyi başardılar. Kendi yayınları, fanzinleri vardı. Bağımsız taraftar fikri zaten güçlüydü ve FC United on yıllık bir mücadelenin ürünüydü. Bence ortaya çıkan ürün, herkeste farklı duygular yarattı. Ben

kendi adıma şunu söyleyebilirim. O takım sahaya forma reklamsız kırmızı forma, beyaz şort ve siyah çoraplarla çıktığında, bunun mümkün olabilmesi için harcanan emeği düşündüm. Boğazıma bir şey düğümlendi. Bir bebeğin doğumunu izlemek gibiydi. Pek çok insan da böyle hissetmiştir. Biz çok güzel bir şeyi yarattık. Ama pek çok taraftar için çok zordu aynı zamanda. Birçok insan ilk başta iki takımın da kombine biletini satın aldı ve inanılmaz sayıda futbol maçına gitmeye başladılar. Bazıları dayanamayıp "büyük United"a döndü. Ama tabii ki Manchester United'da olanlar bizi çok etkiledi. Takımın elde ettiği başarılar ya da Glazer'ların gelişi gibi olaylar bize doğrudan yansıdı. Glazer'ların yaptıkları, borçlanma sorunu gibi meseleler, bize doğru yeni bir taraftar dalgasının gelmesine yol açtı. Tuhaf bir durum. Biz bunu "iki United, tek ruh var" sloganıyla açıklıyoruz. Biz Manchester United'la aynı futbol geleneğinden geliyoruz. Karmaşık bir durum tabii. İnsanlar soruyor, "Glazer'lar giderse, Manchester United yönetimi taraftar katılımı içerecek şekilde yeniden yapılandırılırsa FC United ne olacak?" Bilmiyoruz açıkçası. Bildiğimiz bir şey var; ne olursa olsun demokratik yollardan alınacak kararlarla olacak.

Adrian: Bence olaya iki kısımdan bakmak lazım. Bir Robin'in anlattıkları, kulübün geçmişi ve kökleri var. Bir de ancak yaşayarak görebileceklerin var. Ben FC United taraftarı değildim. Ancak kulüple çalışmaya başlayınca "90'da 90" denilen konseptle tanıştım. Yani tribündeki taraftarın yüzde 90'ının 90 dakika tezahürat yapması. Herkesin bir hayali var, ama bunu gerçekleştirmek gerçekten insanın boğazına bir şeyleri düğümlüyor. Ben FC United taraftarı değilim ancak onların FA Kupası'nda neler yaptıklarını, yüz yıllık profesyonel kulüpleri eyleşlerini izledim. Bu çok duygusal bir macera ve maç atmosferi inanılmaz. Kaldı ki, maçlar dışında kulübün şehirdeki toplum için yaptıkları da var, ki bence Premier Lig kulüpleri bile bu alanda FC United'ın gerisinde. Onların daha fazla kaynağı var ama United'ın yanında bu konularda amatör kalıyorlar.

▼Aranızda hiç City taraftarı var mıydı?
Robin: Başlangıçta yoktu. Ancak az sayıda City'li zamanla maçlarımıza gelmeye başladı.

Sonuçta bu normal. Manchester gibi bir şehirde insanları maçlarınıza davet ederseniz, önünde sonunda bunların bir kısmı City taraftarı çıkacaktır.

▼İngiltere'de Türkiye'dekinin aksine taraftarlar doğup büyüdükleri yerdeki kulüpleri tutuyor. FC United'ı kurarken bu durum ne kadar işinize yaradı? Eğer durum böyle olmasaydı, sizce yine de FC United gibi bir kulübü ortaya çıkarma şansınız olur muydu?
Robin: Manchester United taraftarlarının çoğu Manchester'da yaşıyor. Şehirle kulüp arasında güçlü bir bağ var. Ayrıca Manchester'de büyüyüp başka yerde yaşayan insanlar var, bunların da çoğu Manchester United taraftarı. Kulübün ulusal ve uluslararası bağlantıları var. Ama Manchester United taraftarlarının çoğu hâlâ şehirde yaşıyor. Durum böyle olmasaydı FC United'ı kuramazdık. Böyle bir oluşum için bir arada olmanız lâzım, internet üzerinden böyle bir kulübü kuramazsınız. Taraftarların sahada olmasına ihtiyacımız vardı.

▼Artık yurtdışında bile tanınan bir kulüpsünüz. Sizin hakkınızda çekilmiş ve dünya çapında gösterime girmiş bir film bile var. FC United bir alt lig kulübünden çok fazlası. Bu sizi ürkütüyor mu?
Robin: Hayır ürkütüyor. Başlangıçta biz taraftarların bir kulübü en az diğer kulüpler kadar iyi yönetebileceği fikriyle ortaya çıkmıştık. Şimdi 6 yıl geride kaldı ve harika bir deneyim var elimizde. Taraftar sahipliğinin bir kulübe neler getirebildiğini gördük; harika bir enerji ve harika fikirler. Mesela her maçtan önce bir komedi ve rock günü düzenleniyor ve kulübe maddi gelir geliyor. Bu organizasyonların hepsine katılmasam bile onların var olduğunu bilmek beni rahatlatıyor. Özellikle Alman kulüplerini. Onların futbol endüstrisi içinde nasıl ayakta kaldıklarını inceliyoruz. Başka kulüp taraftarları bize gelip fikir aldıklarında tabii ki gurur duyuyoruz. Biz de İngiltere içinde ve dışında başka taraftarlarla işbirliği yolları arıyoruz, bu tarz işbirlikleri bizi heyecanlandırıyor. Belçika ve Yunanistan'dan gruplar bizi yakın zamanda ziyaret ettiler

için 8, çocuk bileti için 2 pound alıyoruz. Üç kademe daha yükseldiğimizde bir bileti 20 pounda satan takımlarla oynamaya başlayacağız. Onlarla nasıl rekabet edeceğiz? Bilet fiyatları aynı mı olacak, yükseltmek mi gerekecek? Yükseltsek bizi biz yapan formüle zarar gelecek mi? Böyle sorular olacak ve şu an cevapları bilmiyoruz. Ama şunu biliyoruz ki, bu cevap demokratik yöntemle bulunacak.

▼Bağımsız taraftar derneklerinin önemine dikkat çektiniz. FC United'ın mirası buradan mı geliyor? Başka neler bu kulübün yapısında rol oynadı?
Robin: FC United'ın arkasında tabii bağımsız taraftar kültürü ve bunun güçlü Manchester ayağı var. Bu bize kalan miras. Ve tabii ki Manchester'deki işçi örgütlemelerinin, sendikaların mirasını taşıyoruz. Yalnızca bu da değil, inanç gruplarının bile üzerimizde etkisi var. Şehirde toplum örgütlülüğünden kaynaklı bir özgüven var, insanlar birlikte bir şeyler yapmaya inanıyor. Bunların olmadığı bir yerde

FC United gibi bir şey ortaya çıkar mıydı, belki çıkmazdı. Ama insanların bir şey istediğinde yapabileme gücünü çok da küçümsememek gerekiyor.

▼Kendinizi "punk futbol kulübü" olarak tanımlıyorsunuz. Punk ikonu Johnny Rotten, "Beni dinliyorsanız, sokağa çıkın ve bir şeyler yapın, yoksa vaktimi boşa harcıyorum demektir" demişti. Siz de bir örnek oluşturmaya mı çalışıyorsunuz?
Robin: Tam olarak değil, çünkü biz de başkalarını örnek alıyoruz. Özellikle Alman kulüplerini. Onların futbol endüstrisi içinde nasıl ayakta kaldıklarını inceliyoruz. Başka kulüp taraftarları bize gelip fikir aldıklarında tabii ki gurur duyuyoruz. Biz de İngiltere içinde ve dışında başka taraftarlarla işbirliği yolları arıyoruz, bu tarz işbirlikleri bizi heyecanlandırıyor. Belçika ve Yunanistan'dan gruplar bizi yakın zamanda ziyaret ettiler

Robin Pye

● Taraftar sahipliğinin bir kulübe neler getirebildiğini gördük; harika bir enerji ve harika fikirler. Mesela her maçtan önce bir komedi ve rock günü düzenleniyor ve kulübe maddi gelir geliyor. Hepsine katılmasam bile onların var olduğunu bilmek beni rahatlatıyor.

Adrian Stores

● Maçlar dışında kulübün şehirdeki toplum için yaptıkları da var, ki bence Premier Lig kulüpleri bile bu alanda FC United'ın gerisinde. Onların daha fazla kaynağı var ama United'ın yanında bu konularda amatör kalıyorlar.

Hayallerin peşinde!

14. kez düzenlenen U17 Güney Amerika Futbol Şampiyonası'nda sürpriz çıkmadı ve son üç turnuvanın şampiyonu Brezilya, bir kez daha mutlu sona ulaştı. İlerleyen yıllarda yeşil sahalarda hangi yıldızları izleyeceğimize dair ipuçları sunan ve bir ay süren turnuvaya yetenek avcılarının ilgisi büyüktü.

Erman Yaşar

“Futbol bir din mi, bir afyon mu, bir alışkanlık mı, yoksa bir tutku mu?” meselesi üzerinde sayısız tartışma dönmeye devam ededursun, bu güzel oyun büyük sahnesine her yıl yeni yıldızlar, yeni aktörler sunmaya devam ediyor. Bazıları yıllar içerisinde büyüdükçe büyür, bazıları geriye gider; bazıları şanslı ve başarılı bir kariyer geçirir, bazıları beklentilerin hep uzağında kalır ve sadece çok az bir kısmı oynadığı döneme damga vurup efsane olur.

Bugün futbol denince aklımıza düşen ilk isimlerden olan Lionel Messi, Cristiano Ronaldo, Cesc Fabregas, Ronaldinho ve Fernando Torres gibi oyuncular da bir zamanlar buldukları bu noktadan çok daha uzakta, yolun henüz başında birer çaylaştı. Daha az insan tarafından tanınıyorlardı ve kariyerlerinin şu anda geldiği noktanın çok uzağında, genç birer potansiyel olarak görülmekteydiler. İşte o dönemlerde doğru zamanda, doğru yerde olmanın ve doğru adımları doğru insanlarla atmanın ödülünü şu anda almakta olan, herkesin yakından tanıdığı bu yıldızlar ilk nerede parlar, ilk kimin kiskacına girer, nasıl keşfedilir, nasıl takibe alınıp, gelişim süreçleri ne şekilde belirlenir ve nasıl yönetilir ne kadar biliyoruz? Bu yazı, geçtiğimiz ay Ekvador'da düzenlenen U17 Güney Amerika Futbol Şampiyonası'nın ışığında bu konular üzerine kafa yormak amaçlı yazıldı. Dünya futbolu bu kadar endüstriyelleşmişken ve oyunun içinde dönen paranın miktarı uçuk rakamlara ulaşmışken, takımların transfere ayırdıkları paranın eski düzeylerde kalması da beklenemezdi. Artık günümüzde yıldız futbolcular için ödenen bonservis bedelleriyle,

örneğin hemen akla gelen ilk isim olan dünyanın en pahalısı Ronaldo'nun bonservisiyle, neredeyse küçük bir Afrika ülkesinin bir yıllık gıda ihtiyacını karşılayabilirsiniz. İyi oyuncuların bu kadar büyük yatırımlara dönüştüğü ve ağır maliyetler anlamına geldiği bu dönemde, önemli çıkış kapılarından belki de en akılcısı altyapı ve genç yeteneklerin taranması, keşfedilmesi ve işlenmesi haline geldi. Elbette bu oyuncuların keşfi ve takibi için önemli sahnelerden biri de A takım seviyesinden önce alt yaş gruplarında oynadıkları millî takım mücadeleleri. Geçtiğimiz ay boyunca da birçok kalburüstü kulübün, yöneticinin, oyuncu avcısının ve futbol adamının gözü Ekvador'da düzenlenen U17 Güney Amerika Futbol Şampiyonası'ndaydı. Bu organizasyondaki 10 ülkenin temel hedefi, önümüzdeki ay Meksika'da 14.'sü düzenlenecek olan FIFA U17 Dünya Kupası için Güney Amerika Konfederasyonu'nun (CONMEBOL) sahip olduğu dört ülkelik kontenjana dâhil olabilmektir. Bu şampiyona aynı zamanda, ileriki yıllarda dünya futboluna yön vermesi muhtemel birçok genç yıldız adayının da ilk kez sahne aldığı bir tanıtım filmiydi sanki. Ve her filmde olduğu gibi burada da devleşen performanslar, öne çıkan isimler ve hayal kırıklıkları perdeye yansıdı.

Adres Ekvador

Bu seneki turnuvanın organizasyonunu üstlenen Ekvador, Güney Amerika'nın kendine has ülkelerinden biri. İspanya'ya karşı özgürlüğünü kazanan ilk ülke olan Ekvador, 24 Mayıs 1822 tarihinde bağımsızlığını elde ettikten sonra kıtanın ilginç renklerinden biri olmayı başarmış bir ülke. Petrole fazlası ile bağımlı olan bu eğlenceli ve sıcak insanların ülkesinde futbol bambaşka bir

Manchester United'lı Anderson ve Fabio ile Real Madrid'li De Maria, geçmiş Güney Amerika U17 Şampiyonalarında yıldızı parlayan oyuncular.

tutku... Başkent Quito başta olmak üzere birçok şehirde futbol fazlası ile ön planda ve aynı zamanda gencecik çocukların kendilerini bambaşka hayatlara ve dünyalara ulaştırabilmesi için en kısa yol, en mutlu ve en keyifli rüya. İşte başkent Quito başta olmak üzere toplam beş şehirde 12 Mart-9 Nisan arasında düzenlenen gençler şampiyonası bu anlamda da önemliydi ev sahibi ülke ve onun genç oyuncularını... Çünkü Brezilya, Arjantin veya Uruguay'da oynayan genç bir futbolcuysanız, hayat, diğer Güney Amerika ülkelerindeki genç adaylara oranla sizin için daha çok fırsatı önünüze koyar. Diğerleri ise biraz daha debelenip “Biz de buradayız” demek durumundadır. İşte o Brezilya, Arjantin ve Uruguay, yanlarına Kolombiya, Paraguay, Şili, Venezuela, Bolivya, Peru ve ev sahibi Ekvador'u da alıp yaklaşık bir aylık bir mücadelenin içine girdi. Geride kalan 13 turnuvanın 9'unu kazanan Brezilya, bu şampiyonanın da en büyük favorisiydi. Her ne kadar teknik direktör

Emerson Avila, “Biz 20 yaş altı takımımızın sahip olduğu Neymar, Lucas gibi büyük yıldızlara sahip değiliz” dese de turnuva boyunca Brezilya takımı yine birçok oyuncusunu parlatmayı başardı. İlk aşamada beşerli iki gruba dağılıp lig usulü karşı karşıya gelen ekiplerden, gruplarında ilk üç sırayı alan Brezilya, Paraguay, Kolombiya, Arjantin, Uruguay ve Ekvador altılı final grubunda mücadele etmeye hak kazandı. Yine lig usulü ve puan sistemi ile oynanan final grubunda ise son ana kadar heyecan üç önemli ülke Brezilya, Arjantin ve Uruguay arasında geçti. Olağan şampiyon Brezilya yine mutlu sona ulaşmayı başardı. Sambacılar, 14. organizasyonda 10. şampiyonluğuna ulaştı ve U17 Dünya Kupası'na hazır olduğunu da gösterdi.

Üç yaş ama büyük fark

U17 turnuvaları, yaş grupları açısından oldukça kritik ve hassas bir konumda. Bunun nedeni ise oyuncuların, gerek fiziksel, gerek mental anlamda gelişimlerinin derece değişken bir noktada olması. Tabii mental anlamda olgunlaşma bu yaş grubunun çok üzerinde de devam ediyor, ama ilk tohumlarının burada atılması fazlasıyla mühim. Şöyle örneklersek, tablo daha da netleşecektir; U20 turnuvalarında oynamakta olan oyuncular zaten artık rüşünü ispat etmiş, çoğu dünyanın bir çok yerinde adını duyurmayı başarmış ve yıldızlaşması ya da yıldızlaşmasa bile gelebileceği nokta üç ayağı beş yukarı kestirilebilen oyuncular. Elbette beklenenin altında kalan ya da beklentileri çok aşırı önemli oyuncular haline gelen bir grup da var olur. Ancak kariyer gidişatı ve hangi noktaya nereden ulaşabileceği öngörülen oyuncular bu gruptakiler. Ayrıca U20 turnuvaları oyuncu seçebilmek, oyuncu keşfedebilmek için trenin çoktan kaçtığı turnuvalardır; çünkü hele hele günümüzde teknoloji ve küreselleşme ile dünya bu kadar küçülmüşken Brezilyalı ya da Kolombiyalı 20 yaşındaki yıldız adayı bir futbolcunun gözlerden uzak kalması mümkün olmamaktadır.

Ancak U17 turnuvaları daha kariyerinin çok başında olan ve genel anlamda fazlası ile tanınmamış oyuncuların içerdiği için oyuncu arayan kulüpler ve futbol adamları için daha büyük bir pazar ve daha önemli bir potansiyel havuzdur. Yine tamamen aynı sebeplerden dolayı bu yaş grubundaki oyuncuların büyük riskler içerdiğini de rahatlıkla söylemek mümkün. Çünkü, 20 yaşındaki bir oyuncunun kariyerinin seyri ve gelişiminin netliği belirginken, 17 yaş tam bir geçiş yaşı ve son derece değişken bir dönem özelliği taşır. İşte bu yüzden U17 turnuvalarında 2000'li yılların başından beri yıldızlaşan oyunculara bakarsanız, birçok ismin şu anda hiç kimse tarafından tanınmadığını ya da en azından son derece sıradan bir kariyere sahip olduklarını görmek mümkün. Manchester United'lı Anderson ve Fabio, Real Madrid'li Angel Di Maria ve mili oyuncumuz Nuri Şahin gibi ilk kez bu organizasyona parlayıp, sonra hızla yükselen oyuncular olsa da, U20 organizasyonlarından Lionel Messi, Kun Agüero, Cristiano Ronaldo, Cesc Fabregas, Juan Roman Riquelme gibi isimlerin ortaya çıktığını belirtmek aradaki farkı anlatmak için yeterli olacaktır.

Farklı bir Brezilya ve Piazon

Şampiyonluk kupasını kaldıran Sambacılar, alışılmış Brezilya takımlarının dışında, taktik disiplinle oynayan ve göze hoş gelen bireysel yeteneklerden ziyade takım oyununu oynamaya çalışan sistem ağırlıklı bir Brezilya'ydı. Sonuçta istediklerini alıp zafere ulaşmayı başardıkları için çok da eleştirilmediler. Turnuva öncesi çok fazla konuşulan, bahsedilen ya da oynayacağı oyun büyük heyecanla beklenen çok sayıda oyuncu yoktu. Fakat yine de Brezilyalı Lucas Piazon'a ayrı bir paragraf açmak lâzım. 1994 doğumlu Sao Paulo'lu oyuncu gerçekten özel bir yetenek ve yıllardır gelişimi merakla beklenen bir futbolcu. “Yeni Kaka” lakaplı hücum

oyuncusu, turnuva başladıktan birkaç gün sonra Chelsea ile 7 milyon sterlin karşılığında anlaşarak, ne kadar değerli bir oyuncu olarak görüldüğünü bir kez daha kanıtladı. Piazon hem kanatlardan hücumca destek verebilen, hem forvetin arkasında görev yapabilen çok etkili bir oyuncu. Hem seri hem oyun zekâsı yüksek hem de muazzam bir tekniğe sahip... Yaşı henüz 18'i bulmadığı için bu sezonu da Brezilya'da geçirdikten sonra 20 Ocak 2012 tarihinden itibaren Ada'da forma giyebilecektir.

Gol kralı Mascia

Bu turnuva öncesi fazlasıyla ön planda tutulan ve merak edilen oyunculardan bir tanesi de Uruguay takımının forvet oyuncusu Juan Cruz Mascia idi ve genç golcü de attığı altı golle turnuvanın gol kralı olarak beklentileri fazlasıyla karşıladı. 1.87'lik boyu ve güçlü fiziği ile yaş grubu içerisinde hayli avantajlı olan Mascia, gol sezgisinin yüksekliği, uzun boyu ve son vuruş kalitesiyle belki de turnuvanın en çok parlayan ve en akılda kalan ismi oldu. Genç futbolcu şimdiden başta İtalyan kulüpleri olmak üzere onlarca kulübü peşine taktı. Uruguay da turnuvada takım olarak şampiyonluğu kovaladı. Ama sonunda ikincilikle yetindiler. Yine de Uruguay hem yetenekli oyuncularını hem de potansiyeli ile ilerde harika bir nesil yakalayabilir.

River Plate'liler gözde

Her zaman bu tarz turnuvalarda ortaya çıkardığı oyuncularla dikkat çeken Arjantin için, “Bu turnuvada çok fazla parlayan oyuncular vardı” demek zor olsa bile, River Plate'in iki genç forveti Federico Andrada ve Lucas Ariel Ocampos turnuva boyunca etkili oyunlarıyla dikkat çekti. Özellikle Federico Andrada ceza sahası içindeki sakinliği ve gol yollarındaki zekâsı ile sıvırmeyi başardı. Arjantin U17 Millî Takımı'nın bir diğer etkili oyuncusu da hem sol bek hem de stoper olarak oynayabilen Alexis

Zarete'ydi. Hem güçlü fiziği hem de sezgilerinin kuvvetliliği ile turnavadaki diğer savunma oyuncularına göre iki adım ön plana çıkan genç savunmacı, 16 yaşını yeni bitiren bir oyuncu için fazlasıyla güçlü ve olgun. Yani Zarete, takip etmek için adını kenara yazdığımız isimlerden.

Ekvadorlu Drogba; Batioja

Turnuvanın ev sahibi Ekvador ise kendi ülkesindeki bu turnuvaya iki sene önce 15 yaş altı turnuvasında şampiyonluk yaşayarak kadrosuyla katıldı. Teknik direktör Javier Rodrigez'in turnuva öncesinde de belirttiği gibi, oldukça yetenekli oyuncular grubundan oluşan Ekvador takımı, turnuva boyunca özellikle ilk grupta çok etkili bir futbol ortaya koyarak futbolseverlerin beğenisini kazandı, aynı zamanda turnuvayı takip edenlerin de dikkatini çekti. Turnuvayı dördüncü sırada bitirerek, Brezilya, Uruguay ve Arjantin'in ardından iki ay sonraki U17 Dünya Kupası'na katılım hakkı kazanan son takım oldu. Didier Drogba'yı andıran genç forvetleri Luis Hernan Batioja da turnuvanın en çok konuşulan oyuncularından birisiydi. Organizasyonu beş golle kapatan genç golcü, güçlü fiziği ve muthiş süratıyla izleyenleri kendine hayran bıraktı. Takımın bir diğer önemli oyuncusu Javier Sornoza da liderlik vasıfları ve oyun zekâsıyla dikkat çeken bir başka isim oldu.

Ve diğerleri

İlk dört sırayı alan bu takımların dışında, zaman zaman oynadığı iyi futbolle Paraguay takımı da izleyenlere keyif verdi. Özellikle hücum oyuncularları Derlis Gonzalez ve Carlos Florincianes ortaya koydukları performansla birçok büyük kulübün dikkatini çekmeyi başardı. Turnuvaya genel anlamda bakacak olursak, iki ay önce Peru'da düzenlenen U20 Güney Amerika Şampiyonası'nın temposu ve kalitesinin altında kaldığı söyleyebiliriz. Ancak grubunun başında da ifade edildiği gibi, iki yaş grubu arasındaki oyuncu profili ve gelişim farklılıkları nedeniyle, bu çok da yadırganacak bir durum değil. Bu oyuncular için en önemli süreç ise asıl şimdi başlamakta. U20 millî takımında boy gösterecekleri bu bir-iki senelik süreçte kazanacakları veya kazanamayacakları edinimler ve mental gelişim, onların ilerleyen yıllarda futbol düzeylerinin nereye gideceğinin bir temelini oluşturacak. Sonuç olarak bir ay boyunca dünya genelinde birçok kulübün ilgiyle takip ettiği bu turnuvanın sonuna gelindi ve gözler iki ay sonra Meksika'da 24 millî takımın katılımı ile gerçekleşecek olan FIFA U17 Dünya Kupası'na çevrildi. Umuyoruz ki geçmiş yıllara oranla çok daha büyük gelirlerle sahip olan ülkemiz kulüpleri de bu gelirlerinin bir kısmını bu genç oyuncuların takibi ve transferleri için, kısacası yeni bir anlayış ve vizyonu yaratılabilmek için kullanır. Yine diliyoruz ki, yıllardır değerinden fazla eden oyunculara akıtılan paralar biraz da ilerleyen yıllarda dünya futbol sahnesinin büyük aktörleri haline gelecek bu çocukların keşfi, transferi ve sonrasında gelişimi için harcanır.

Değeri geç anlaşıldı

Korcan Çelikay

Yıllarca Beşiktaş'ta üçüncü kaleci olarak kenarda bekledi. Kendisine kulüp aradığında bırakın Bank Asya 1. Lig'i, denendiği 2. Lig takımından bile yetersiz bulunup gönderildi. Bu sezonun ikinci yarısında transfer olduğu Sivasspor'da bulunduğu şansı çok iyi değerlendirdi ve takımın üst üste kazandığı maçlarla küme düşme hattından sıyrılışına büyük katkı yaparak A2 Milli Takımı'nda ay-yıldızlı formayı giydi. Onun hikâyesi, genç ve yetenekli bir kalecinin fırsat verildiğinde neler yapabileceğinin kanıtı gibi.

12-13 yaşlarında abimin hocası Mehmet Kaya'nın uzun boyuma bakıp, "Gel seni kaleci yapalım" demesiyle başladı her şey. O ana kadar aklımda, hayatımda futbol hiç yoktu. Bu çağrı üzerine GÜNGÖRENSPOR'da kalecilğe başladım.

Güngörenspor'da genç takımla şampiyonluk yaşadığımız sezon beni takip eden Ufuk İskender, İstanbulspor'a transferimi gerçekleştirdi. Oğlu İstanbulspor'un yedek kalecilerinden olan Adem İbrahimioğlu da beni orada izleyip Beşiktaş'a transferimi sağladı.

Runje'nin cezalı, Murat abinin sakat olduğu dönemde Antalyaspor maçına çıkacaktım. Bu ilk Süper Lig tecrübem olacaktı. Ama antrenmanda sağ diz çapraz bağlarım koptu ve bu fırsatı çok şansız bir şekilde kaçırdım.

Beşiktaş'ta ilk onbirde çıktığım ilk maç kupadaki Manisaspor karşılaşmasıydı. O maçta büyük bir hata yaptım. Vurduğum top Sivok'a çarptı ve Manisasporluların önünde kaldı. O golle de maçı 2-1 kaybettik. Ancak kader deyip, dersimi de alarak bu konuyu orada kapattım.

Sözleşmem bittiğinde, Beşiktaş benimle ilgilenmedi. Açıkta kalmıştım yani. Kendime Bank Asya'da kulüp aradım ama beni isteyen bir takım bile çıkmadı. Eyüpspor'un kampına katıldım, 10 gün sonra hazır ve yeterli olmadığımı söyleyip benimle yollarını ayırdılar.

Transferin bitmesine 2 hafta kala Diyarbakırspor beni istedi. Üçüncü maçta kaleyi devraldım. 12-13 maç düzenli olarak oynadım. Oynadıkça geliştim, iyi bir performans koydum ortaya. Devre arasında beni isteyen bir çok kulübün arasından Sivasspor'u seçtim.

Aydın Güvenir

▼Korcan Çelikay kimdir ve futbola nasıl başlamıştır?

▲31 Aralık 1987 Safranbolu doğumluyum. Yaklaşık 13 sene önce yani ben 11 yaşındayken babamın işleri nedeniyle İstanbul'a geldik. Küçükken aklımda futbol oynamak gibi bir düşünce yoktu hiç. O dönemler Karabükspor altyapısında futbol kariyerine başlayan abim futbolu çok seviyor ve oynuyordu. İstanbul'a gelince Galatasaray'ın seçmelerine katıldı ve kazandı. Orada 2 sene oynadıktan sonra ayrıldı. Bu arada Galatasaray'dayken abimi izleyen Güngörenspor'un amatör takımı hocası Mehmet Kaya onu çok beğenmiş ve "Seni yetiştirip 2 sene sonra Galatasaray'a para karşılığında geri vereyim" demiş. Abim Güngörenspor'un altyapısında oynamaya başladı ve bu arada iki aile arasında bir dostluk oluştu. Ben de bu dönemde antrenmanlara abimi izlemeye gidiyordum. Ailecek uzun boylu olduğumuzdan ben de yaşlılarımdan uzundum. Mehmet Hoca bir gün, "Gel seni de kaleci yapalım" dedi. O ana kadar aklımda, hayatımda futbol hiç yoktu, olmamıştı. Bunun üzerine 12-13

yaşlarındayken antrenmanlara çıkmaya başladım. İlk gün antrenmana üzerimde t-shirt, altımda şortla gitmişim. O zaman tabii kalecilik de aklımda hiç yoktu. Kıyafetlerimi görünce Mehmet Hoca, "Bu ne hal, yarın kaleci eşofmanı ve eldiveni giy, öyle gel" dedi. O gün bugündür kalecilğe başladım. Mehmet Hoca'nın da sağ olsun bu dönemde üzerimde emeği çoktu.

▼Hiç beklemediğin bir anda kendini üç direk arasında bulduğunu söyledin. Peki, Beşiktaş'a transferine kadar olan süreci de bizimle paylaşır mısın?

▲5 sene boyunca Güngörenspor'un minik takımından A takımına kadar bütün yaş gruplarında oynadım. Benim oynadığım dönemde hemen her sene Türkiye genelinde şampiyonluğumuz vardı. Bu sezonların birinde genç takımla şampiyonluk yaşarken beni takip eden İstanbulspor'un o dönemki altyapı antrenörü Ufuk İskender "Bize gel" dedi. Böylece 2004-2005 sezonunun başında İstanbulspor'a transferim gerçekleşti.

İstanbulspor'da PAF takımda antrenmanlara başladım. 1987 doğumluydum ama hocalarım bana 84-85'lilerin oynadığı PAF takımda şans veriyordu. Sezonun büyük bölümünde ilk on birde forma giydim. Ligin ikinci yarısında da A takımla antrenmanlara çıkmaya başladım. O sezon Beşiktaşlı eski kaleci Adem İbrahimioğlu'nun oğlu Görkem abi de takımın yedek kalecilerinden biriydi. Adem İbrahimioğlu hem oğlunu hem de bizi izlemek için İstanbulspor'un A ve PAF takım maçlarına

geliyordu. Beni de takip etme şansı buluyordu doğal olarak. Adem Hoca o dönem Beşiktaş'ın başında bulunan Rıza Çalimbay'ın ekibindeydi. Sezon sonuna doğru bana gelip, "Seni Beşiktaş'ta görmek istiyoruz" dedi. 2005'in yazında Beşiktaş'a transferim gerçekleşti. Adem Hoca'nın da Mehmet Hoca gibi üzerimde çok emeği vardır.

Şanssızlığın böylesi

▼Beşiktaş'taki ilk yılların nasıl geçti?

▲Beşiktaş'a ilk geldiğim sene PAF takımında dönem dönem forma şansı buldum.

2005-2006 sezonun sonlarına doğru Tiganada döneminde A takıma yükselmeyi başardım. Ertesi sezon da Cordoba'nın yerine gelen Runje ve Murat Şahin'den sonra takımın üçüncü kalecisi oldum. Bu dönemde PAF takımda maçlara çıkmaya devam ediyordum tabii. Sezon sonuna doğru bir antrenmanda Murat abinin çapraz bağları koptu. Bunun üzerine 28. haftadaki Sakaryaspor maçına Runje'nin yedeği olarak çıktım. Bu benim profesyonel futbolculuk kariyerimde kadroya girdiğim ilk maçı. Bu maçın sonunda tatsız olaylar yaşanmıştı ve Runje ceza almıştı. Dolayısıyla bir hafta sonraki Antalyaspor maçında oynayamayacaktı. Murat abi de sakattı ve takım o sezon şampiyonluğa oynuyordu. Antalyaspor gibi kritik bir virajda hayatımda ilk kez A takım kalesini koruyacaktım. Tayfur Hoca da maça iyi hazırlanmam konusunda beni uyardı. Bu konuşmadan 20 dakika sonra çift kale maç başladı. Delgado öne çıktığımı görüp kaleye vurdu, ben

de kontrpiyede kaldım ve durdum. O anda "Çat" diye bir ses duydum, yere düştüm ve kaldım. Sağ diz çapraz bağlarım kopmuş. Böylelikle bu fırsatı çok şansız bir şekilde kaçırmış oldum. Sonrasında ameliyat, tedavi süreci derken 5 ay geçti tabii.

▼Bahsettiğin maç 2006-2007 sezonunda Murat Şahin'in sakat çıkarak harika kurtarışlar yaptığı Antalyaspor maçıydı değil mi?

▲Evet. Murat abi bandajlar, sarğılarla çıkmıştı maça. 1-0 kazanmıştık ve önde olduğumuz sıralarda, çapraz bağları kopuk olmasına rağmen mükemmel kurtarışlar yaparak 3 puanı alıp şampiyonluk yarışına devam etmemizi sağladı Murat abi. Bu arada sakatlığım süresince her anımın benimle aynı sakatlığı yaşayan Murat abiyi geçtiğini söyleyebilirim. Tüm tedavi sürecini beraber yaşadık. O sırada da kendisiyle abi-kardeş gibiydik.

▼Sakatlıktan sonra istediğin geri dönüşü yapabildin mi?

▲2007-2008 sezonunun başında teknik direktörlüğe Ertuğrul Sağlam gelmişti. Ben de hemen hemen sakatlıktan kurtulmuşum. Bu arada

tedavi süresince bana çok yardımcı olan doktorlarımız ve fizyoterapistlerimiz Cem, Murat ve Türker hocalara da çok teşekkür etmek isterim. Yeni sezonda takıma yeni kaleciler alınmıştı. Rüştü abi, Hakan Arıkan ve şu anda Buca’da oynayan Atilla kiralık olarak takıma dâhil olmuştu. Murat abi ve benimle beraber takımda 5 kaleci vardı. Bu nedenle Tepecik Belediyespor’a Bu nedenle Tepecik Belediyespor’a kiralık verildim. 12-13 maçta kaleyi koruyarak tecrübe kazandım. 2008-2009 sezonunun başında Beşiktaş’a döndüm. Murat abi Gaziantepspor’a, Atilla da Bucaspor’a gitmişti ve yeniden üçüncü kaleci olmuşum. Ertuğrul Hoca sezon içinde takımdan ayrıldıktan sonra Mustafa Denizli başımıza geçti ve ertesi sezonun bitimine kadar takımı çalıştırdı. Bu 2 senelik periyotta maç eksliğim çok fazlaydı. Ne PAF takıma inip kaleyi koruyabiliyor, ne de A takımda oynayabiliyordum. Zaten Mustafa Hoca döneminde şampiyonluğa oynadığımız için de bana böyle bir şans verilmesini beklemiyordum. O yüzden başka bir takıma gitmek istiyordum. Ancak Mustafa Hoca kalmam gerektiğini, sezon içinde bana ihtiyacı olabileceğini söyledi.

İlk on birde ilk büyük hata!

▼**Beşiktaş formasıyla sahaya çıktığın ilk maçlardan bahseder misin?**

▲Bir Bursaspor maçında yedektim. Devre arasına yakın Rüştü abi sakatlandı ve oyuna girdim. 3-2 yenilmemize rağmen o maç benim açımdan iyi geçmişti diyebilirim. Rüştü ve Hakan ağabeylerin sakatlıkları devam edince bir sonraki Manisaspor kupa mücadelesinde de ben görev aldım. İlk kez Beşiktaş’ın kalesinde ilk 11’de sahaya çıkıyordum. Tabii ki büyük heyecan vardı o yüzden. O maçta büyük bir hata yaptım. Bana gelen topa vurduğum, top Sivok’a çarptı ve Manisasporluların önünde kaldı. O golle de maçı 2-1 kaybettik. Belki de hiçbir kalecinin ilk maçında böyle bir şanssızlık yaşadığı görülmemiştir. Ancak kader deyip dersimi de alarak bu konuyu orada kapattım.

▼**Türkiye’de kaleciler ilk maçlarında hatalı gol yedikleri zaman yerden yere vuruluyor. Benzer bir örnek de 2009’da vefat eden Robert Enke’nin başına Fenerbahçe’de gelmişti. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsun, hatalı yediğin gol sonrası eleştiriler seni nasıl etkilemişti?**

▲Bu durumdan etkilenmek ya da etkilenmemek kişiye bağlı. Çok etkilenir, kendinizi içten içe parçalar ve çok üzersiniz bunun kimseye bir faydası olmaz. Zararı size olur

sadece. Ama bu olayı sindirip, bir ders çıkarıp, oldu ve bitti gözüyle bakarsanız çok şey kazanırsınız. Ben de özellikle Manisaspor maçından sonra böyle yapmaya çalıştım. Ama maç sonunda takım arkadaşlarım, Zafer ve Tayfur Hocalar beni teselli ettiler. Onların da desteği, böyle davranmam konusunda çok etkiliydi. Diğer sorunuza gelince, Türkiye’de krediniz varsa hata yapabilme lüksünüz vardır bana göre. Mesela Bursaspor’da oynayan Ivankov. Uzun süredir Türkiye’de oynuyor. Dolayısıyla da belirli bir krediyeye sahip. Onun ciddi bir hatası çok da konuşulmaz. “Bu hafta formsuzdu” denir, kapatılır konu. Ancak genç bir kaleciyseniz ve ilk kez çıktığınız maçta benim gibi ciddi bir hata yaparsanız, hemen “Bu da kaleci mi?”, “Kim koydu bu adamı kaleye?” gibi bir sürü ağır lâfa maruz kalırsınız. Ama bilmezler ki, ben ya da başka bir kaleci oraya kadar neler yaşamış, ne gibi zorluklar çekmiş! Dediğim gibi, kredi meselesi bu durum. Bol bol maça çıktıkça ve taraftar sizi tanıdıkcça, “Bu hafta hata yaptı, olabilir” diyor. Örneğin Rüştü abi de zaman zaman hata yapmıştır. Ama o Rüştü Reçber’dir. Buralara da kolay gelmemiştir. Bana göre de Türkiye’nin hâlâ en iyi kalecisi ve şu anki tüm kalecilerin hocasıdır. O yüzden kredi konusunda bir problemi yoktur.

▼**Beşiktaş’ta Cordoba, Rüştü gibi iki usta ama farklı tarzda kaleciyle tanıştın. İkisinin de tarzları çok ayrı aslında. İki farklı tarzda kaleciyle çalışmak sana ne kattı?**

Türkiye’de yerli kalecilere değer verilmemesi altyapıdan başlıyor. Çünkü kalecileri eğitecek hoca sayısı çok az. Genelde eskiden kalecilik yapmış bir hoca, kendi zamanındaki bilgi ve deneyimlerini aktarmaya çalışıyor. Ama artık oynanan futbol eskisinden çok farklı.

Bana göre Rüştü abiyi izlemek bir derstir. Bana “Örnek aldığın bir kaleci var mı?” diye sorarlar. Cordoba’nın tekniği ön plandadır, Rüştü abinin de çabukluğu ve takım arkadaşlarına sevgisi. Siz de onların bu ön planda olan yönlerini örnek alırsınız.

gitti. O ise her vuruşunda gol yaptı. “Sol köşeye atacağım” diyordu, sol üstten ağlarla buluşuyordu top. “Sağdan yukarı” diyordu, sağ üstten kaleye giriyordu top. Gerçekten inanılmazdı. Rüştü abiyi ise antrenmanda izleseniz bile yeter. Ama tabii asıl önemli olan sadece izlemek değil, izlerken ders çıkarmak. Bu da size bağlı ancak. İnsanlar birçok şeyi size anlatsa bile yaşadığınız kadarını uygulayabilirsiniz. Bu yüzden bana göre Rüştü abiyi izlemek bir derstir. Bana hep sorarlar, “Örnek aldığın bir kaleci var mı?” diye. Bana göre

insan sadece bir kişiyi örnek alamaz. Mesela Cordoba’nın tekniği ön plandadır, Rüştü abinin de çabukluğu ve takım arkadaşlarına sevgisi. Siz de onların bu ön planda olan yönlerini örnek alırsınız.

Bank Asya’da bile beni isteyen çıkmadı

▼**İlk kez bu sezon Diyarbakırspor’da düzenli olarak forma şansı buldun. Bu nasıl oldu ve neleri değiştirdi sende eskiye göre?**

▲Geçtiğimiz sezon sonunda Beşiktaş’la sözleşmem bitmişti.

Kulübün gündeminde başka transferler olduğu için benimle çok ilgileri olmamıştı. Açıkta kalmıştım yani. Bunun üzerine “Yetiştirme bedeli konusunda yardımcı olun, ben de başka bir ekip bulayım” dedim kulübe. Bu teklifim kabul edildi ve takım aramaya başladım. Bank Asya 1. Lig’in bana uygun olduğunu, burada oynayarak maç tecrübesi kazanabileceğimi düşündüm. Ama bu ligden beni isteyen bir takım bile çıkmadı o zaman. Çünkü hiç forma şansı bulamamış, oynadığım tek maçta da çok hatalı bir gol yemişim. Niye istesinler ki? Bank Asya takımlarından ses çıkmayınca Eyüpspor’la görüştüm ve prensipte anlaştım. Sadece oynamak ve kendimi göstermek istiyordum. Eyüpspor beni Beşiktaş’tan istedi. Ancak bu noktada Beşiktaş kulübü bana yeniden imza attıracağını ve Eyüpspor’a 1 seneliğine kiralık olarak göndereceğini söyledi. Bu durum benim için hem sevindirici hem de üzücü oldu. Sevindim, çünkü her şeye rağmen Beşiktaş’tan kopmayacaktım. Üzülüdüm, çünkü kiralık bir kaleciyi hiçbir kulüp kolay kolay istemez. Ama bu düşüncemin aksine Eyüpspor antrenörü Cihat Hoca beni nasıl olsa alacaklarını, kampa gelip hemen çalışmalara başlamamı istediğini söyledi. Bunun üzerine Bolu’daki kampa katıldım. 10. gün sonunda hazır ve yeterli olmadığımı söyleyip benimle yollarını ayırmaya karar verdiler. Daha imza atmadığım için de ayrılmam kolay oldu. Transferin bitmesine 2 hafta kalmıştı. 2 gün sonra Diyarbakırspor’dan bir telefon geldi. Teknik Direktör Suat Kaya ve kaleci antrenörü İsmail Demirbaş beni takımlarında görmek istediklerini söylediler. Bunun üzerine Diyarbakır’a gittim ben de. Üçüncü maçta kaleyi devraldım. 12-13 maç düzenli olarak forma şansı buldum. Oynadıkça geliştim,

geliştikçe de iyi bir performans koydum ortaya. Böylece devre arasına çok formda girdim. ▼**Yaklaşık 6 sene önce yine bir Rıza Çalimbay döneminde Beşiktaş’ın yolunu tutmuşsun. O transfer hayatını değiştirmişti adeta. Şimdi de yine Rıza Hocanın çalıştırdığı bir takımla ilk kez Süper Lig’de bu kadar fazla maça çıktın ve sükse yaptın.**

▲Devre arasında beni isteyen bir-iki Süper Lig takımının yanı sıra, 3-4 tane de Bank Asya 1. Lig takımı vardı. Diyarbakırspor’la sözleşmemi feshedip beni isteyen bu takımların birinde oynamayı kafama koymuştum. Bu sırada Sivasspor çıktı bir anda ortaya. Karşıyaka’ya giden Akın Vardar’ın yerine yeni bir kaleciye ihtiyaçları vardı. Bu transferde Başkanımız Mecnun Odyakmaz’ın emeği büyük. Önce beni satın almak istedi, ama bu gerçekleşmeyince kiralık olarak takıma kazandırdı. Sonra bahsettiğiniz gibi Rıza Hoca ve ekibi de oradaydı. Onların bana duyduğu güven yeterdi zaten. “Korcan’ı istiyoruz” demeleri bile benim için büyük bir şeydi. Sivasspor’a geldiğimde, ilk yarıda takımın kalesini koruyan Ramoviç sakattı. Sakatlığı nüksedince de sözleşmesini askıya almak durumunda kaldı kulüp. Ben ve Alişan takımda iki kaleci olarak kaldık. Rıza Hoca ikinci yarının ilk maçı olan Galatasaray deplasmanında bana şans vermişti kalede. Daha sonra yabancı kaleci Lubos da takıma dâhil oldu.

▼**Birkaç sene önce Beşiktaş’ta fırsat eline geçmişken antrenmanda sakatlanıp hüsnan yaşamıştın. Ancak bu sezon başka bir kalecinin sakatlığı senin kaleye geçmene vesile oldu.**

▲Aynen öyle. Tamamen kısmet. Zamanında ben sakatlandım oynayamadım, bu sefer de başkasının sakatlığı benim oynamama neden oldu. Tabii ki hiçbir zaman düşünmem birinin sakatlığı yüzünden oynamayı ama kader işte. Sivasspor’daki ilk maçım, Türk Telekom Arena’nın da ilk resmi maçıydı. Aynı zamanda da Süper Lig kariyerimde ilk on birde çıktığım ilk maçı bu mücadele. Beşiktaş’ta iki kupa maçına ilk on birde

çıkıştım. Galatasaray karşısında yenilmemize rağmen performansım beğenildi. İşler iyi gitti ve teknik ekip kalede benimle devam etmeye karar verdi. Benim için performans bakımından her şey iyiyeydi gidiyordu ancak takım olarak özellikle son dakikalarda yediğimiz gollerle hak etmediğimiz mağlubiyetler aldık. Bu dönemde Sivasspor düşme potasında olduğu için doğal olarak stres yaşıyordum. Benim için de böyle gergin bir ortamda Süper Lig kariyerine başlamak zor oldu açıkçası. Ama oynadıkça her şey daha da iyiyeydi gitti. Şimdi her geçen maç daha iyi performans gösterdiğimi düşünüyorum ve takım da düşme potasından kurtuluyor.

▼”Kalecilikte özgüven çok önemli” derler. Senin de konuşma tarzından kendine güvenen bir insan olduğun anlaşılıyor. Özgüvenin saha içinde kaleciye sağladığı artıları anlatır mısın?

▲Öncelikle herhangi bir insan için de çok önemlidir özgüven. Ama tabii ki saha içindeki bir kaleci için daha da önemli bir hale geliyor. Çünkü kaleci aslında liderdir. Bulunduğu mevkide kalecinin kendisinden başka bir alternatifi yoktur. O yüzden yeri geldiğinde takımı yönetir bir kaleci. Çünkü kaleci hiçbir arkadaşının bulunmadığı bir açıdan, en geriden görün olup biteni. Bu yüzden oyun anında hatasını gördüğü bir arkadaşını her zaman uyarmak zorundadır. Sürekli konuşması gerekir. Bu da belirli bir özgüven gerektirir tabii ki. Özgüveni olmayan bir kalecinin yapabileceği iş değildir bu.

▼**Rüştü dışında takip ettiğin bir kaleci var mı?**

▲Petr Cech gibi kaleciler kolay yetişmiyor. O da her kaleci gibi dönem dönem hatalı gol yiyor ama onun istikrarını yakalamak hiç de kolay değil. O ve onun gibi kalecilerin de bunu başarmak için aştığı zorluklar hiç küçümsenemez. Cech’in dışında Van Der Sar’ı da takip etmeye çalışıyorum. Ayrıca artık genç kaleciler de erken yaşlarda takımlarının kalesini devralabiliyor. Bu durum bizim onlardan örnek almayacağımız anlamına gelmiyor. Genç kalecileri de yakından takip ediyorum. Mesela Manuel Neuer. Gerçekten çok iyi bir kaleci. Almanya’da zaten bu gelenek senelerdir var. Kaleci Almanlardan çıkar.

Sorun altyapıda başlıyor

▼**Bu geleneğin Almanya’da sürmesinin bir nedeni de Bundesliga’da bir dönem yabancı kaleci oynatma yasağı olmasıydı. Bu yüzden takımlar altyapılarındaki kalecilere yöneldi. Şimdi de bir-iki istisna dışında Almanya’da yabancı**

kaleci yok. Bundan yola çıkarak özellikle genç Türk kalecilerde değer verilmediğini düşünüyor musun ülkemizde?

▲Türkiye’de yerli kalecilere değer verilmemesi altyapıdan başlıyor aslında. Çünkü kalecileri eğitecek hoca sayısı çok az. Genelde eskiden kalecilik yapmış bir hoca, kendi zamanındaki bilgi ve deneyimlerini o kaleciye aktarmaya çalışıyor. Ama artık oynanan futbol eskisinden çok farklı. Artık top, saha, kale, oyun stili, taktik, kısacası her şey değişti. Buna da uyum sağlayamayan antrenör maalesef kaleci eğitemiyor. Yani yeniliğe açık olması lâzım bir kaleci antrenörünün ki, yetiştirdiği kaleciyi bir şeyler verebilsin. Mesela 12-13 yaşlarında bir kaleci futbola başladığında onu sağa-sola atlatıp zıplatırlar. Ama şimdilerde öyle bir şey yok aslında. Çünkü zaten 15-16 yaşına kadar gelişim çağında oluyor kaleci. Bu dönemde bir kaleciye kuvvet ya da çabukluk çalıştıramazsınız. Ona vereceğiniz tekniktir bana göre. Kalecinin altyapısı budur. El tekniği, ayak tekniği, topu tutma gibi... Küçükken amatör takımdaki hocam bilinçli mi yapıyordu bilmiyordum ama bana topu veriyor, “Git duvarda tek başına çalış” diyordu. Sürekli topu duvara vurduruyordum. Bana çok sıkıcı geliyordu bu. Ama şimdi bunun çok faydasını görüyorum. Bahsettiğim teknik anlamda eğitim de buna benzer şeyler işte. O yüzden öncelikle altyapıdan doğru çalıştırılarak değer verilmeli kalecilere.

▼Son olarak hedeflerini öğrenebilir miyiz senden? Sivasspor’da gösterdiğin performansla A2 Millî Takımı’na seçilmeyi başardın. Sezon sonunda da Beşiktaş’a giden yol açık gibî gözüküyor sana.

▲Bu sezon performansımı yükselttim. İnsanlar, hocalarım güven duymaya başladı bana. Ama bu güven oynayarak oluşuyor. Maç eksikliği gidere gidere ortaya çıkıyor. Millî Takım, her oyuncu gibi benim de en büyük hedeflerimden biri. Düzenli olarak oynamaya devam edeceğim. Beşiktaş’a gelince, şu an takımın başında bulunan Tayfur Hoca zaten antrenör olduğu dönemlerde bana destek oluyor ve benimle ilgileniyordu. O yüzden ben de yeni sezonda Beşiktaş’a dönüp kaleye geçmek isterim tabii ki. Bunun için de sürekli oynamam lâzım. Çünkü maç tecrübesi olmadan bir kalecinin başarılı olması imkansız. Ama Sivasspor’un da yeri ayrı benim için. Onların başarısı için de sonuna kadar ter dökeceğim.

Mitoloji ve tarih sentezi

İtalya Serie A kulüplerinin armalarına bakınca kiminde buldukları şehrin tarihini yansıtan bir sembol, kiminde kaynağı mitolojiye dayanan hikâyelerle ilgili figürler, kiminde ise çoğu takımda olduğu gibi bir hayvan portresi görüyoruz. Armalar yazı dizimiz iki seri sürecek Serie A kulüpleri ile devam ediyor.

Aydın **Güvenir**

Yılan hikâyesi

1908 yılında kurulan Milano ekibi Inter'in ilk logosu da aynı yıl Giorgio Muggiani adlı bir ressam tarafından tasarlanmıştır. Muggiani aynı zamanda o dönemler Milano'nun bir diğer takımı olan AC Milan'dan ayrılıp Inter'i kuran üyelere biriydi. İşte Inter kulübünün kurucularından ve takımın genel sekreteri olan Muggiani'nin yarattığı amblemde, biri siyah biri mavi olmak üzere iki daire ile çevrilmiş altın renkteki fonun üzerine kulübün tam adı olan Football Club Internazionale Milano'nun baş harfleri (FCIM) iç içe geçerek yazılmıştır. Beyaz renkten oluşan bu baş harflerde dikkat çeken bir diğer nokta ise F harfinin I harfiyle çakıştırılması sonucu ortaya bir haç işaretinin çıkıyor olmasıdır. Bu aynı zamanda Milan Şehir Bayrağı'nda da yer alan bir işaretti. Logoda ağırlıklı olarak bulunan ve kulübün de renkleri olan siyah, geceyi ve karanlığı, mavi de gündüzü ve gökyüzünü simgeliyordu. Daha sonraki yıllarda bu armanın üstüne İtalya'da her 10

şampiyonluğa verilen bir yıldız da eklendi. Son dönemde de logonun tasarımı modernize edilerek ve altta bulunan kulübün kuruluş yılını belirten 1908 rakamı kaldırılarak günümüzdeki halini aldı. Ancak Inter kulübünün logosuyla ilgili en ilginç hikâye hiç kuşku yok ki bir ara aramasında bulunan, bu sezon da genelde deplasmanda giydikleri beyaz formanın yanlarında yer alan yılan figüründen geliyor. En başta kulübün lakaplarından biri olan ve Türkçe karşılığı yılan anlamına gelen Biscione adının bu simgeden geldiğini belirtelim. Yılan simgesi, bu topraklarda yüzyıllar önce hüküm sürmüş yönetici ailelerin bayraklarında kullandığı bir hayvandı. Inter'in tarih boyunca Mussolini'nin emri üzerine birçok kez değişmek zorunda kalması gibi, arması da dönem dönem değişti aslında. İşte kulübün ilk kurulduğu yıllardan sonra kullanılan kalkan şeklinde logoda da bu yılan simgesi vardı. Logodaki yılanın ağızından ise bir insan gözüküyordu. Bu logonun benzerini Milano'da kurulmuş olan otomobil markası Alfa Romeo'nun armasında da görmek mümkün.

Bu yılan simgesi ile ilgili iki farklı görüş var. Zamanında Milano şehir bayrağında da bulunan ve Milano'nun en ünlü yönetici ailelerinden Visconti Ailesi ile Rönesans döneminde hüküm sürmüş Sforza Aileleri'nin gücünü temsil eden bu figür, Haçlı Seferleri döneminde de Haçlıları simgelemek için kullanılmıştır. Bu logonun anlamı ise kimilerine göre yılanın ağızındaki Müslüman bir çocuğu yutması, kimilerine göre ise tam tersi şekilde ona hayat vermesi. Ancak her iki anlamda da gücü temsil ettiği kesin. Daha sonraki yıllarda yılan simgesi logoda dönem dönem kullanılsa da ağızındaki insan figürü yok edilmiş ve bir dönem daha küçük bir yılan simgesi kullanılmış. 1980'lerde de kulübün logosunda yer alan bu figür, 90'lı yıllarda yerini tekrar harflere bırakmış. Bu sembol bu sezon da mavi-siyahlı takımın beyaz renkteki deplasman formasında ağızından ateş püskürten bir şekilde kullanılmakta. Formadaki yılanın ağızından çıkan ateşten dolayı ilk bakışta ejderhaya benzediğini de söylemek mümkün.

Atlı bir adam

Chievo

Sarı-mavi renklere sahip, Verona'nın 4 bin 500 nüfuslu küçük bir kasabasının takımı Chievo. İşte bu ilginç kulübün kalkan şeklindeki sarı-mavi renkli armasının yukarısında tam adı olan Chievo Verona, altında da kuruluş yılı olan 1929 yazılmaktadır. Ama Chievo'nun logosunu farklı kılan şey logonun tam ortasında bulunan atlı bir adam figürüdür. Bu atın üzerinde duran adam figürünün temsil ettiği isim Cangandrea I Della Scala. Yani Della Scala Ailesi'nden 1. Cangandrea. 1291-1329 yılları arasında Verona'da yaşamış olan bu asilzade, 1277 ile 1387 yılları arasında Verona'da hüküm sürmüş Della Scala Ailesi'nin en önemli, halk

tarafından da en çok sevilen ferdiydi. İtalya'da soylu ailelerin şehirlere hükmettiği, yani derebeyliğin yaygın olduğu Ortaçağ'da yaşamış olan 1. Cangandrea, hayatının son 18 yılında da Verona'ya tek başına yönetmiş, bu süre içerisinde komşu şehirler Vicenza, Padua, Treviso'nun da yönetimini ele geçirmiş ve Kuzey İtalya'da önemli bir lider haline gelmiş. Aynı zamanda da Papa'nın ve Kutsal Roma İmparatorluğu'nun en büyük destekçilerinden biri olmuş. İşte Verona tarihi için önemli olan bu karakter de bir Verona takımı olan Chievo'nun ambleminin tam ortasında yer almaktadır.

Catania Filler

Sicilya Adası'nda yer alan Catania'nın armasının sol kısmında eski dönemlere ait bir futbol topu, sağ tarafında ise bir kalkan içinde kulübün renkleri ve tam adı bulunuyor. Bu kalkanın üstünden çıkan fil ise kulübün aynı zamanda lakabı. Kökeni de Katanya Şehir Bayrağı'ndan geliyor. Fil figürünün Katanya Bayrağı'nda kullanılması nedeni ise şöyle: 800'lü yıllarda Sicilya'yı ele geçiren Araplar burada hüküm sürmeye başladı. Katanya bölgesinde de bu dönemde fillerin sayısı bir

hayli fazlaydı ve yük taşıma, avlanma vb. işler bu filler sayesinde yapılıyordu. Bu yüzden Araplar hüküm sürdükleri dönemde bu bölgeye Balad-Al-Fil veya Medinat-Al-Fil yani Filler Köyü ya da Filler Şehri adını verdi.

Katanya, Araplar tarafından bu adıyla anılıyordu. Bu yüzden bu bölge için oldukça önemli bir hayvan olan fil, şehrin bayrağının da simgesi oldu. Hatta bir de Fil Çeşmesi adı verilen bir heykel bile yaptırıldı zamanında. İşte Catania ekibinin armasındaki fil figürü de şehrin tarihinden ilham alıyor.

Roma

Dişi kurt ve ikiz kardeşler

Başkent ekibinin logosuna ilk baktığınızda kulübün renklerine sahip bir kalkanın içinde gördüğünüz resmi, inek sağan iki insana benzetebilirsiniz. Ancak ne armadaki hayvan inek, ne de o kişiler inek sağıyor. Öncelikle logodaki hayvanın aynı zamanda takımın lakaplarından da biri olan bir kurt olduğunu söyleyelim. "İ Lupi" yani Türkçe anlamıyla kurtlar, sarı-kırmızılı ekibe verilen bir takma ad. Peki Roma'nın lakabı neden kurtlar ve logoda niye bir kurt ile iki insan figürü var? Cevabı çoğu zaman olduğu gibi tarihin sayfalarında bulmak mümkün. Öncelikle armada da görülebileceği gibi bu kurt bir dişi. Bu dişi kurt figürü tarih boyunca Roma'nın armasında farklı şekillerde sembolize edilmiş. Kulübün şu anki amblemi ise kurulduğu zaman kullandığı amblemle aynı. Sadece günümüze göre

modernize edilmiş. Armadaki bu figürlerin hikâyesi ise mitolojiye dayanıyor. Bir dişi kurt ve onun altında ikiz erkek kardeşler... Bu kardeşlerin isimleri Romulus ve Remus. Roma mitolojisine göre Roma'nın kuruluşunu simgeliyor bu tablo. Efsaneye göre şu an Roma'nın güneydoğusunda bulunan Alba Longa Krallığı'nın başına kardeşini devirerek geçen Amulius, tahttan indirildiği kardeşinin eşi Rhea Silvia'yı rahibe ilan ediyor ve böylece Rhea Silvia'nın çocuğunun olmasını engellemek için tahta ileride aday olabilecek muhtemel bir tehlikenin önünü kesmeye çalışıyor. Ancak Amulius'un hesabı tutmuyor ve Rhea Silvia, Roma mitolojisinde savaş tanrısı olarak kabul edilen Mars ile aşk yapıyor ve ikiz erkek kardeşler Romulus ve Remus'u dünyaya getiriyor. Bunun üzerine Amulius, namus yeminini bozduğu gerekçesiyle Rhea Silvia'yı diri diri yakıyor ve ikiz kardeşleri de kutsal sayılan Tiber Nehri'ne atıyor. Ancak amcaları tarafından ölüme

sürüklenen kardeşler bu nehirden dişi bir kurt tarafından kurtarılıyor. Bu dişi kurt bir süre onları sütüyle besleyerek hayatta kalmalarını sağlıyor. Daha sonra Faustulus adında bir çoban ikizleri buluyor ve onları eşiyle birlikte yetiştiriyor. Zamanı gelince bu iki kardeş Roma adında yeni bir şehir kuruyor ve bu sırada amcaları Amulius'u tahttan indirerek intikamlarını da alıyor. Daha sonra ise Romulus ikiz kardeşi Remus'u öldürerek bu yeni kurulan şehrin, yani Roma'nın başına geçiyor. İşte mitolojiye göre Roma'nın kuruluşunu anlatan bu hikâyenin baş karakterleri Romulus ve Remus ile onları hayatta tutan dişi kurt böyle bir simge olarak Roma tarihine yerleşiyor. Roma kulübünün logosunda da bu yüzden dişi kurdu ikiz kardeşleri emzirirken görüyoruz. Logonun alt kısmında ise Türkçe karşılığı Roma Spor Kulübü'nün (Associazione Sportiva Roma) İtalyancadaki baş harfleri olan ASR iç içe geçirilerek sergilenmiş.

Palermo

Altın Kartal

Pembe-siyahlı ekibin son olarak 2004'te dizayn edilen arması, çoğu İtalya kulübünde olduğu gibi hanedana özgü olarak nitelenen bir kalkanadan oluşmakta. Kalkanın tepesinde kulübün tam adı olan Unione Sportiva Città di Palermo, "U.S. Citta di Palermo" şeklinde yazılmış. Bu da Türkçede Palermo Şehri Spor Birliği anlamına geliyor. Kalkanın içinde bulunan kartal simgesi ise aynı zamanda tarihte kullanılan Palermo'nun şehir bayrağında da yer almış. Altın renkli bu kartal, zamanında Palermo şehrinin gücünü ve kudretini simgelemek için kullanılmıştır. Palermo kulübü de bulunduğu şehrin bu tarihi simgesine logosunda yer vermiş.

Bari

Akdeniz Denizi kıyısında yer alan bir liman kenti Bari. İtalya'nın güneydoğusunda bulunan bu şehrin takımının da çok basit bir logosu var aslında. O logoda da çoğu Avrupa takımının

armasında olduğu gibi bir hayvan portresi bulunuyor. Aynı zamanda kulübün lakabının da Horozlar, İtalyanca anlamıyla "Galletti" olduğunu dikkate alırsak, Bari'nin elips şeklindeki ambleminin tam

ortasında değişik bir şekilde dizayn edilmiş horoz figürünü görmek şaşırtıcı olmaz. Bari'nin tarihine baktığımızda amasının önceden farklı olduğunu, ancak bu horoz figürünün her zaman

logoda yer aldığını görüyoruz. Armanın alt kısmında ise takımın adı olan ve İtalyanca Bari Spor Kulübü anlamına gelen (Associazione Sportiva Bari) AS Bari yazısı bulunuyor.

Milan Tarihi haç

Milano'nun bir diğer mekibinin armasına ilk baktığımızda bir elips şekli içerisinde Associazione Calcio Milan, yani Milan Futbol Kulübü anlamına gelen ACM harflerini en tepede görüyoruz. Elipsin altında ise kulübün kuruluş yılı olan 1899 rakamı var. Bu elipsin ortasında yer alan dairenin sol tarafında kulübün renkleri kırmızı-siyah çubuklu bir şekilde verilirken, sağ tarafta ise Milan Şehir Bayrağı bulunmakta. Kırmızı bir haçtan oluşan Milan Şehir Bayrağı'nın kökeni ise 4. yüzyılda Milano'nun en önemli simalarından biri olan şehir bapiskoposu Aziz (St.) Ambrose'yi temsil ediyor. Bu arada lakabı Şeytanlar olan kulübün bir zamanlar logosunda bir ateş biçiminde tasarlanmış şeytan figürü ile 10. şampiyonluk için aldığı yıldız simgesini kullandığını da hatırlatalım.

Sampdoria

Denizci portresi

Serie A takımlarından. Kalkan şeklindeki sembolün içindeki şekil pipo içen bir denizciyi simgeliyor aslında. Bu kafa silüetinin yer aldığı sembol, Cenevizliler döneminde Cenevalı denizci anlamına gelen ve günümüzde de İtalyanların Cenevalılar için kullandığı "Baciccia" adı verilen denizciyi tasvir ediyor. Aslında bu kelimenin çıkış kaynağı 1639-1709 yılları arasında yaşamış Cenevalı ressam Giovanni Battista Gaulli'den

geliyor. Yani Baciccia kelimesi denince akla bu ressamın da adı geliyor İtalya'da. Ancak Sampdoria'nın logosundaki portre bu ressama ait değil. Ceneva, İtalya'daki bir liman şehri olduğu için "Baciccia" kelimesi bir denizci ile özdeşleştirilmiş bu logoda. Armanın renklerini oluşturan ve aynı zamanda da kulübün renkleri olan mavi, beyaz, kırmızı ve siyahın kullanılmasının nedeni ise Sampdoria'nın 1946'da Sampierdarenese ve Andre Doria adlı iki takımın birleşmesiyle kurulmuş olması. Sampdoria'nın renkleri, birleşen iki kulübün renklerinin bir karması olarak ortaya çıkmış.

Horozlar

Coca-Cola Akademi Ligleri'nde 3 şampiyon belli oldu

Bu yıl dört kategoride gerçekleşen Coca-Cola Akademi Ligleri'nde üç kupa sahiplerini buldu. Coca-Cola Akademi U17 Ligi'nde Beşiktaş, U16 Ligi'nde Bursaspor, U15 Ligi'nde ise Fenerbahçe mutlu sona ulaştı. Bu üç kategoride de final oynayan Fenerbahçe, önemli bir başarıya imza attı.

İlk kez 2008-2009 sezonunda düzenlenen Coca-Cola Akademi Ligleri'nde mücadele bu yıl U14, U15, U16 ve U17 olmak üzere dört kategoride gerçekleşti. Nisan ayında yapılan finaller sonunda üç ligde şampiyonlar belirlendi.

U17'de zafer Beşiktaş'ın

Coca-Cola Akademi Ligleri'nde finalleri düzenlenen ilk kategori bu yıl ilk kez gerçekleştirilen ve toplam 26 takımın yarıştığı U17 Ligi oldu. Çukurova, Ege, İç Anadolu ve Marmara olmak üzere dört gruptan oluşan Coca-Cola Akademi U17 Ligi'nde heyecan 19 Eylül'de başlamış 6 Mart'ta ise sona ermişti. Antalya'nın ev sahipliğini yaptığı finallerde, sezonu gruplarında ilk iki sırada tamamlayan Adana Demirspor, Gaziantepspor, Denizlispor, Bucaspor, Ankaragücü, Gençlerbirliği,

Fenerbahçe ve Beşiktaş mücadele etti. Adana Demirspor, Ankaragücü, Bucaspor ve Beşiktaş A Grubu'nda, Denizlispor, Gaziantepspor, Fenerbahçe ve Gençlerbirliği ise B Grubu'nda yer aldı. A Grubu'nda 7 puan toplayan Beşiktaş ile B Grubu'nda tüm maçlarını kazanan Fenerbahçe finale yükselmeyi başardı. Şampiyonun belirleneceği karşılaşma Emirhan Otel Spor Kompleksi'nde oynandı. Maçın 12. dakikasında Recep Akkemik ve 59. dakikasında Hakan Sayın'ın golleriyle Beşiktaş 2-1 kazandı. Fenerbahçe'nin tek golünü 71. dakikada Koray Gülsüm kaydetti. Geçen sezon Coca-Cola Akademi U16 Ligi'nde mutlu sona ulayan Beşiktaş, aynı yaş grubuyla bir yıl sonra U17 kategorisinde şampiyonluk sevincini yaşadı. Beşiktaş'a kupasını TFF Yönetim

Kurulu Üyesi Turan Mecikoğlu verdi. Normal süresi 1-1 biten maçın ardından penaltılarda Ankaragücü'ne üstünlük sağlayan Gençlerbirliği üçüncülüğü elde etti. Beşiktaş'tan Ümit Karaal en centilmen oyuncu seçilirken, en centilmen takım unvanını Bucaspor aldı. En iyi kaleci Beşiktaş'tan Eyüpcan Durmuşoğlu, gol kralı ise aynı takımdan Recep Akkemik oldu.

U15'te Fenerbahçe sevindi

U17 heyecanın sona ermesinin ardından gözler bu kez U15 Ligi'nin finallerine çevrildi. 18 Eylül'de start alan ve 2 Nisan'da sona eren

ligde Çukurova, Ege, İç Anadolu, Karadeniz ve Marmara olmak üzere 5 grupta toplam 38 takım mücadele etmişti. Gruplarında liderliği elde eden Adana Demirspor, Altay, Bugsaş, Trabzonspor ve Beşiktaş ile grup ikincilerinden 18. hafta baz alınarak yapılan değerlendirmede en iyi puana sahip Tarsus İdman Yurdu ile Fenerbahçe ve bu takımların yer aldığı grupların dışında kalan üç gruptan Fair Play puanı en iyi ikinci 1461 Trabzon adlarını finallere yazdırmıştı. Antalya'daki finallerde Altay, Bugsaş, Fenerbahçe ve 1461 Trabzon A Grubu'nu, Adana Demirspor, Beşiktaş, Trabzonspor ve Tarsus İdman Yurdu B Grubu'nu oluşturdu. Gruplarındaki tüm maçları kazanan Fenerbahçe ile Beşiktaş şampiyonluk mücadelesi yapmaya hak kazandı. Böylece iki takım U17 kategorisinin ardından bu kez

Coca-Cola Akademi U15 Ligi'nin finalinde de buluştu. Topkapı Palace Otel Tesisleri'ndeki finalde Mustafa Kamil Abitoğlu düdükle çaldı. Fenerbahçe, 13. dakikada İbrahim Serdar Aydın, 18. dakikada Egemen Zengin ve 45. dakikada Bertuğ Başdemir'in golleriyle Beşiktaş'ı 3-0 yenerek şampiyonluğu kazanırken, kupasını TFF Yönetim Kurulu Üyesi Turan Mecikoğlu'ndan aldı. Normal süresi 1-1 biten karşılaşmada Bugsaş'a penaltılarla 4-3 üstünlük sağlayan Trabzonspor üçüncü oldu. Beşiktaş'tan

Muhammed Raşit Şahingöz en centilmen oyuncu, Altay da en centilmen takım seçildi. Finallerin en iyi kalecisi ödülünü Fenerbahçe'den Anıl Demir alırken, gol krallığını Beşiktaş'tan Furkan Yaman elde etti.

U16'da şampiyon Bursaspor

İlki geçtiğimiz sezon düzenlenen Coca-Cola Akademi U16 Ligi'nde bu sezon 5 grupta toplam 34 takım mücadele etti. Ege ve Marmara'da karşılaşmalar üç devreli, Çukurova, İç Anadolu ve Karadeniz gruplarında ise dört devreli lig sistemine göre oynandı. 19 Eylül'de start alan

Coca-Cola Akademi U16 Ligi, 3 Nisan'da sona erdi. Gruplarında liderliği elde eden Adana Demirspor, Altay, Gençlerbirliği, Trabzonspor ve Bursaspor ile birlikte grup ikincilerinden ilk 18 hafta baz alınarak yapılan değerlendirmede en iyi puana sahip olan Fenerbahçe ile 1461 Trabzon ve en yüksek Fair Play puanına sahip Ankaragücü, şampiyonun belirleneceği finallere katılma hakkını elde etti. Antalya'daki finallerde Altay, Ankaragücü, Bursaspor ve Trabzonspor A Grubu'nda, Adana Demirspor, Fenerbahçe,

Gençlerbirliği ve 1461 Trabzonspor B Grubu'nda yer aldı. A Grubu'nu 7 puanla zirvede bitiren Bursaspor ile B Grubu'nda tüm maçlarını kazanarak liderliği elde eden Fenerbahçe adlarını finale yazdırdı. Deniz Çoban'ın yönettiği, büyük heyecana sahne olan final maçını Bursaspor 30. dakikada Furkan Kesikbaş'ın golüyle 1-0 kazandı ve şampiyonluğu elde etti. Ankaragücü ile 1461 Trabzon arasında oynanan üçüncülük maçını ise Başkent ekibi 2-1 kazandı. Bursaspor'dan Batuhan Altıntaş en centilmen oyuncu, Trabzonspor ise en centilmen takım oldu. Finallerin en iyi kalecisi ödülünü Bursaspor'dan Okan Kocuk alırken, gol krallığı Bursaspor'dan Furkan Soyalp, Fenerbahçe'den Metin Cici ve Trabzonspor'dan Atakan Usta paylaştı.

Tahkim Kurulu kararlarına yargı yolu kapandı

Tahkim Kurulu kararlarına yargı yolunu kapatan Anayasa değişikliği Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girdi. 6214 sayılı "Türkiye Cumhuriyeti Anayasasında Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun"la Anayasanın "Sporun geliştirilmesi" kenar başlıklı 59. maddesinin başlığı "Sporun geliştirilmesi ve tahkim" şeklinde

değiştirilirken, maddeye, "Spor federasyonlarının spor faaliyetlerinin yönetimine ve disiplinine ilişkin kararlarına karşı ancak zorunlu tahkim yoluna başvurulabilir. Tahkim Kurulu kararları kesin olup bu kararlara karşı hiçbir yargı mercisine başvurulamaz" fıkrası eklendi. Anayasa değişikliği sayesinde Türk futbolunun karşısına çıkması

muhtemel uluslararası yaptırımların önünün alındığını vurgulayan Türkiye Futbol Federasyonu Başkanı Mahmut Özgener şunları söyledi: "Futbolumuz için tarihi bir dönemi başlatacak olan Anayasa değişikliği için başta Başbakanımız ve Spordan Sorumlu Devlet Bakanımız olmak üzere Yüce Meclisimizde yer

alan tüm partilerin genel başkanlarına ve milletvekillerine içten teşekkür ediyoruz. Bu konudaki düşüncelerimizi ve uluslararası uygulamaları; hükümetimizle, Meclis'te yer alan partilerin genel başkanları ve parti gruplarıyla paylaşmıştık. Kendileri de futbolumuzun geleceği için işbirliği yaptı."

TASSK ödülü Kader'in

Türkiye Amatör Spor Kulüpleri Konfederasyonu (TASSK) 30. yıl özel ödül töreni İstanbul'da yapıldı. Lutfi Kırdar Kongre Merkezi'ndeki geceye İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu, Türkiye Futbol Federasyonu Başkanı Mahmut Özgener, GSGM Genel Müdür Yunus Akgül, TFF Başkanvekilleri Lutfi Arboğan ve Servet Yardımcı, TFF Yönetim Kurulu üyeleri, Tahkim ve PFDK Başkanları ile çeşitli sporların federasyon başkanları da katıldı. "2010 Yılı En On"u ödül töreninin açılışında konuşan TASSK Genel Başkanı ve TFF Yönetim Kurulu üyesi Mehmet Baykan, ilkinde bu yıl başlattıkları törenle her sene alanında en başarılı sporcu ve takımları ödüllendireceklerini söyledi. Amatör spor kulüplerinin, spora başlayanların ilk adresi olduğuna dikkat çeken Baykan, "Sivil toplum

örgütlerinin spor yönetimlerinde, organizasyonlarında daha fazla söz sahibi olduğu bir yapıya geçişte adres TASSK. Dünya şampiyonluğuna giden süreç amatör kulüplerden başlıyor" dedi.

Özgener'e özel hizmet ödülü

75 ildeki Amatör Spor Kulüpleri Federasyonu'na bağlı 4 bin amatör kulübün oyları ile belirlenen ödüllerde, futbol dalında Bayan Genç Milli Takımı oyuncusu Kader Doğan ödüle layık görüldü. Hakkarili Kader Doğan'a ödülünü TFF Başkanı Mahmut Özgener verdi. Başkan Mahmut Özgener de amatör futbola hizmetlerinden ötürü TASSK Özel Hizmet Ödülü'ne layık görüldü. 1995 yılında Hakkarî'nin Şemdinli ilçesinde doğan Kader Doğan, Bayan Millî Takım antrenörleri

tarafından, Hakkarigücü-Van 100. Yıl Üniversitesi maçında izlenerek U15 Bayan Millî Takımı'na davet edildi. Önceleri Kader'in futbol oynamasına karşı çıkan babasını ve ailesini zorlukla ikna eden

Hakkarigücü takımı kurucusu ve antrenörü Cemile Timur, Kader'in Millî Takım oyuncusu olarak 2010'da Singapur'da yapılan Gençlik Olimpiyatları'na gideceği haberini vermiş, böylece Kader hem yerel yöneticilerin hem de Millî Takım heyetinin çabasıyla olimpiyatlara gidebilmişti. Kader'in olimpiyatlardan bronz madalya ile dönmesi, memleketi Şemdinli'de hayranlık uyandırdı ve Hakkarî'deki kız çocuklarının hayal pencerelerini araladı. Böylece Hakkarî'de 2011'de faaliyete geçen kız futbol okullarında 200 kız çocuğu futbol eğitimi almaya başladı.

KKTC Federasyonu'ndan ziyaret

Kıbrıs Türk Futbol Federasyonu Başkanı Hasan Sertoğlu ve beraberindeki heyet Türkiye Futbol Federasyonu Başkanı Mahmut Özgener'i ziyaret etti. TFF'nin İstinye'deki merkezindeki ziyarete TFF 1. Başkanvekili Lutfi Arboğan da katıldı.

Futbolcu Temsilci Sınavı iptal edildi

TFF, 31 Mart Perşembe günü gerçekleştirdiği Futbolcu Temsilci Sınavı'nı iptal etti. Türkiye Futbol Federasyonu, FIFA tarafından 31 Mart saat 10.00 olarak belirlenerek tüm üye ülkelerde aynı anda gerçekleştirilen sınav sonuçlarını, tamamen kendi inisiyatifli ve sorumluluk anlayışı gereği inceleme kararı aldı. 10 günlük titiz inceleme sonucunda toplam 20 soruluk sınavda, FIFA tarafından hazırlanarak ülke federasyonlarına gönderilen 15 sorunun, bazı adaylarca sınavdan önce elde edildiği anlaşıldı. Söz konusu 15 soruya, bazı adaylarca aynı doğru ve aynı yanlış cevapların işaretlendiğini, hesaplama gerektiren sorularla ilgili sınav kağıdında hiçbir hesaplama yapılmadığını ve sınav sonrası verilen itiraz dilekçelerinin de birebir aynı olduğunu gören TFF, FIFA'ya sınavın iptalinin gerekli olduğunu bildirdi. Aynı incelemede TFF tarafından hazırlanan 5 soru da analiz edildi, ancak herhangi bir gruplaşmaya rastlanmadı. 5894 sayılı TFF Kanunu'nun 3. maddesi, FIFA'nın 31 Ocak 2011 tarih ve 1255 sayılı sirküleri, FIFA Oyuncu Temsilcileri Talimatı'nın 8. maddesi ile TFF Futbolcu Temsilcileri Talimatı'nın 6. ve 10. maddeleri uyarınca iptal edilen sınavla ilgili araştırmayı derinleştirmeyi hedefleyen TFF Yönetim Kurulu, konuyla ilgili soruşturma başlattı. TFF 1. Başkanvekili Lutfi Arboğan'ın başkanlığında, Yunus Egemenoğlu ile Prof. Dr. İlhan Helvacı'dan oluşan komisyon soruşturmayı yürütecek. Yeni sınav, FIFA takvimine göre Eylül 2011 tarihinde yapılacak ve son sınava giren toplam 118 adaydan alınan sınav başvuru ücreti ve sınav öncesi düzenlenen sınava hazırlık kursuna katılanların ödediği miktar iade edilecek.

Savcılığa başvuruldu

Türkiye Futbol Federasyonu Başkanı Mahmut Özgener, bazı adayların soruları önceden elde ettiğinin anlaşılması sonucu, TFF tarafından iptal edilen Futbol Temsilci Sınavı ile ilgili Sarıyer Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulduklarını söyledi. Başkan Özgener, sızdırılan soruların FIFA tarafından gönderilen 15 soru

olduğunu vurgulayarak şunları söyledi: "Yaptığımız incelemede FIFA tarafından gönderilen soruların sınavdan önce birtakım kişilerin eline geçtiği intibasına vardık. Bizim hazırladığımız soruları incelediğimizde bir sıkıntı olmadığını gördük. Sınavı iptal etmeyi uygun bulduk ve bunu önce FIFA ile de paylaştık. Sarıyer Cumhuriyet Başsavcılığı'na da suç duyurusunda bulduk. Bu olayın açıklığa kavuşması lâzım. Savcılık

incelemesi sonucunda detayları kamuoyu ile paylaşacağız." Sınavın, FIFA takvimine göre 4 ay sonra tekrar yapılacağını anlatan TFF Başkanı, "FIFA sınavdan önce soruları 202 ülkeye gönderiyor. Sınavın şeklinde yanlışlık var. Bu şekilde dışarıya soru sızma ihtimalinin çok yüksek olacağına inanıyorum. Dolayısıyla bu sistemin değişmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu konuda FIFA ile görüşmelerimizi devam ettireceğiz" dedi.

TFF 1. Başkanvekili Lutfi Arboğan da temsilci sınavının iptali ve bu konuda gösterilen hassasiyetin uluslararası alanda takdir topladığını söyledi. Yaptıkları çalışmalarla 3 yıldır, futbolcu temsilci sınavını güvenilir hâle getirdiklerini vurgulayan Arboğan, "Yılda iki kez gerçekleşen bu sınavlar öncesi yaptığımız düzenlemeler, yapılan kurslar sayesinde başarı oranı arttı ve bu dalı meslek olarak seçen idealist kişilerin önünü açmış olduk" dedi.

İstanbul'da Suni Çim Semineri

Türkiye Futbol Federasyonu tarafından ilk defa düzenlenen Suni Çim Semineri, İstanbul'da yapıldı. TFF Stadyum Güvenlik ve Tesis İnşaat Müdürlükleri tarafından düzenlenen seminere, profesyonel kulüplerin temsilcileri, GSGM yöneticileri ve il müdürleri, belediyelerin ilgili yetkilileri, FIFA akredite laboratuvarlar ve suni çim üretici firmaları katıldı. Toplantıda FIFA'dan da suni çim uzmanları Stuart Larman, Johannes Holzmueller ve Dr.Eric Harrison hazır bulundu. Tek günlük seminerin açılış konuşmasını yapan TFF Genel Sekreter Vekili Ali Parlak, "TFF olarak, suni çimli spor tesislerine özel önem vermekteyiz. Son 2 yıldır Türk futboluna kazandırdığımız suni çimli tesis sayısı 18'e ulaşmış durumda. Bu sahalarda, haftanın 7 günü amatör maçların oynandığını, yüzlerce futbol sevdalısının yararlandığını görmek tarifsiz bir mutluluk veriyor. Sakarya'dan Manisa'ya ülkenin tüm bölgelerine bu tip sahaları kazandırmak ana önceliklerimizden biri. Bu konudaki en önemi iş

ortağımız ve destekçimiz olan paydaşlarımızla bu seminerde bir araya gelecek gelecek planlaması yapacağız. Bir ilk olan bu toplantıda paylaşılacak görüş ve önerilerin çok faydalı olacağı kanaatindeyiz" dedi. Toplantıda, FIFA suni çim kalite konsepti hakkında bilgi, en iyi suni çim inşaat uygulamaları, FIFA kalite konseptinde test süreci ve kalite garantisinin sağlanmasında aranan koşullar, en iyi suni çim bakım uygulamaları ile FIFA araştırma projeleri konuları konuşuldu. Seminerin son bölümünde, FIFA yetkilileri ile TFF Tesis İnşaat Direktörü Alpaslan Kavas ve Stadyum Güvenlik Müdür Cenk Cem, katılımcıların sorularını yanıtladı.

Hasan Doğan, Kastamonu Günleri'nde anıldı

Türkiye Futbol Federasyonu eski başkanlarından merhum Hasan Doğan, İstanbul'da başlayan Kastamonu Günleri'nde anıldı. Kastamonulular Dayanışma Derneği (KAS-DER) tarafından düzenlenen Kastamonu Günleri'nde, TFF de Hasan Doğan anısına bir stant açarak ziyaretçileri kabul etti. Uluslararası Feshane Kongre ve Kültür Merkezi'ndeki stantta Futbol Federasyonu'nun faaliyetleri hakkında da bilgilendirme yapıldı.

U13 Ligi takımlarına malzeme yardımı

Futbolda bu sezon içinde İstanbul'da yapılacak Sırma U13 Ligi'ne katılacak 400 takıma spor malzemesi dağıtımı yapıldı. Sponsor firma Sırma Grup tarafından yaptırılan malzemeler, Burhan Felek Spor Kompleksi içerisindeki Türkiye Faal Futbol Hakemleri ve Gözlemcileri Derneği'nin (TFFHGD) İstanbul Şubesi salonunda gerçekleştirilen törende kulüplere verildi.

TFF İstanbul İl Temsilciliği tarafından düzenlenen malzeme dağıtım törenine, Futbol Federasyonu Başkanı Mahmut Özgener, İstanbul Vali Yardımcısı Ali Bakoğlu, TFF 1. Başkanvekili Lutfi Arıboğan, TASKK Başkanı ve TFF Yönetim Kurulu üyesi Mehmet Başkan, Millî Takımlardan sorumlu yönetim kurulu üyesi Levent Kızıl, TFF Yönetim Kurulu üyesi Tuncay Karartı, TFF Futbol Genel Direktörü Ersun Yanal, FIFA kokartlı hakemler Fırat Aydınus ve Hüseyin Göçek, MHK üyeleri, kulüp temsilcileri ve sporcular katıldı.

Özgener: Futbolun geleceği altyapıda

Törende bir konuşma yapan Başkan Mahmut Özgener, daha önce Futbol Federasyonu Yönetim Kurulu'nda birlikte çalıştıkları Sırma Grup Başkanı Davut Dişli'ye önemli desteği nedeniyle teşekkür ederek, "Davut Dişli, futbola ve en önemlisi futbolun altyapısına önemli bir yatırımda bulundu,

kendisine sonsuz teşekkürler. Amatör futbol, futbolun kalbi, futbolun geleceği. Bu insanlar hiçbir karşılık beklemeden futbolun geleceği adına son derece özveriyle çalışıyor. Ondan dolayı hepsine şükranlarımı sunuyorum. Amatör futbola olan desteğimiz her yıl büyüyün oranda artıyor. Çünkü futbolun geleceğinin temelini burada olduğunu biliyoruz" dedi.

Sporda Şiddet Yasası TFF'de değerlendirildi

TBMM'de kabul edilerek yasalanan "Sporda Şiddet Yasası"nın detayları Türkiye Futbol Federasyonu birim müdürleri ve bölge müdürleri ile paylaşıldı. Hukuktan sorumlu Yönetim Kurulu üyesi Yunus Egemenoğlu, yeni yasanın eskisiyle olan farklılıklarını, içerdikleri yaptırımları, cezai uygulamalarının nasıl olacağını anlattı. Kanunda belirtilen maddelerin uygulanması ile ilgili müdürlüklerin değerlendirmesinin önemli olduğunu vurgulayan Yunus Egemenoğlu, "Belli bir zaman dilimi içinde futbolun tüm paydaşları ile yapacağımız toplantıların ilkinin sizlerle yapmanın doğru olduğunu düşündük. Çünkü özellikle ülkemizin dört bir yanında görev yapan 14 bölge müdürlüğü, kanunun içerdikleri maddelerin uygulanmasında bilfiil rol alacak. Ayrıca Türk futbolunda milat olan bu kanunun tüm kesimlere, yerel organlara en doğru şekilde aktarılmasında da yine bölge müdürlükleri ve ilgili birimlere hayati rol düşüyor" dedi.

Temsilciler Kurulu Karadeniz'de toplandı

TFF Temsilciler Kurulu, aylık bölgesel kurul toplantısını Nisan ayında Karadeniz Bölgesi'nde yaptı. 14-15 Nisan'daki toplantılar Trabzon ve Samsun illerinde gerçekleştirildi. 15 Nisan Cuma sabahı Trabzon'da toplanan Temsilciler Kurulu Başkanı Kemal Dinçer ve kurul üyeleri, burada Trabzon, Giresun ve Rize illerindeki

temsilcilerle bir araya geldi. Zorlu Otel'deki toplantıya TFF Yönetim Kurulu üyesi Süleyman Atal ve MHK üyesi Turgay Gülü de katıldı. Öğleden sonra da Samsun'a geçen Temsilciler Kurulu, Büyük Samsun Otel'i'nde Samsun, Ordu, Sinop ve Tokat illerindeki temsilcilerle bilgi alışverişinde bulundu.

Futbol Sadece Bir Oyundur

Türkiye Futbol Federasyonu, 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı etkinlikleri kapsamında "Futbol Sadece Bir Oyundur" adlı tiyatro gösterisini ücretsiz olarak İstanbul'da çocuklarla buluşturdu. İlk olarak 23 Nisan Cumartesi günü saat 15.30'da Kadıköy Halk Eğitim Merkezi'nde oynanan oyun, tiyatro sanatçısı Enis Fosforoğlu tarafından hazırlandı. Geçtiğimiz yıl Anadolu'da 10 ilde 20 kez sergilenen ve ilköğretim çağındaki yaklaşık 15 bin çocuğun beğeniyle izlediği "Futbol Sadece Bir Oyundur" adlı tiyatro gösterisi, İstanbul'da 5 ayrı sahnede 8 kez ücretsiz olarak sahnelendi. Futbolu Fair Play ruhu ile sevdiren, sporun içinde olması gereken insani ilişkileri, kültür ve sanat potasında eriterek çocuklara eğlendirici biçimde sunmayı hedefleyen oyunda, "iyi taraftar, iyi birey nasıl olunur?" sorularının yanıtları aranıyor.

UEFA CORE5 kursunda 3 Türk hakem

UEFA Yönetim Kurulu ve Hakem Komitesi'nin 2010-2011 sezonu ile başlattığı CORE (Mükemmel Hakemliğin Merkezi) projesinin 5. uygulaması UEFA'nın Nyon'daki merkezinde yapıldı. 7 Nisan'a kadar süren kursa, 8 ülkeden gelen hakem trioları ile 4 ülkeden hakem koçları katıldı. Ülke federasyonlarının

önerdiği "30 yaş ve altında gelecek vaat eden hakemler" in davet edildiği CORE projesine, Türkiye'den Üst Klasman Hakem Mete Kalkavan ile Üst Klasman Yardımcı Hakemler Ceyhan Sesigüzel ve Esat Sancaktar katıldı. Hakemlerimizin koçluğunu UEFA gözlemcilerinden Polonyalı Sławomir Stempniowski yaptı.

Direktörlüğünü Yvan Cornu'nun, baş eğitimciliğini ise İngiltere'den David Elleray ve Hollanda'dan UEFA Hakem Komitesi üyesi Jaap Uilenberg'in yaptığı CORE Projesi'nin amacı UEFA'nın üye ülkelerdeki FIFA adayı hakemlerini tanımak, takip etmek ve eğitim tecrübelerini bu hakemlerle paylaşmaktır.

5. Hakem Gelişim Kampı sona erdi

UEFA'nın geleceğin hakemlerini şimdiden kapsamlı bir şekilde eğitmeyi hedeflediği projenin benzeri olan TFF Hakem Gelişim Kampı, sona erdi. 2-9 Nisan tarihlerinde Riva Legend Otel'deki kampa katılan 8 hakem, 16 yardımcı hakemden oluşan toplam 8 trio, fiziksel, psikolojik, teknik sunumlar ve uygulamalı eğitimi bir arada aldı. Hakem gelişim kampının ilk iki gününde fiziksel testlerini tamamlayan hakemlere, daha sonra sahada teknik uygulamalar eğitimi verildi.

MHK'dan sezon içi değerlendirme semineri

TFF Merkez Hakem Kurulu tarafından organize edilen ve Üst Klasman Hakemlerinin katıldığı "Sezon İçi Değerlendirme Semineri"nin sekizincisi WOW Otel'de yapıldı. 24 Şubat'ta gerçekleşen son semineri takip eden 4 haftalık periyot içinde, UEFA Hakem Kurulu üyesi Jaap Uilenberg tarafından seçilen pozisyonlar eğitiminde incelendi. UEFA eğitimlerinde de kullanılan en güncel metotlarla oluşturulan seminer; bu seçilmiş kliplerden oluşturulan videotest ve grup çalışmalarını içeriyor. Çalışmaların detaylı analizleri Uilenberg ve MHK Başkanı Oğuz Sarvan tarafından yapıldı.

24 hakem, eğitimlerin tatbiki amacıyla 6 ve 7 Nisan'da İstanbul Amatör Ligi maçlarında görev aldı. Bu maçlar kamera sistemi ile kaydedilerek, hakemlerin performans takibi gerçekleştirildi. Bu maçlarda hakem koçları tarafından seçilerek klip haline getirilen görüntüler, MHK Başkanı Oğuz Sarvan ve MHK üyeleri tarafından yorumlandı. Hakem Gelişim Kampı, katılımcı hakemlerin kamp süresince Mental Gelişim Sorumlusu ve hakem koçları ile beraber çalışarak belirledikleri iki adet kişisel gelişim hedefi açıklamaları ile son buldu. Hakemler, kampın son gününde TFF'nin İstinye'deki merkezinde Hakem İşleri Müdürlüğü'nü gezdi. 2010-2011 sezonu ile birlikte UEFA tarafından

başlatılan CORE (Mükemmel Hakemliğin Merkezi) eğitimini Avrupa'da uygulayan ilk ülkenin Türkiye Futbol Federasyonu ve MHK olduğunun altını çizen MHK Başkanı Oğuz Sarvan, bu kampların MHK Hakem Gelişim Programlarının en önemli yapı taşı olmaya başladığını ve UEFA'nın Direct dergisinin de Mart sayısında Türkiye'deki hakem eğitimlerine yer verdiğini söyledi. MHK Başkanı Sarvan, bu çalışmayı geçmiş yıllardaki benzer projelerden farklı kılan en önemli faktörün, fiziksel, psikolojik, teknik sunumlar ve uygulamalı eğitimin 1 hafta süresince bir arada verilmesi ve sonrasında bu trioların hakem koçları ile eğitime devam etmesi olduğunu söyledi. Hüsnü Çöllü, Ahmet Öner, Hanifi Öztürk ve Erol Pesen'in hakem koçluğu yaptığı kampta yer alan hakem ve yardımcı hakemler şunlar: Erhan Sönmez, Emin Erdem, Ersin Efe, Mustafa Aydın, Serkan Dabak, Tolga Ersoy, Ferdi Uludağ, Baran Eraslan, Özgün Karakoçlu, Hasbi Dede, A.Bora Özkara, Furkan Kaya, B.Cem Tahiroğlu, Mehmet Öztan, Mehmet Akalın, Emre Altun, Eser Eti, Mehmet Ekmekyemez, İlkay Aydın, Harun Toplar, Bülent Uludoğan, Yavuz Çetin, Şaban Azizoğlu.

Üst Klasman Yardımcı Hakemler seminerden geçti

TFF ve MHK'nın Hakem Gelişim Programları çerçevesinde 3. Üst Klasman Yardımcı Hakem Semineri sona erdi. UEFA Yardımcı Hakem Eğitimcisi Philip Sharp'ın da katıldığı 2 günlük eğitim seminerinde Spor Toto Süper Lig'in 24-28. haftalarındaki yardımcı hakemlerin seçilen pozisyonları ile ilgili grup çalışmaları ve geri bildirimleri gerçekleştirildi. Ayrıca saha uygulamaları da yapıldı. Seminerde MHK Başkanı Oğuz Sarvan da geri bildirimlerde bulunarak hakem-yardımcı hakem işbirliğinin ve takım olmanın önemini vurguladı.

Nike Premier Cup'ın şampiyonu Fenerbahçe

Nike Premier Cup U15 Türkiye Şampiyonası Süper Finali'nin final maçında Beşiktaş'ı penaltı atışları sonucu 7-5 yenen Fenerbahçe, şampiyon oldu. Kasımpaşa Recep Tayyip Erdoğan Stadi'nda yapılan final maçı 35'er dakikalık iki devre üzerinden oynanırken, Fenerbahçe 13. dakikada İbrahim Serdar Aydın ile 1-0 öne geçti. Beşiktaş'ın 21. dakikada Tayfun Aydoğan ile eşitliği sağladığı karşılaşmanın normal süresi 1-1 sona ererken, daha sonra 10'ar dakikalık iki uzatma devresi oynandı. Beşiktaş, ilk uzatmada 77. dakikada Tayfun Aydoğan ile bulduğu golle 2-1 öne geçerek önemli bir avantaj sağlarken, sarı-lacivertli

takım ikinci uzatmanın son dakikasında Bertoğ Başdemir ile gole kavuştu ve uzatma bölümü 2-2 biten karşılaşmada penaltı atışlarına geçildi. Penaltı atışlarında rakibine 5-3 üstünlük sağlayan Fenerbahçe, karşılaşmadan 7-5 galip ayrıldı ve organizasyonun şampiyonu oldu. Fenerbahçe elde ettiği bu başarı ile 12-15 Mayıs tarihlerinde Macaristan'ın başkenti Budapeşte'de düzenlenecek Nike Premier Cup Avrupa Şampiyonası'nda Türkiye'yi temsil etmeye hak kazandı. Üçüncülüğü ise Diyarbakır Erganispor, Beypazarı Şekerspor'u

5-3 yenerek elde etti. Dereceye giren takımlara kupa ve madalyalarını Futbol Federasyonu Yönetim Kurulu Üyesi Mehmet Başkan, Kasımpaşa Kulübü Başkanı Hasan Hilmi Öksüz, Beşiktaş Yönetim Kurulu Üyesi Sinan Vardar, Fenerbahçe Yönetim Kurulu Üyesi Ünal Uzun ile diğer yetkililer verdi.

Bayan futbol panelleri sürüyor

Kader Doğan konuşmacı olarak yer aldı. 20 Nisan'da ise Karabük İl Futbol Okulu Koordinatörü Oğuz Özer ve Kız Futbol Okulu Antrenörü Mustafa Sunkur'un girişimleriyle bayan futbol paneli

Bayan futbolunu yaygınlaştırmayı amaçlayan paneller, yurdun dört bir köşesinde düzenlenmeye devam ediyor. Geçtiğimiz ay ilk panel Büyükçekmece'de düzenlendi. Büyükçekmece Kız Teknik ve Meslek Lisesi, Gilman Durukan İlköğretim Okulu öğrencileri ve ilçe beden eğitimi öğretmenlerinin katılımı ile düzenlenen panelde U19 Bayan Millî Takım Teknik Direktörü Nur Mustafa Gülen, A ve U19 Bayan Millî Takım Antrenörü Nihan Su, Bayan Millî Takımlar Kaleci Antrenörü Metin Akçevre, U15 ve U17 Bayan Millî Takım Antrenörü ve Bayan Futbolu Geliştirme Yönetmeni Necla Güngör konuşmacı olarak yer aldı.

gerçekleştirildi. Polisevi'nde düzenlenen panele, Bayan Millî Takımlarımızda çeşitli yaş gruplarında forma giyen oyuncularımız konuşmacı olarak katıldı. Panelden sonra Bayan Millî Takımlar Antrenörü Nihan Su, Bayan Futbolu Geliştirme Yönetmeni Necla Güngör ve İlçe Beden Eğitimi Öğretmenlerinin katılımı ile düzenlenen panelde U19 Bayan Millî Takım Teknik Direktörü Nur Mustafa Gülen, A ve U19 Bayan Millî Takım Antrenörü Nihan Su, Bayan Millî Takımlar Kaleci Antrenörü Metin Akçevre, U15 ve U17 Bayan Millî Takım Antrenörü ve Bayan Futbolu Geliştirme Yönetmeni Necla Güngör konuşmacı olarak yer aldı. 200 öğrencinin katıldığı paneli A Millî Takımımızda oyuncu olarak görev yapmış ve millîlik atamasıyla öğretmen olan Kezban Gülşen organize etti. Hakkari'de 15 Nisan günü yapılan panele ise TFF Van Bölge Müdürü Fatih Tekbudak, Bayan Futbolu Geliştirme Yönetmeni Necla Güngör, Bayan Millî Takım Antrenörü Nihan Su, Hakkari Bayan Takımı, Kız Futbol Okulu, FTEM Oyuncuları ve MEB öğrencileri katıldı. Gazi İlköğretim Okulu Beden Eğitimi ve Spor Öğretmeni Remzi Eşkil'in düzenlediği panelde, A Bayan Millî Takımı'nda yıllarca görev alan Kezban Gülşen ve ASFK yılın futbolcusu seçilen

Brezilya'da düzenlenen Dünya Liselerarası Futbol Şampiyonası'nda erkekler kategorisinde ülkemizi temsil eden İzmir Gazimir Kipa 10. Yıl Anadolu Lisesi futbol takımı, dünya üçüncüsü oldu. C Grubu'nda Fransa, Belçika, Finlandiya ve Çin Halk Cumhuriyeti'yle

Karşıyaka Koleji dünya ikincisi

Kocaeli temsilcisi Karşıyaka Koleji Bayan Futbol Takımı, Brezilya'da düzenlenen ve 36 ülkeden takımların katıldığı Dünya Liselerarası Futbol Şampiyonası finalinde Almanya temsilcisine yenilerek ikinci oldu. MEB-GSGM-TFF Genç Bayanlar Şampiyonası'na yenilgisiz tamamlayan Karşıyaka Koleji, Brezilya'da düzenlenen Dünya Şampiyonası'na katılmaya hak kazanmıştı. Brezilya'da yaptığı maçlarda İtalya temsilcisini 12-0, Guatemala temsilcisini 1-0, Alman rakibini 1-0 yenip, Brezilya ile 2-2 berabere kalarak grup lideri olan Karşıyaka

Koleji Bayan Futbol Takımı, çapraz elemelerde Danimarka temsilcisini 3-1 yenerek final oynamaya hak kazandı. Finalde karşılaştığı Almanya temsilcisine 5-0 yenilen Karşıyaka Koleji Bayan Futbol Takımı, dünya ikincisi oldu. Karşıyaka Koleji takımında U19 Bayan Millî Takımı'nda da görev yapan Serenay Öziri, Buse Güngör, Gülbin Hiz, U17 Bayan Millî Takımında yer alan Hilal Başkol, Eda Duran ve Kübra Berber'in yanı sıra Şeyda Tuncay, Mihriban Topal, Şule Mutluoğan, Deniz Koşar, Betül Öztürk ve Havvanur Tezcan bulunuyor.

Kipa 10 Yıl Lisesi dünya üçüncüsü

mücadele eden Kipa 10. Yıl Lisesi, grubunda Belçika ile birlikte ilk iki sırada yer alarak çeyrek finale yükseldi. Çeyrek finalde Çek Cumhuriyeti'ni normal süresi 0-0 biten maçta penaltılarla 4-1'le geçen gençlerimiz, yarı finalde İran'ın rakibi oldu. İran ekibine normal süresi 0-0 biten maçta penaltılarda 5-4 yenilen liseliler, üçüncülük maçında Slovenya karşısında müthiş bir mücadele ile 2-0 geriden gelerek maçı 3-2 kazandı ve Türkiye'ye bronz madalyayla döndü. Takımda Bucaspor'dan 14, Göztepe A.Ş.'den 2, Altay ve İzmirspor'dan da birer sporcu yer aldı.

UEFA Grassroots Çalıştayı Hollanda'da yapıldı

UEFA üyesi ülkelerin HERKESİÇİN FUTBOL konusundaki paylaşım ve etkileşiminin artırılması hedefiyle, iki sene bir yapılan UEFA Grassroots Workshop, 11-15 Nisan'da Hollanda'nın Noordwijk kentinde düzenlendi. Hollanda Futbol Federasyonu KNVB'nin ev sahipliği yaptığı organizasyona

üye ülkelerin temsilcilerinin yanı sıra, FIFA, UEFA, AFC, CAF ve OFC temsilcileri de katıldı. UEFA'nın Grassroots etkinliklerinin anlatımının yanı sıra özellikle Hollanda Futbol Federasyonu'nun uygulamaları hakkında detaylı sunumların yapıldığı çalıştayda, Gürcistan, Sırbistan ve Türkiye de ülke

uygulamaları hakkında sunum yaptı. TFF HERKESİÇİN FUTBOL Müdürü Serbülen Şengün, Türkiye'deki Engelli Futbolu çalışmaları hakkında bir sunum yaptı. Sunumda, son 3 yılda oluşturulan ve önemli atılımların sağlandığı "Türkiye Futbol Federasyonu Engelli Futbolu" stratejisi, özel projeler, Engelli

Futbolu antrenörü eğitimleri, karma futbol etkinlikleri, engelli ligleri ve sürekli engelli futbolu merkezleri hakkında bilgiler verildi. Ayrıca tartışma grupları oluşturularak, Grassroots programlarının farklı ülkelerde karşılaştığı sorunlar ve sorunların çözüm metotları üzerine bir çalışma yapıldı.

Halis Özkayha FTEM eğitimine katıldı

TFF ve İl Hakem Kurulu tarafından düzenlenen "Futbol Oyun Kuralları Eğitimi", Futbol Teknik Eğitim Merkezleri'nde devam ediyor. İlköğretim öğrencilerine yönelik düzenlenen eğitimin Yalova ayağına FIFA kokartlı hakem Halis Özkayha da destek verdi. Konuşmasında Fair Play'i özellikle vurgulayan Özkayha, çocuklara Fair Play ruhunun hayatlarının her alanında olması gerektiğini de söyledi. İlköğretim çağındaki çocuklara yönelik verilen eğitimlerle, bilinçli bir şekilde futbol oynamaları amaçlanıyor.

Antalya'da çift kurs

Türkiye Futbol Federasyonu Futbol Genel Direktörlüğü tarafından düzenlenen UEFA A Güncelleme ve UEFA B Kursları Antalya WOW Topkapı Otel'de yapıldı. 18-24 Nisan tarihleri arasında gerçekleştirilen UEFA B Kursuna 23 kursiyer katılırken, 19-22 Nisan tarihleri arasında düzenlenen UEFA A Güncelleme kursunda ise 30 kursiyer yer aldı. Kurslar, TFF Futbol Genel Direktör Yardımcısı Tevfik Eroğlu ile Antrenör Eğitmeni ve Futsal A Millî Takım Teknik Direktörü Ömer Kaner gözetiminde gerçekleştirildi.

Şöhretler Manisa'da buluştu

28 Ocak 2011'de Manisa Valiliği Toplumla İlişkiler Bürosu ve TFF-HİF biriminin düzenlediği Manisa Valilik Kupası HİF Turnuvası, 13 Nisan'da sona erdi. Manisa'da yapılan ve 12-15 yaş arası 600 çocuğun katıldığı turnuva, şöhretler karması ile Manisa karmasının arasında oynanan maçta tamamlandı. FIFA kokartlı hakem Yunus Yıldırım'ın yönettiği maçta Bülent Korkmaz, Okan Buruk, Evren Turan, Uğur Tütüneker, Emre Aşık, Ahmet Yıldırım, Hakan Ünsal, Burhan Saatçioğlu, Fevzi Layiç forma giydi. Müsabakalar sonrasında dereceye giren takımlara kupa ve madalyaları verildi.

Futsalda liseli Trabzonlular şampiyon

MEB-GSGM-TFF Genç Erkekler Kategorisi Futsal Türkiye Birinciliği 16-18 Nisan tarihlerinde Alanya Atatürk Spor Salonu'nda yapıldı. Turnuvanın final maçında Trabzon Güzel Sanatlar ve Spor Lisesi, Denizli Anafartalar Lisesi'ni 6-1 yenerek birinci oldu. Turnuvada üçüncülüğü Denizli Bozkurt Güzel Sanatlar ve Spor Lisesi, dördüncülüğü ise Trabzon

Akçaabat Anadolu Lisesi kazandı. Müsabakaların ardından düzenlenen ödül töreninde dereceye giren takımlara kupa verildi. İlk geçen yıl gerçekleştirilen ve 500 takımın katıldığı Gençler Kategorisi Futsal Türkiye Birinciliği'nde, takım sayısı bu yıl 1300'e yükseldi. Bolu, Trabzon, Kocaeli, Gaziantep, Denizli ve Sivas'tan 8 lise takımı mücadele etti.

Kızların yıldızı Turgutlu Atatürk

Milli Eğitim Bakanlığı, Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü ile TFF'nin birlikte organize ettiği Yıldız Kızlar Türkiye Birinciliği finalinde Sakarya Şehit Ahmet Akyol İlköğretim Okulu'nu 2-0 yenen Manisa Turgutlu Atatürk İlköğretim Okulu şampiyon oldu. Selçuk Royal Sport Tesisleri'nde 31 Mart-3 Nisan tarihleri arasında 96 takımda yaklaşık 1300 kız öğrencinin katılımıyla gerçekleştirilen turnuvada ikinciliği Sakarya Şehit Ahmet Akyol alırken, Tokat TOKİ'yi 6-1 yenen İstanbul Eyüp Serdar Aksun İlköğretim Okulu üçüncü oldu. Turnuvayı 4. bitiren Tokat TOKİ İlköğretim Okulu ayrıca "Saygı Takımı" ödülü aldı.

Bu dünyadan bir Tarık Kutver geçti!

Türk futbolunun büyük ustalarından Tarık Kutver'i geçtiğimiz az kaybettik. Futbolu bıraktıktan sonra memleketi Çanakkale'nin Ezine ilçesine yerleşen Kutver, geçirdiği bir rahatsızlık sonucu aramızdan ayrıldı. 1938 yılında doğan ve

futbola başladığı yıllarda "Çanakkale'nin Lefter'i" olarak anılan Kutver, İstanbul'a gelip Fenerbahçe genç takımında yetiştikten sonra Karagümrük'e transfer oldu. 1962 yılında Galatasaray'a geçen Tarık Kutver, forma giydiği ilk sezon

olan 1962-1963'te şampiyonlukla tanıştı. Teknik Direktörlüğünü Gündüz Kılıç'ın yaptığı Turgay Şeren, Metin Oktay, Kadri Aytaç, Mustafa Yürür, Ayhan Elmastaşoğlu, Uğur Köken, Bahri Altıntaş gibi efsanelerin bulunduğu kadronun unutulmaz

sağ açığıydı. 1967-1968 sezonunda teknik direktör Eşfak Aykaç ve Bülent Eken döneminde Mersin İdmanyurdu'na transfer olan ve futbolu da bu takımda bırakan Tarık Kutver, Millî Takım formasını 13 maçta giymişti.

Ankara Karması, Regions Cup finallerinde...

Ankara Bölge Amatör Karması, Slovenya'da düzenlenen UEFA Regions Cup Eleme Turu 4. Grup'ta rakiplerini yenerek birinciliği elde etti ve finallere kaldı. İlk maçında İsrail'in FC Carmiel Safed takımını 90+2'de Taha Derin'in golüyle 1-0 yenen Ankara Amatör Karması, ikinci maçında Makedonya'nın South East FYROM takımıyla karşı karşıya geldi. Maçı

Fatih Deniz (2) ve Onur Deniz İşler'in golleriyle 3-0 kazanan Ankara Amatör Karması, son maçında da Slovenya'nın Murska Sobota takımını Atilla (2) ve Fatih'in golleriyle 3-1 mağlup ederek grubu 9 puanla birinci tamamladı. 32 takımın 8 ayrı grupta mücadele ettiği UEFA Regions Cup

Eleme Turu sonunda, ilk 8'e girme başarısı gösteren Ankara Bölge Amatör Karması, önümüzdeki ay Portekiz'in Minho bölgesinde yapılacak finallere katılma hakkını kazandı.

Antrenör Eğitimleri UEFA Çalışma Grubu Antalya'da yapıldı

Avrupa Futbol Federasyonları Birliği (UEFA) bilgi paylaşım çalışmaları kapsamında düzenlenen Antrenör Eğitimleri UEFA Çalışma Grubu (UEFA Study Group Coach Education) 19-21 Nisan tarihlerinde WOW Topkapı Palace Otel'de yapıldı. Türkiye'de ilk kez 2010 yılı Ekim ayında Gençler Elit Futbolu konusunda düzenlenen UEFA Çalışma Grubu'nun ikincisi bu kez Antrenör Eğitimleri konusunda düzenlendi. Çalışma Grubu'na Andorra, Arnavutluk ve Kazakistan'dan 33 antrenör katıldı. Organizasyonda antrenör eğitim felsefesi, UEFA kursları müfredatları, gençlik geliştirme liglerinde antrenör eğitimleri hakkında bilgi ve etkinlik paylaşımında bulunuldu. Saha uygulamalarının da yer aldığı UEFA Çalışma Grubu'nda katılımcılar Medical Park Antalyaspor

Tesisleri'ni ziyaret etti ve Teknik Direktör Mehmet Özdilek'ten bilgi aldı. TFF Futbol Genel Direktörlüğü Eğitim Dairesi'nin ev sahipliğinde gerçekleştirilen çalışma grubunun açılış konuşmalarını TFF Futbol Genel Direktörü Ersun Yanal ve UEFA Eğitim Bölümü Sorumlusu Frank Rudolph yaptı. Antrenör eğitimlerinde UEFA standartlarını yakalamak amacıyla teknik adamların eğitimi, sınıflandırılması ve kurs müfredatlarında önemli değişiklikler yaptıklarını belirten Ersun Yanal, bu sezon yapılan ve önümüzdeki sezon planlanan kurslar hakkında bilgi verdi. Ayrıca maç analizi antrenörlüğü ve oyuncu izleme antrenörlüğünün 2012-2013 sezonunda Spor Toto Süper Lig kulüplerine zorunlu hale getirilmesi yönündeki çalışmaların hızlandığını belirtti.

U15 Türkiye Şampiyonu Erganispor

2010-2011 Sezonu U15 Türkiye Şampiyonası Kırşehir'de oynanan final müsabakaları ile sonuçlandı. TFF koordinatörlüğünde, TÜFAD ve NİKE firmasının birlikte organize ettiği müsabakalar, 15-16 Nisan tarihlerinde oynandı. Yerel liglerde 1410 takımın katıldığı U15 liglerinde illerinde Türkiye Şampiyonası'na katılmaya hak kazanan 99 takımın 16 Mart tarihinde başlayan müsabakaları, Beypazarı Şekerspor'u 5-3 yenen Diyarbakır Erganispor'un şampiyonluğu ile sonuçlandı. İstanbul Damlaspor'u 5-3 yenen Buca Belediyespor ise üçüncü oldu.

Zafer Bursa Sağlıkgücü Gençlikspor'un

Bursa Sağlıkgücü Gençlikspor, Kocaeli Mehmet Ali Kağıtçı Stadı'nda oynanan maçta İzmit Belediyespor'u 3-1 yenerek, Bayanlar 2. Ligi'ni 47 puanla Çamlıcaspor'un önünde birinci sırada tamamladı. Bu sonuçla Bursa Sağlıkgücü Gençlikspor, Bayanlar 2. Ligi 2010-2011 sezonu şampiyonu oldu. Karşılaşmada Bursa Sağlıkgücü Gençlikspor'un gollerini Burçin Erseçal, Kübra Gülenay ve İpek Baştürk atarken, İzmit Belediyespor'un tek golünü Tuğba Babacan kaydetti. 2011 - 2012 sezonunda Bayanlar 1. Ligi'nde mücadele etmeye hak kazanan Bursa Sağlıkgücü Gençlikspor takımına şampiyonluk kupasını Taygun Erdem, oyuncuların madalyalarını ise Necla Güngör verdi. Bayanlar 1. Ligi'ne yükselecek son takım ise 7 Mayıs'ta tamamlanacak Play-Off müsabakaları sonunda belli olacak.